

BESTSELLER

EDITURA MIRON

LINDA HOWARD

FOARTE APROPIAT ȘI PERICULOS

PIERDUTI ÎN SÂLBĂTICIE, BAILEY SE STRĂDUIEȘTE
SĂ NU-ȘI ARATE SENTIMENTELE PENTRU CHIPEȘUL
ȘI FURTUNOSUL BĂRBAT PE CARE ÎL ARE ALĂTURI...

LINDA HOWARD

FOARTE APROPIAT
ȘI PERICULOS

Editura MIRON

CAPITOLUL 1

Bailey Wingate se trezi plângînd. Din nou.

Nu-i plăcea cînd se întimpla asta, fiindcă știa că nu are nici un motiv să fie aşa slabă de înger. Dacă ar fi fost extrem de nefericită, dacă ar fi fost singură sau îndurerată, atunci ar fi fost normal să plîngă în somn, dar nici vorbă de aşa ceva. În cel mai rău caz, era supărată.

Dar nici această supărare nu era o atitudine full-time; ea apărea doar cînd trebuia să le facă față copiilor ei vitregi, Seth și Tamzin, lucru care se întimpla, slavă cerului, doar o dată pe lună, cînd trebuia să le transfere celor doi sume din fondurile fiduciare pe care le primeau din moștenirea lăsată de răposatul ei soț. Atunci ei o contactau, fie ca să insiste pentru a primi mai mulți bani, și tot ea trebuia să aprobe, sau după aceea, ca să-i spună, fiecare în felul său personal, că este o ticăloasă mîrșavă.

Cel mai răutăcios era, pe departe Seth, care de nenumărate ori a lăsat-o traumatizată emoțional, dar măcar el manifesta față de ea o ostilitate directă. Oricît de insuporabil era acesta, Bailey prefera să-i facă față lui, decît să se strecoare printre mizeriile pasiv-agresive ale lui Tamzin.

Astăzi era ziua în care fondurile lunare trebuiau

transferate în conturile lor bancare, ceea ce însemna că putea să aștepte iminentele lor apeluri telefonice, sau vizite directe. Oh, ce bucurie. Una dintre pedepsele preferate ale lui Tamzin era să vină în vizită, luîndu-i cu ea și pe cei doi copii mici. Tamzin singură era foarte greu de suportat, dar cînd la amestec se adăugau și cei doi copii ai ei plîngăcioși, râsfătați și obraznici, atunci lui Bailey îi venea să o ia la fugă în sus, pe dealuri.

- Ar fi trebuit să primesc un spor de risc, mormăi ea îmbufnată, în timp ce se dădea jos din pat.

După aceea își făcu rapid o socoteală mental. Nu avea motive să se plîngă, cu atît mai puțin să plîngă, mai ales că dormise suficient. Cîndva a acceptat să se mărîte cu James Wingate, cunoscîndu-i bine pe copiii lui și știind cum vor reacționa la aranjamentele financiare făcute de tatăl lor pentru ei. Practic el a contat pe aceste reacții și a planificat totul în consecință.

Ea s-a lăsat atrasă de această situație cu ochii larg deschiși, aşadar acum nu avea motive să se plîngă. Chiar și din mormînt, Jim o plătea foarte bine să-și facă treaba.

Intră în baia somptuoasă și își privi reflecția – lucru pe care era dificil să nu-l facă, deoarece primul lucru cu care dădea nas în nas era o oglindă înaltă din tavan pînă-n podea. Uneori, cînd se vedea, avea un moment de completă detășare de persoana reflectată și ceea ce simțea în adîncul sufletului.

Banii au schimbat-o – nu atât de mult la interior, căt la exterior. Era mai slabă, mai tonificată, fiindcă acum avea

atît timp, cît și bani ca să plătească un antrenor personal, care venea la ea acasă și scotea unul din ea în sala de gimnastică privată. Părul ei, altădată o nuanță de blond-murdar, era acum vopsit în șuvițe cu diferite nuanțe de blond, și părea absolut natural.

O tunsoare care a costat-o mult îi complimenta trăsăturile faciale, fiind executată atît de atent, încît chiar și acum, cînd de-abia coborîse din pat, părul ei arăta ca și pieptănăt.

A fost dintotdeauna o femeie îngrijită și se îmbrăca pe cît de bine îi permitea salariul, dar era o diferență ca de la Pămînt la Lună între "îngrijit" și "elegant". Nu era o femeie frumoasă și, evident, nici acum nu putea concura pentru calificativul de femeie atrăgătoare, însă cîteodată reușea să arate "drăguț" sau chiar "frapant". În urma aplicării competente a celor mai bune produse cosmetice disponibile pe piață, verdele ochilor ei părea mai intens, mai vibrant.

Hainele îi erau croite pe măsura ei, ca să se potrivească exclusiv pe corpul ei și nu pe siluetele milioanelor de feime anonime, care purtau aceeași măsură generală.

Ca văduvă a lui Jim, ea avea drept total și incontestabil să utilizeze această casă din Seattle, una în Palm Beach, iar alta în Maine. Nu trebuia niciodată să zboare cu o linie aeriană comercială, decît dacă asta era dorința ei; corporația Wingate putea să închirieze avioane particulare pentru uz personal, iar ea avea permanent un avion la dispoziție.

Plătea doar pentru obiectele personale, ceea ce însemna că nu trebuia să-și facă griji pentru facturi. Acesta era, fără îndoială, punctul de maximă însemnatate al înțelegерii pe care o făcuse cu bărbatul care a luat-o de soție și care, în mai puțin de un an, a lăsat-o văduvă.

Bailey fusese săracă și, cu toate că acumularea unei averi nu a fost niciodată țelul sau ambiția ei, trebuia să recunoască acum că, dacă ai bani, viața îți este mult mai usoară. Și acum avea probleme, principalele fiind Seth și Tamzin, doar că și problemele sănt percepute diferit cind ele nu presupun plata facturilor la timp: ideea de urgență dispăruse.

Treaba ei era doar să monitorizeze conturile unde făcea plățile – o îndatorire pe care și-a luat-o foarte în serios, deși lor nu le-ar veni să credă – și să-și umple zilele.

Doamne, cît era de plăcătă.

Jim s-a gîndit la tot ce era legat de copiii lui, se gîndeaua în timp ce păsea în cabina de duș cu formă rotundă și geamuri sablate. Le asigurase moștenirile; în măsura în care i-a stat în puțină, a avut grijă ca viitorul lor finanțiar să fie asigurat, cu măiestrie citindu-le personalitățile chiar în timp ce făcea asta.

Totuși, planurile lui nu au inclus și modul în care se va derula viața ei după ce el nu va mai fi.

Posibil că nici nu i-a păsat, se gîndi ea cu amărăciune. Ea a fost doar scopul în sine și chiar dacă a ținut la ea și ea la el, niciodată el nu a pretins că simte mai mult de atât

pentru ea. Practic, ei au avut un aranjament de afaceri, pe care el l-a inițiat și controlat. Nici dacă ar fi știut dinainte, lui nu i-ar fi păsat că prietenii lui, care pînă atunci au invitat-o la evenimente sociale, cît Jim era încă în viață, acum au uitat-o, ba chiar au scos-o de pe lista cu invitați, ca pe un cartof stricat, imediat ce el a fost îngropat.

Amicii lui Jim erau toți în grupa lui de vîrstă, iar mulți dintre ei o cunoscuseră și fuseseră prieteni cu prima lui soție, Lena. Unii o cunoșteau pe Bailey dinainte, de pe vremea cînd era asistentă lui personală. Nu se simțeau deloc în largul lor în prezența ei, iar acum ea juca rolul de soție. La naiba, nici ea nu se simțea în largul ei, atunci cum ar fi putut să-i condamne pe ei pentru că simt același lucru?

Nu aceasta era viața pe care și-a dorit-o pentru ea însăși. Da, era bine că avea bani – foarte bine – dar nu voia să-și petreacă restul vieții fără să facă nimic, în afară de înmulțirea lor pentru doi oameni care o disprețuiau. Jim a fost mai mult ca sigur că umilirea lui Seth prin faptul că moștenirea lui era controlată de o mamă vitregă, care era cu trei ani mai tînără decît el, îl va soca, prin urmare va încerca să stea pe propriile-i picioare, devenind un adult responsabil; de altminteri pînă atunci el a fost versiunea masculină a lui Paris Hilton. Doar că lucrul acesta nu s-a întîmplat, iar Bailey nici nu mai avea vreo speranță că se va întîmpla vreodată.

Seth a avut nenumărate șanse să se implice și să-și dovedească interesul pentru corporațiile care îi finanțau stilul de viață luxos și lenes, doar că nu a profitat de

niciuna. Seth fusese speranța lui Jim, fiindcă Tamzin era absolut dezinteresată și nepotrivită pentru tipul de decizii financiare pe care îl solicitau sumele enorme de bani. Pe Tamzin nu o interesa decât rezultatul *în sine*, care era exprimat în bani lichizi la dispoziția ei – și ea voia *acum* toată moștenirea ei, astfel încât să o poată cheltui aşa cum dorea.

Bailey se cutremură la acest gînd; dacă Tamzin ar avea controlul asupra moștenirii ei, ar face praf toți banii în cinci ani, cel mult. Dacă fondurile fiduciare nu erau controlate de Bailey însăși, atunci se va găsi cineva care să le controleze.

Telefonul sună chiar cînd opri apa de la duș și întinse mîna ca să ia prosopul de culoarea șampaniei, cu care voia să se înfășoare. Își înfășură un alt prosop în jurul capului, ca să-și usuce părul, apoi ieși din baie și merse spre telefonul fără fir, privi afișajul și citi numărul. Puse receptorul la loc, fără să răspundă. Numărul a fost blocat; ea își înregistrase numărul pe rețeaua națională care bloca numerele nedorite, adică numerele care apelau de la firme de publicitate. Probabil că era Seth, care ișteț fiind, mai inventase vreo alte cîteva apelative injurioase, însă ea refuza să-l preia pînă ce nu-și bea cafeaua. Fixase o graniță dincolo de care simțul datoriei nu putea să treacă, iar cafeaua făcea parte din acest perimetru.

Pe de altă parte, dacă se întîmplase ceva? Seth era mare amator de petreceri și niciodată nu se culca înainte de răsăritul soarelui – cel puțin cînd era vorba de propriul

său pat. Așadar nu putea să sună el atât de devreme. Își simți granițele ușor violate, aşa că puse iar mîna pe receptor, tastă butonul "con vorbire", cu toate că robotul telefonic preluase deja apelul și începusă să emită mesajul de întâmpinare.

- Alo, zise ea, peste vocea masculină care continua să redea mesajul de pe robot. Păstrase înregistrarea automată, fără să-și înregistreze propriul mesaj, fiindcă i se părea mai impersonală vocea metalică.

Ridică receptorul și atunci se întrerupse mesajul, se auzi un bip scurt și apoi un declic.

- Bună, mamă.

Sarcasmul lui Seth exploda din vocea lui. Bailey ofă, dar în gînd. Nu se întimpla nimic; Seth exersa o nouă modalitate prin care să o enerveze. Nu o deranja faptul că un bărbat mai în vîrstă ca ea ca ea îi spunea "mamă", dar o enerva enorm faptul că trebuia să aibă de-a face cu el.

Cea mai bună cale prin care Seth putea să fie anihilată era ca ea să nu reacționeze în fața lui; în cele din urmă se va plăcăti de întepăturile proprii și va închide.

- Seth. Ce mai faci? răspunse ea pe un ton rece, detașat, pe care îl folosise cât timp a lucrat ca asistentă personală a lui Jim. Nici tonul, nici expresia ei nu au lăsat niciodată să se vadă ceva.

- Se poate și mai bine, răspunse el cu falsă veselie, ținînd cont că tîrfa-flămîndă-după-banii-mei, care îmi este mamă vitregă, trăiește pe picior mare pe banii mei, în timp ce eu nu pot să mă ating de ei. Dar ce contează un mic furtișag între rude, nu-i aşa?

De obicei lăsa insultele să treacă pe lîngă ea."Tîrfă" a fost cea pe care a emis-o în clipa în care a aflat clauzele din testamentul tatălui său. Seth a mers mai departe și a acuzat-o că s-a măritat cu tatăl lui pentru bani, profitînd de boala lui Jim, ca să-l convingă să o lase pe ea controleze pînă și banii copiilor lui.

Tot el i-a promis, printre amenințări, că va contesta testamentul la tribunal, moment în care avocatul lui Jim a ofstat și l-a sfătuit să nu facă aşa ceva, fiindcă ar fi fost o risipă de timp și bani. Jim a ținut frîiele imperiului său cu competență pînă în ultimele săptămîni înainte să moară, iar testamentul fusese semnat cu aproape un an înainte de asta – de fapt, la o zi după ce s-a căsătorit cu Bailey.

Cînd a aflat asta, Seth s-a făcut roșu de mânie și i-a spus ceva atît de murdar, încît toți cei aflați în cameră și-au ținut respirația, apoi au ieșit cît au putut de repede. Pînă atunci Bailey se autoeducase să nu reacționeze, aşa că era puțin probabil ca un simplu "tîrfă" rostit acum să o provoace în vreun fel.

Pe de altă parte, atît de mult i s-a spus că este hoață, încât termenul începuse să-i intre pe sub piele.

- Apropo de moștenirea ta, am aflat de o oportunitate de investiție și vreau să o cercetez, spuse ea cu mult calm. Pentru ca să maximizez profitul, va trebui să aduc în afacere cît de mult se poate. Sper că nu te deranjează dacă voi reduce la jumătate alocația ta lunară, bine? Temporar, desigur. Cred că timp de un an va fi suficient.

După o fracțiune de secundă de tăcere, în care Seth

ascultase propunerea, începu să urle pe un ton amenințător, cum fac fiarele încolțite:

- Ticăloaso, te omor.

Era prima dată cînd îi para insultele cu propria ei amenințare, fapt care-l șocase acum, fiindcă îl scotea din zona lui de confort. Amenințarea nu o speria. Seth se pricepea foarte bine cînd venea vorba să amenințe, doar că nu ducea nimic la bun sfîrșit.

- Dacă ai alte propunerile de investiții pe care dorești să mi le prezinti, aş fi bucuroasă să le ascult, spuse ea, atît de politicos, încît ai fi zis că el i-a cerut detalii despre investiție, nu că a amenințat-o cu moartea. Dar ai grijă să le cercetezi foarte amănuntit și aștept propunerile tale în scris. Le voi acorda atenție maximă, dar cred că asta va dura vreo cîteva săptămîni. Poimîne plec în vacanță și estimez că voi lipsi cam două săptămîni.

Drept răspuns, îl auzi cum a trîntit telefonul..

Nu era un început de zi prea grozav, se gîndi ea, însă măcar întîlnirea lunară cu Seth era ceva de domeniul trecutului.

Acum, dacă ar putea să o evite și pe Tamzin...

CAPITOLUL 2

Cameron Justice aruncă o privire asupra aerodromului, dar și în parcare, ca să-și facă o idee; își parcă SUV-ul albastru pe locul lui special rezervat. Cu toate că nu era nici șase treizeci dimineața, nu el sosise primul. Corvette-ul argintiu parcat sugera că prietenul și partenerul său, Bret Larsen – "L"-ul din firma J&L Executive Air Limo – era deja acolo, iar Fordul Focus semnala prezența secretarei lor, Karen Kaminski. Bret era matinal, dar Karen își formase obiceiul să ajungă la birou înaintea tuturor; spunea că este singurul moment din zi în care putea să lucreze, fără să fie întreruptă în mod constant.

Era o dimineață însorită, cu cer senin, deși buletinul meteo anunța o nebulozitate crescută pe parcursul zilei. Totuși, în momentul de față soarele strălucea puternic, făcind să strălucească toate cele patru avioane ale firmei J&L, iar Cam se opri cîteva secunde să admire priveliștea.

A fost vopsită sigla pe fuselajul aparatelor de zbor, iar această treabă s-a dovedit extrem de costisitoare, dar a meritat, iar linia neagră care se întindea de la botul avionului pînă la coadă dădea un aer elegant celor două avioane tip Cessna – Skylane și Skyhawk. Erau achitante integral, iar el și Bret au muncit din greu în primii doi ani,

desfășurînd tot felul de activități conexe muncii de pilot, ca să-și achite mai rapid datoriile. Și Piper Mirage era aproape al lor, iar după ce va fi achitat și acesta, cei doi intenționau să dubleze plata ratelor pentru aparatul cu opt locuri Lear 45 XR, care era copilul lui Cam.

Deși în realitate Lear era aproape egal ca lungime și anvergură a aripilor cu F-15E Strike Eagle, cu care zburase partenerul lui Cam pe cînd a fost membru al forțelor aeriene, Bret se obișnuise cu mai micul Cessna și cu Mirage, aparat de dimensiune redusă, fiindcă le prefera agilitatea.

Cam, care zburase pe un uriaș KC-10A Extender în vremurile din serviciul militar, prefera să se desfășoare într-o carlingă mai spațioasă. Preferințele lor ilustrau diferențele de bază dintre ei ca piloți. Bret pilotase avioane de vînătoare, era mai încrezut, dar și cu reflexe rapide; Cam era Eddie cel echilibrat, tipul ale cărui mâini le voiai întotdeauna pe comenzi, atunci cînd avionul trebuia realimentat, la sute de mii de metri în aer, cu o viteză de sute de kilometri la oră. Lear avea nevoie de toată lungimea pistei micului aerodrom atunci cînd decola, aşadar Bret era foarte bucuros că îl are pe Cam pe scaunul pilotului la acele zboruri.

S-au descurcat relativ bine amîndoi, se gîndeau Cam, în timp ce făceau ceva ce le plăcea amîndurora. Aveau zborul în singe. S-au cunoscut la Academia Forțelor Aeriene și, cu toate că Bret era cu un an mai mare decît Cam, s-au împrietenit și au rămas prieteni și după cîteva

încercări, sau alegeri diferite în carieră, sau locuri de muncă diferite.

Au continuat să se întâlnească și cînd au trecut prin trei divorțuri – două ale lui Bret și unul al lui Cam – precum și prin multe iubite. Apoi, fără prea multe planificări, prin intermediul con vorbirilor telefonice și al e-mailurilor au decis să-și intemeieze împreună o afacere, după ce au ieșit din armată; ce afacere anume nu s-a pus problema nicio dată. O mică firmă de servicii cu aeronave-charter părea totuși croită pentru ei amîndoi.

Norocul lor a fost mare. Acum aveau angajați trei mecanici, un pilot part time, o echipă de curătenie, constînd dintr-o persoană cu contract permanent și una cu o jumătate de normă, apoi era Karen Indispensabila, care îi conducea pe toți cu o mînă de fier și lipsă totală de toleranță pentru vrăjeli.

Compania era solvabilă, iar amîndoi trăiau foarte bine de pe urma ei. Cursele zilnice nu ofereau fiorii și senzațiile tari de la zborurile militare, dar Cam nu avea nevoie de adrenalină ca să se bucure de viață. Bret, desigur, era cu totul diferit; piloții de vînătoare trăiesc intens, însă el se domolise și își lua dozele de dramatism ocazional, cînd se oferea voluntar pentru Patrula Aeriană Civilă.

Au avut mare noroc și cu locația. Terenul de aterizare era perfect pentru nevoile lor. Era amplasat convenabil, mai ales pentru toate sediile corporațiilor Grupului Wingate, principalul client al lui J&L. Șaizeci la sută din zborurile lor se desfășurau pentru corporația Wingate, în

principal îi transportau pe directorii executivi de rang înalt în diferite locuri, dar uneori și familia utiliza firma J&L pentru călătorii private.

În afară de comoditate, totuși, aerodromul oferea condiții optime de securitate, precum și o clădire a terminalului cu aspect peste medie, unde existau trei birouri pentru angajații J&L.

Cunoștințele lui Bret le-au adus afacerea Wingate, iar el de obicei îi transporta pe membrii familiei, pe cind Cam se ocupa de transportul angajaților corporației. Aceste aranjamente le conveneau amândurora, fiindcă Bret se înțelegea cu familia mai bine decât Cam. Domnul Wingate fusese un bărbat de treabă, dar copiii lui erau niște cretini, iar soția-trofeu, pe care o lăsase în urma lui, era caldă și prietenoasă precum un ghețar.

Cam coborî din SUV-ul său. Era un bărbat înalt, lat în umeri, iar autoturismul masiv i se potrivea și-i conferea spațiul interior de care avea nevoie, dată fiind anvergura trupului său.

Traversă parcarea, cu mersul lui calm, netulburat și intră printr-o ușă laterală a clădirii terminalului, după care ridică scurt cardul de acces și se deschise o altă ușă. Un hol îngust ducea spre biroul lor, unde Karen stătea și dacă fotografia preocupată, urmărind atentă tastatura computerului.

Pe biroul ei tronau niște flori proaspete, aranjate într-o vază, iar mirosul lor se amesteca plăcut cu aroma de cafea. Întotdeauna avea flori, deși el bănuia că ea singură

și le cumpăra. Iubitul ei – un motociclist solid, bărbos, cu geacă neagră din piele – nu părea genul care să cumpere flori.

Cam știa că fata are douăzeci și ceva de ani, că îi place să-și vopsească părul roșcat, tuns scurt, cu șuvițe negre și că datorită ei biroul mergea ca uns, dar mai mult de atât se temea să întrebe. Bret, pe de altă parte, avea deja ca misiune în viață să scoată orice de la oricine, aşa încât o tachina neîncetă.

- Neața, Rază-de-Soare, o salută Cam, fiindcă și lui îi plăcea să o tachineze.

Ea îi aruncă o privire piezișă pe deasupra monitorului, apoi continuă să tasteze documentul. Atât de departe era Karen de a străluci diminețile, pe cît este de strălucitor Seattle, în comparație cu Miami. Odată Bret a făcut greșeala să-și verbalizeze teoria conform căreia ea putea fi asemănătă cu lumina radiată de un ciine de pază într-un cimitir de fiare vechi, fiindcă era la fel de rea ca acesta și nu devinea nici pe departe umană înainte de ora nouă dimineață.

Karen nu i-a spus nimic, doar că timp de mai bine de o lună corespondența privată a lui Bret a dispărut, până ce el și-a dat seama și și-a cerut scuze, drept urmare corespondența i-a fost din nou livrată, doar că la toate facturile avea restanțe de o lună.

Cam a ales precauția, în locul curajului, aşa că nu i-a mai spus nimic. Și-a turnat singur cafeaua și s-a dus în biroul lui Bret, fiindcă ușa era deschisă.

- Ai venit devreme, îi zise el, rezemindu-se cu umărul de tocul ușii.

Bret s-a uitat spre el cu o mutră acră.

- Nu de bunăvoie.

- Vrei să spui că ai primit un apel de la Karen și ea tăi spus să-ți miști fundul pînă aici? Cam auzi în spatele lui un zgomot care putea fi ori un chicotit, ori un mîrît. Cu Karen era greu să-ți dai seama de diferență.

- La fel de rău. Un idiot a stat pînă în ultimul minut și a rezervat un zbor pentru ora opt.

- Nu îi numim "idioți", se auzi glasul lui Karen. Ti-am trimis un memo. Noi le spunem "clienti".

Bret sorbi din cafeaua lui, apoi spuse pe jumătate rîzind, pe jumătate ironic:

- Clienti. Am priceput. Făcu semn spre o foaie de hîrtie pe care notase ceva, iar Cam recunoscu formularul de traseu. L-am sunat pe Mike să vină după amiază, pentru zborul spre Spokane, cu Skylane – Mike Gardiner era pilotul lor cu jumătate de normă – și eu mă voi elibera, ca să merg cu Mirage spre L.A., dacă vrei să zbori tu cu Skyhawk în cursa cu Eugene. Sau, dacă preferi, putem să facem schimb, dacă preferi zborul spre L.A.

Cel care ajungea primul la birou trebuia să întochemească documentația de zbor, iar din acest motiv Bret venea rar foarte devreme. El distribuia de obicei avioanele, după lungimea traseului de zbor, lucru care nu era deloc dificil, fiindcă aşa făceau economie de timp și nu mai șpneau ca să realimenteze.

Evident că lui Cam i-ar fi convenit mai mult zborul spre L.A., doar că săptămâna aceasta făcuse deja două zboruri mai lungi și avea nevoie de un respiro. Plus că simțea nevoia să mai petreacă timpul și în aparatele Cessna; zbura foarte mult pe Lear și pe Piper Mirage, astfel încât putea să facă un efort și pe avioanele mai mici.

- Nu, este bine cum ai aranjat. Îmi trebuie și orele astea. Mîine ce avem în program?

- Doar două. Mîine și pentru mine programul începe devreme. O duc pe doamna Wingate la Denver, unde pleacă în vacanță, aşa că mă voi întoarce singur, doar dacă între timp nu apare ceva. Celălalt este... Se opri, scotocind printre hîrtiile împrăștiate pe birou, de fapt toate fiind contractele completate de Karen.

- Un zbor cu marfă spre Sacramento, spuse Karen, din celălalt birou, fără să se sinchisească de faptul că trăgea cu urechea.

- Da, un zbor cu marfă spre Sacramento, repetă Bret ca un ecou, apoi zîmbi, ca și cînd Cam nu ar fi auzit-o pe ea de prima dată. Se auzi din nou acel mîrîit. Bret mîzgăli repede ceva pe o foaie, apoi i-o întinse lui Cam pe birou; Cam se aplecă puțin, puse degetul pe foaie și o răsuci spre el, ca să poată citi.

Întreb-o dacă și-a făcut vaccinul antirabic, scria pe hîrtie.

- Sigur, zise el, apoi ridică puțin tonul și i se adresă lui Karen: Karen, Bret vrea să te întreb dacă...

- Taci, cretinule! Bret se ridică dintr-o mișcare și-l lovi

pe Cam cu pumnul în umăr, ca să-l împiedice să încheie fraza. Cam rîse, apoi ieși și merse în biroul lui.

Karen îl privi din nou cu ochii aceia pătrunzător-acuzatori.

- Ce voia Bret să mă întrebi? zise ea.
- Nu contează. Nu era ceva important, spuse Cam cu o mină inocentă.
- Da, pun pariu, mormăi ea.

Cum se așeză pe scaun, telefonul sună, iar tehnic vorbind, preluarea apelurilor era treaba lui Karen, însă ea era ocupată, iar Cam nu era, aşa că apăsa tasta pentru linia de exterior și răspunse.

- Executive Air Limo.
- Sînt Seth Wingate. Mama mea vitregă a rezervat pentru mîine un zbor cu dumneavoastră?

Tonul bărbatului era cam răstit, iar Cam simți cum i se ridică părul la ceafă.

- Da, aşa este.
- Unde pleacă?

Cam și-ar fi dorit să-i poată spune nemernicului că destinația doamnei Wingate nu e treaba lui, dar dacă stătea mai bine să se gîndească, nemernic sau nu, era un Wingate și avea un cuvînt greu de spus dacă firma J&L își păstra colaborarea cu afacerile Grupului Wingate.

- Denver.
- Cînd se întoarce?
- Nu am pe birou datele exacte, dar cred că peste două săptămîni.

Singurul răspuns a fost că apelul s-a întrerupt brusc, fără un "umilțumesc" sau un "pupă-mă-n sună" sau orice altceva.

- Ticălosul, bombăni el și puse receptorul în funcă.
- Cine?

Voceea lui Karen pătrundea prin ușa deschisă. Oară exista ceva ce ea să nu audă? Culmea era că jăcăntaia tastelor se auzea încontinuu, fără nici o ezitare. Femeia asta era chiar însăjuimintătoare.

- Seth Wingate, răspunse el.

- Aici sunt de acord cu tine, șefule. Tot timpul este că ochii pe doamna Wingate, nu-i aşa? Mă întreb de ce. Știu că nu se iubesc deloc.

Nici nu era de mirare. Prima doamnă Wingate, pe care el a cunoscut-o foarte puțin, dar pe care a plăcut-o, murise cu un an înainte ca domnul Wingate să se însoare cu asistenta lui personală, care era mai tânără decât amândouă copiii lui.

- Poate că are de gînd să dea o petrecere în casă că timp este ea plecată.

- Mi se pare infantil.

- Dar el aşa este.

- Probabil că de aceea domnul Wingate senior a lăsat-o pe ea să se ocupe de bani.

Cam păru surprins, aşa că se ridică și apăru în pragul ușii.

- Glumești, zise el. Karen stătea cu spatele, întoarsă ușor capul și se uită spre el, în timp ce degetele ii zburau

peste tastatura computerului.

- Nu știai?

- De unde să știu? Nici membrii familiei acestuia, nici directorii Grupului nu discutau cu el probleme financiare personale și nici lui Karen nu-și imagina că i se confesau pe tema aceasta.

- Eu știu, ținu ea să sublinieze.

Da, dar tu ești ciudată. Își înghiți cuvintele înainte ca ele să-i iasă pe gură și să-l bage în bucluc. Karen avea metodele ei să afle diverse lucruri.

- Cum de știi?

- Aud și eu niște lucruri.

- Dacă este adevărat, atunci nu mă miră că nu se plac. Ce naiba, și el, dacă ar fi fost în pielea lui Seth Wingate, probabil că s-ar fi purtat tot ca un ticălos cu mama lui vitregă.

- Este cît se poate de adevărat. Răposatul domn Wingate era un tip isteț. Gîndește-te. *Tu* i-ai fi lăsat pe Seth sau pe Tamzin să se ocupe de milioanele tale de dolari?

Cam se gîndi la acest lucru doar o fracțiune de secundă.

- Pentru nimic în lume.

- Vezi, nici el nu a făcut-o. Iar mie îmi place de ea. E deșteaptă.

- Sper că e suficient de deșteaptă și a schimbat încuietorile la uși, după ce a murit domnul Wingate, spuse Cam. Si ca să-și păzească spatele, fiindcă sigur Seth Wingate ar încerca să-i îngăiță un cuțit în spate, dacă ar avea ocazia.

CAPITOLUL 3

A doua zi de dimineată telefonul îl trezi brusc pe Cam, iar el bijbii pînă să-l găsească, fără să deschidă ochii. Poate o fi cineva care a greșit numărul; dacă nu deschidea ochii, avea toate șansele să adoarmă la loc pînă ce îl va avertiza alarma de la ceasul de mînă. Din experiență știa că, odată ce deschidea ochii, trebuie să se trezească, fiindcă somnul nu-i mai revinea.

- Da.

- Șefule, trage-ți pantalonii pe tine și vino pînă aici.

Karen. La naiba. Uită că trebuie să stea cu ochii închiși și se ridică brusc, fiindcă valul de adrenalină îi spălă imediat pinzele de păianjen din minte.

- Ce s-a întîmplat?

- Partenerul tău idiot a apărut cu ochii umflați, de abia mai putea să-i țină deschiși, incapabil să răsuflă normal și se crede în stare să zboare pînă la Denver astăzi.

Pe fundal Cam auzi o voce groasă, răgușită, care nu semăna deloc cu vocea lui Bret și totuși persoana bînguia ceva greu de înțeles.

- Aceea e vocea lui Bret?

- Mda. Vrea să știe de ce ție ți-am spus "șefule", iar lui

"idiot". Fiindcă anumite lucruri sunt evidente, de aceea, îi spuse ținmoasă lui Bret. Revenind la discuția cu Cam, zise: I-am sunat și pe Mike, dar nu poate să ajungă aici la timp pentru zborul spre Denver, aşa că i-am dat lui zborul tău spre Sacramento, iar tu trebuie să ajungi aici cât mai repede.

- Gata, am plecat, zise el și închise, apoi dădu fuga la baie. Își făcu repede un duș, se bărbieri în patru minute și douăzeci și trei de secunde, îmbrăcă un costum negru, luă de pe cuier șapca și rucsacul cu lucruri pentru o noapte, pe care-l avea mereu pregătit, pentru ocazii ca aceasta, apoi în sase minute ieși pe ușă. Se întoarse din drum, ca să închidă cafetiera care era programată să pornească peste o oră, apoi, fiindcă nu știa dacă are timp să opreasca undeva pentru micul dejun, mersc și scoase dintr-un dulap cîteva batoane proteice, pe care le înghesui în buzunare.

Drace, drace, drace, înjura el încontinuu, cu greu strecându-se prin traficul matinal infernal. Pasagera lui de astăzi era glaciala Văduvă Wingate. Bret se înțelegea bine cu ea, fiindcă Bret se înțelegea cu aproape toată lumea; în cele cîteva ocazii, cînd Cam a avut ghinionul să o însorjească, ea s-a comportat de parcă ar fi avut un morcov însipit în fund, iar el ar fi fost un gîndac pe parbrizul vieții ei.

Cam a mai avut de-a face cu persoane de genul ei de multe ori, în armată; această atitudine a fost incompatibilă cu gustul lui atunci, la fel ca și acum. Intenționa să tacă, de-ar fi să moară din asta, dar, dacă ea avea să-l provoace

în vreun fel, atunci îi va oferi cel mai oribil zbor din viață ei: o va face să-și vomite și mațele, pînă cînd vor ajunge la Denver.

Reușî să ajungă rapid; locuia la periferia orașului Seattle, în plus el mergea în direcție opusă, spre aerodrom, nu spre oraș, aşa încit șoseaua pe care rula era destul de liberă, în timp ce din sens opus se vedea coloane de mașini. Ajunse și parcă pe locul său cam în douăzeci și șapte de minute de cînd închisese telefonul.

- Ai fost rapid, iî zise Karen cînd îl văzu intrînd în birou, pregătit cu bagajul pe umăr. Mai am cîteva șezi proaste.

- Hai să le aud, spuse el și lăsă rucsacul pe un scaun, apoi își turnă puțină cafea.

- Miraj este în reparații, iar Dennis spune că nu va fi gata pînă la ora plecării.

Cam își sorbea liniștit cafeaua, gîndindu-se la partea logistică. Dacă ar fi zburat cu Miraj-ul, ar fi reușit să ajungă la Denver fără să realimenteze. Dacă zbură cu Lear, ar fi reușit, doar că acesta era folosit pentru grupuri, nu pentru o singură persoană – cu toate că putea să piloteze singur pe Lear, prefera să fie însoțit de un copilot.

Nici unul dintre aparatele Cessna nu putea să zboare pe distanțe mari, dar Skylane avea un plafon de zbor de peste cinci mii cinci sute de metri, în timp ce plafonul unui Skyhawk era de doar patru sute. Există în Colorado virfuri muntoase care depășesc patru mii cinci sute de metri, aşa că alegera aparatului era una evidentă.

- Merg cu Skylane, zise el. Voi realimenta la Salt Lake City.

- Așa m-am gîndit și eu, interveni Bret, venind din biroul lui. Avea vocea atît de răgușită, încît ai fi zis că a orăcait un broscoi cu congestie nazală. Am dat dispoziție mecanicilor să-l pregătească.

Cam ridică privirea. Karen nu exagerase deloc referitor la starea în care se afla Bret; ba mai rău, o subestimase. Avea cercuri vineții de jur împrejurul ochilor și erau atît de umflați încît pupilele nici nu i se vedeaau: în locul lor apăreau două linii oblice. Era umflat la față și respira pe gură. Una peste alta, arăta ca naiba, iar după expresia feței lui, se simtea groaznic. Orice boală ar fi contractat, Cam nu dorea să se molipsească.

- Nu te apropiă de mine, îl avertiză Cam, ridicînd mâna ca un polițist de la circulație.

- I-am dat deja cu spray Lysol, zise Karen, privindu-l sfidător pe Bret. O persoană foarte precaută, cu măcar un dram de bun simț ar fi rămas acasă și ar fi sunat la birou, în loc să vină la muncă, unde poate să împrăștie microbii.

- Dar pot să zbor, cronicări el. Tu ești cea care insistă că nu pot.

- Sunt foarte sigură că doamna Wingate de-abia aşteaptă să-și petreacă cinci ore înghesuită într-un avion de mici dimensiuni, alături de tine, zise ea sarcastic. Eu numi doresc să stau în același birou cu tine nici măcar cinci minute. Pleacă acasă.

- Susțin această moțiune, zise Cam enervat. Pleacă acasă.

- Dar am luat un decongestant, protestă Bret. Încă nu și-a făcut efectul.

- Înseamnă că nu-și va face efectul nici pînă cînd va trebui să decoleze avionul.

- Tie nu-ți place să zbori cu această familie.

În special cu doamna Wingate, se gîndi Cam, dar spuse tare doar atît:

- Nu e mare lucru.

- Dar pe mine mă place mai mult.

Acum Bret vorbise ca un copil răsfățat, mereu avea ceva de obiectat atunci cînd zborul lui era anulat.

- Va trebui să mă suporte cinci ore, zise Cam hotărît. Dacă el putea, desigur va putea și ea. Tu ești bolnav, eu nu sunt. Am pus punct discuției.

- Ti-am scos și rapoartele despre starea vremii, spuse Karen. Le-am lăsat pe computerul tău.

- Merci. Intrînd în biroul lui, Cam se așeză la masa de scris și începu să citească. Bret rămăsesecă în ușa biroului și părea că nu știe ce să facă. Pentru Dumnezeu, fosă exasperat Cam, mergi la doctor. Arăji de parcă ai fi fost atacat cu spray lacrimogen. Arăji că și cînd ai fi avut o reacție alergică la ceva.

- Bine. Începu să strânute în reprize, apoi îl apucă obosee convulsivă.

De la locul lui, Cam nu o putea vedea pe Karen, dar sună un șuierat nervos, apoi Bret a fost învăluit de un net.

- Of, pentru Dumnezeu, protestă bărbatul bolnav, din din mîini, ca să împrăștie ceața. Dacă-mi dai cu sprayul

Acesta, mai rău îmi faci.

Ea continuă să apese cu încăpăținare.

- Gata, renunț, mormăi el după ce obosi să tot dea din miini. Îi era din ce în ce mai greu să facă față atacului lacrimogen și sufocant. Gata, plec, plec. Dar să știi, că dacă o să mor de insuficiență respiratorie, din cauză că ai golit tubul de Lysol pe mine, *atunci vei fi concediată!*

- Dacă mori, nu mai poți să mă concediezi. Tot ea trebuia să aibă ultimul cuvânt, doar că ultima replică a fost emisă după ce el a plecat și a închis ușa.

Cam rămase tăcut o clipă, apoi spuse:

- Mai dă cu puțin spray. Dă cu spray pe tot ce a atins el.

- Mai am nevoie de un flacon. Acesta este aproape gol.

- Cind mă voi întoarce, voi cumpără o cutie întreagă.

- Deocamdată voi da cu spray pe clanje, dar tu să nu mergi în biroul lui.

- Dar în baie?

- Eu nu intru în toaleta bărbăților. Aveam impresia că bărbății sunt oameni, dar odată am intrat în toaleta voastră și era să mor șocată. Dacă aş fi încercat în altă cabină, probabil că aş fi rămas cu episoade psihotice. Așadar, dacă vrei să te protejezi, ia sprayul și dă cu el prin toaleta voastră.

El se gândi cîteva clipe la detaliul absolut nesemnificativ că *ea* lucrează pentru *ei*, după care își dădu seama că în biroul lor s-ar instala haosul, dacă nu ar mai fi acolo. A naibii probabilitate; ea și-a expus punctul de vedere.

Cîntărind mai bine cele două puncte de vedere, trax concluzia că datul cu spray în toaletă nu era trecut în fișă de post.

- Acum nu am timp.

- Toaleta nu pleacă nicăieri – iar eu o folosesc pe cea pentru femei. Asta înseamnă că ei nu-i păsa dacă partea bărbăților va fi decontaminată sau nu.

Cam rămase cu ochii spre ușa deschisă și realiză de-abia acum că de multe conversații ale lor se desfășurau oarecă fiind în afara biroului, iar el în biroul lui, în cea mai mare parte a timpului el neputind să o vadă deloc.

- Să ști că am de gînd să instalez la intrare o oglindă rotindă, zise. Chiar la intrarea în birou.

- De ce?

- Ca să te pot vedea, cînd stau de vorbă cu tine.

- De ce te interesează asta?

- Ca să ști dacă zimbești.

Cam își lăsă rucsacul în compartimentul pentru bagaj, apoi începu să inspecteze Skylane-ul; ii dădu roți de la atenție, ca să nu fie nimic desprins. Se urmă. Trase, impins, lovi cu piciorul roșile. Urca în cabină și parcursă procedurile dinaintea zborului verificînd pe rînd fiecare ectan și sparat, apoi bifă totuș ceea ce avea listă și fișată pe bord. Cunoștea procedura de dinofără, poate să o parcurgă și în somn, dar niciodată nu se bazează pe memorie: un moment de neatenție și poate să rateze ceva crucial. Așadar se lăua după ordinea de pe

listă, ca să știe că a acoperit totul. La patru kilometri deasupra pământului era momentul nepotrivit să descopere că este ceva în neregulă.

Se uită la ceas și văzu că se aprobia ora la care trebuia să sosească doamna Wingate. Pomi motorul și-l ascultă atent, pînă ce ajunse la acel huruit constant. Verifică monitoarele și panoul cu instrumente de zbor, verifică de două ori dacă toate datele erau normale, apoi verifică și traficul din zonă, după care se îndreptă lent spre poarta de acces la terminal, de unde își va lua pasagera. Cu coada ochiului zări mișcare în zona parcării și așa constată că un Land Rover verde-închis tocmai oprea pe un loc liber.

Mereu era surprins cînd o vedea în Land Rover. Doamna Wingate nu părea genul de femeie care preferă mașinile practice sau SUV-urile; dacă ar fi fost prima dată cînd se întîlnneau, ar fi catalogat-o drept o doamnă care preferă modelele mari, luxoase – nu genul sportiv, ba mai mult, părea că-i place să aibă șofer, iar ea să stea pe bancheta din spate. Dar nu era așa: întotdeauna conducea ea, cu viteza și eleganța unei persoane care oricînd ar fi putut să decoleze de pe un cîmp.

Își dădu seama că ar fi trebuit să ajungă mai devreme. Bîrzi ar fi fost deja oprit la poartă, unde ar fi ajutat-o să scoată bagajele și să le care în avion. Cam o văzu cum se oprește în loc, urmărind avionul care se aprobia, apoi închise portiera și merse spre poribagaj, ca să descarce singură bagajele. Mai avea vreo cîteva sute de metri pînă să ajungă la poartă; era clar că ea va ajunge prima.

Grozav. Probabil că pentru ea zborul va începe cu capsa pusă deja, fiindcă nu a venit nimeni să o ajute. Pe de altă parte, bine măcar că nu l-a așteptat în picioare, sub cerul liber, pînă cînd apărea aeronava.

Ajuns pe poziție, opri motorul și coborî. O văzu că se apropie dinspre clădirea terminalului; cu o mînă trăgea o valiză, iar în mîna cealaltă avea o geantă de voiaj destul de mare. Karen era cu ea și trăgea și ea două trolere.

Doamna Wingate se uită la el, pe măsură ce avansa și îi zise lui Karen:

- Credeam că Bret va fi pilotul meu. Tonul ei era neutru, formal.

- Este bolnav, explică delicat Karen. Cred că-mă, nu v-ar plăcea să-l aveji prin preajmă.

Doamna Wingate nu schiță nici un gest și nici nu lăsa să se citească nimic pe chipul ei.

- Sunt convinsă, zise ea. Ochelarii de soare îi ascundeau privirea.

- Doamna Wingate, o salută politicos Cam, ajuns acum în dreptul lor.

- Căpitane Justice. Ieși pe poarta pe care el î-o deschise.

- Permiteți să vă iau bagajele.

În tăcere, ea rămase cu mîna pe trolerul pe care l-trăsesese după ea, pînă ce mîna lui o atinse pe a ei undeva pe lîngă mîner. Cam nu scoase un cuvîntel, ci luă rînd pe rînd toate trei valizele și le depozită în compartimentul pentru bagaje, întrebîndu-se dacă femeii î-or mai fi rămas

haine prin șifonier, acasă. Cu greutatea pe care o adusese, j-ar fi fost imposibil să se îmbarce într-o cursă comercială fără să plătească o sumă frumușică doar pentru bagaje.

Cînd era vorba de un singur pasager, el sau ea alegea adesea să se așeze pe locul de lîngă pilot și nu pe locurile din spate, fiindcă aici îi era mai ușor să vorbească direct cu pilotul și putea să poarte căștile copilotului.

O ajută pe doamna Wingate să urce în avion, chiar o susținu cînd păși înăuntru; ea se duse direct pe locul din spatele lui, lăsînd să se înțeleagă că nu vrea să stea de vorbă cu el.

- V-aș rуга să vă așezați pe locul celălalt, îi spuse el pe un ton care nu exprima o rugămintă, ci mai degrabă un ordin, deși conținea o rugămintă.

Ea nici nu se mișcă.

- De ce?

Deși ieșise din forțele armate de aproape șapte ani, obiceiurile militare dobîndite erau prea adînc înrădăcinate, astfel încît Cam se abținu cu greu să nu-i spună direct "mișcă-ți fundul chiar acum", fapt care ar fi avut ca rezultat ruperea contractului în mai puțin de o oră. Trebui să scrișnească din dinți, după care reuși să articuleze, pe un ton relativ calm:

- Greutatea corporală va fi mai bine balansată, dacă stați pe bancheta din partea opusă mie.

În tăcere ea se mișcă pe scaunul din partea dreaptă, apoi își puse centura. Deschise geanta și scoase din ea o carte, în care își îngropă nasul, deși cu ochelari de soare

pe nas era puțin probabil că putea să citească un cuvint. Oricum, mesajul ei ajunsese intact și clar: *nu vreau să-mi vorbești*. Perfect. Nicăi el nu-și dorea să-i vorbească femeii, la fel cum nu dorea nici ea să-i vorbesea.

Cam se așeză pe locul lui, închise ușa și își puse pe cap căștile. Karen le făcu semn, apoi pleca în terminal. După ce porni motorul și verifică mecanic toate ecranele și indicațiile de pe panoul de bord, Cam se inserise pe pistă de deplasare spre zona de decolare. Nicăi o clipă, pe timpul decolarei ea nu și-a ridicat ochii din carte.

Mda, se gindi el crispat, vor urma cinci ore lungi de zbor.

CAPITOLUL 4

Grozav, se gîndi Bailey, de cum îl văzu pe Căpitânul Justice coborînd din carlinga aparatului Cessna, ca să vină spre poartă. Nu avea cum să confundă statura înaltă, zveltă și bine legată cu aceea a lui Bret Larsen, pilotul care împreună cu obicei acolo unde avea nevoie. Bret era vesel și comunicativ, în vreme ce Căpitânul Justice avea o mină care exprima totală dezprobare.

De cînd s-a căsătorit cu Jim Wingate, imediat recunoștea cînd această atitudine era îndreptată spre ea și nu toate că nu se putea caracteriza ca fiind ultrasensibilă, acest fapt o enerva la culme.

Se săturase pînă peste cap să fie privită ca o căutătoare de aur, cu inimă rece și curățată de un bărbat bolnă. Această situație a fost ideea lui Jim, nu a ei. Da, a făcut-o pentru bani, dar ce naiba, și-a cîștigat prin munca salarizată primul său proiect în sfecure luni. Moștenirile lui Seth Tamzin erau nu doar sigure sub administrarea ei, dar sporeau într-o manieră sănătoasă.

Nu era nicidcum un geniu finanțiar, dar se pricepea la investiții și înțelegea piețele. Jim o considera cam și conservatoare în investițiile personale pe care le făcea,

cind venea vorba de păstrarea fondurilor, ca era exact persoana de care el avea nevoie.

Probabil că ar fi putut să dea un anunț la ziar, prin care să explică toate aceste aspecte, dar de ce trebuia să se justifice în fața oamenilor? Să-i ia naiba.

Această filozofie era acum facilă, deși nu o putea folosi cu prietenii vechi ai lui Jim, care acum se considerau prea buni ca să socializeze cu ea, însă ea era bucuroasă că nu o obligă nimeni să petreacă timp cu ei – oricum, niciodată nu i-a considerat prietenii *ei*.

Era obligată, totuși să petreacă vreo cîteva ore îngheșuită în cabină unui avion mic, împreună cu domnul Activități, doar dacă nu alegea să anuleze zborul și să aștepte întâlnirea lui Bret – sau putea să-și rezerve un billet la o cursă comercială cu direcția Denver.

Ideeza era tentantă, doar că nu știa dacă mai putea să prindă următorul zbor, presupunând că va ajunge la destinație în timp util, iar deja fratele și cununata ei plecasea din Maine spre Denver. Logan trebuia să închirieze un autocamion cu tractiune integrală, cu care să o aștepte la aeroplanoare.

Dincolo, pînă la ora opt, trebuiau să ajungă la locul său, pentru o vacanță de două săptămîni, în care vor face călătorii cu plota pe riu. Lui Bailey această idee i s-a părut să fie înțeleasă, că nu va folosi telefonul mobil, nu va face față privinitorilor reci sau dezaprobatore, dar mai presus de orice, nu va mai ști de Seth, nici de Tamzin. Călătoriile cu plota pe riu erau preferatele lui Logan.

El și Peaches, soția lui, s-au cunoscut în timp ce practicau acest sport. Bailey avea și ea o oarecare experiență în domeniu din timpul colegiului și chiar i-a plăcut, așa încât petrece puțin timp împreună cu ei. Familia ei se imprăștiase prin țară și ea nu a avut parte de reuniuni și nici de revederi frecvente.

Tatăl ei locuia în Ohio cu a doua soție; mama ei, al cărui soț cu numărul trei murise în urmă cu patru ani, locuia acum în Florida, cu sora fostului ei soț numărul doi, care era și ea văduvă. Sora mai mare a lui Bailey, Kennedy, era pe undeva prin New Mexico. Bailey era foarte apropiată de Logan, care era cu doi ani mai tânăr decât ea, dar pe care nu-l mai văzuse de la înmormintarea lui Jim. El și Peaches erau singurii membri ai familiei ei care au fost prezenți. Peaches era o fată de zahăr și cununata preferată de Bailey dintre toți cununații și rudele prin alianță.

Această excursie a fost ideea lui Peaches, iar timp de cîteva luni au tot făcut schimb de e-mailuri, perfectînd detaliile. Planul era ca ei să închirieze o plută mare, un cort mare, sobe de campanie și lanterne, de care aveau nevoie pentru două săptămîni de camping pe malul rîului.

Ideea era să cumpere mîncarea și apa, precum și alte articole esențiale – cum ar fi hirtia igienică – din Denver, dar chiar și aşa valizele lui Bailey erau ticsite cu lucruri de care credea că va avea nevoie.

Experiența ei limitată de rafting o învățase că era mai

bine să aibă cu ea un lucru și să nu aibă nevoie de el, decât să-i lipsească. În cea de-a doua excursie și venise ciclul cu cîteva zile mai devreme, iar ea a fost complet nepre-gătită. Ceea ce trebuia să fie o distracție s-a transformat într-un coșmar, fiindcă a fost nevoie să se folosească de șosetele de schimb pe post de tampoane, iar rezultatul a fost că a trebuit să îndure frigul și să aibă picioarele ude mai toată excursia. Deloc distractiv.

De data aceasta s-a înarmat din timp cu cataloage speciale pentru călătorii, din care a comandat tot ce-și imaginea că-i va trebui, de la periuțe de dinți de unică folosință, cărți de joc de plastic și pînă la o lampă de carte.

Logan o va tachina pentru că s-a aglomerat cu bagaje, dar ea va rîde la urmă, dacă întîmplător, el va avea nevoie de vreun obiect din rezerva ei. Luase preventiv chiar și o rolă de bandă adezivă, în cazul cînd pe cortul ei ar putea să apară o fisură, lucru care s-a întîmplat tot în ultima lor călătorie nefericită.

Îi plăcea raftingul foarte mult, iar atunci cînd se afla pe plută și era udă, ori și era frig pentru ea era o distracție, dar atunci cînd nu se afla pe plută propriu zis și-ar fi dorit tot confortul de acasă. Bine, poate că uneori era puțin exagerată, dar era sigură că și Peaches prefera să se spele cu șervețele umede de corp, cu aloe vera, în locul delectării cu o găleată de apă rece din rîu și săpun.

Așteptase cu nerăbdare plecarea, iar acum nu suportă ideea unei întîrzieri, chiar dacă pentru a ajunge la timp trebuia să îndure compania Căpitânului Justice. Îi venea

să rîdă ori de câte ori auzea numele acesta. *Căpitanul Justice*, pentru Dumnezeu. Parcă era numele unui personaj din benzile desenate.

L-a văzut cum i-a ridicat cele trei valize și le-a așezat în compartimentul pentru bagaje fără pic de efort și, cu toată masca împietrită de pe chipul lui, ea își dădea seama ce era în mintea lui: că și-a împachetat în valize tot șifonierul. Dacă ar fi avut măcar o urmă de trăsături umane, ar fi privit bagajele cu suspiciune, sau ar fi întrebat-o dacă nu cumva băgase pietre în valize; Bret ar fi mormătit și s-ar fi comportat ca și cind valizele ar fi cîntărit mai mult decît în realitate, evident ar fi glumit pe seama lor. Dar nu și domnul Față-Împietrită; nici măcar o dată nu l-a văzut zîmbind.

Cînd a ajutat-o să urce în avion, mâna lui puternică i-a oferit sprijinul necesar, iar ea a tresărit. Bret nu a ajutat-o niciodată, își dădu ea seama; din camaraderia care îl caracteriza, a avut mare grijă să nu depășească hotarele impuse de respectul datorat unei femei; de cînd s-a căsătorit cu Jim, recunoștea și ea, hotarele s-au extins prea mult. Pur și simplu nu mai avea încredere în oameni acum și de aceea părea inabordabilă și prea rigidă.

Nici Căpitanul Justice nu observase la ea semne cu "nu atingeți" sau pur și simplu nu-i păsa. Cînd a pus mîinile pe ea, chiar le-a simțit puterea și siguranța, iar gestul lui a fost cu totul diferit de cele ale directorilor cu care se asocia ea și cu care venea în contact de obicei. Șocul atingerii lui, mîinile lui calde i-au făcut inima să tresără.

Era foarte tulburată și de aceea de-abia a reacționat la comanda lui de a se așeza pe locul de alături. Imediat ce și-a prins centura de siguranță, și-a scos cartea și s-a prefăcut că este absorbită de ea, însă mental încă își trăgea șuturi, ca să se trezească.

Era de compătimiț, dacă reacționa astfel la o simplă atingere a unui bărbat, nu? Mai ales că nu era orice bărbat, ci unul care clar o disprețuia. Bine, aşadar viața ei amoroasă era deocamdată inexistentă și va rămâne aşa atât timp cât va avea de-a face cu copiii lui Jim, fiindcă refuza să le ofere o țintă sau muniție. Da, evident, cîteodată se simțea incredibil de excitată, dar spera că va avea destulă mîndrie încît să nu se deconspire în fața unuia ca Justice; nu dorea să-i dea de înțeles că are o părere atît de proastă despre sine, încît ar fi fost bun orice bărbat.

Problema era una de ordin fizic: el fiind un bărbat extrem de atrăgător – nu frumos, nu genul acela de playboy, fiindcă avea o față prea colțuroasă, dar...era absolut atrăgător. Ochii lui verzi aveau un fel de magnet, fiind de o nuanță mai deschisă decît cea obișnuită, cu ușoare tente de azuriu. Expresia ochilor acelora era una rece și distanță, de parcă omul nu ar ar fi avut sentimente deloc.

Era bun prieten cu Bret, deși ea nu și-l putea închipui într-o relație de prietenie cu nimeni. Cînd Bret vorbea despre el, totuși, o făcea cu mult respect și apreciere pentru Justice. "Un pilot printre piloți": aşa l-a descris cîndva Bret. "Tipul e beton. Jur, are nervi de oțel. Ar putea

menține un KC-10 nemîșcat în inima unui uragan, fără să mîște un mușchi".

Bailey a avut apoi curiozitatea să caute pe Internet și să afle ce este acela un KC-10.

Acum îi era mult mai ușor să și-l imagineze în carlinga unui uriaș avion-tanc de alimentare, pe care-l menținea în poziție, în timp ce avioanele de luptă se aliniau sub burta lui, să realimenteze. Evident, nu citise cum operează exact o asemenea aeronavă, dar își dădea seama că nu era o treabă ușoară, mai ales la viteza de sute de mile pe oră și învăluit de curenți puternici.

Cînd ieși din tumultul de gînduri, realiză că privirea i se oprise asupra mîinilor lui atît de sigure și ferme pe manșă. Oripilată, își coborî iar privirea în carte. Slavă cerului că purta ochelari de soare, astfel ca el să nu-și dea seama că-l fixează cu privirea – cu toate că probabil se întreba și el cum poate ea să citească prin lentilele întunecate. Ei bine, nu putea, dar el nu trebuia să știe asta.

Se simțea intimidată și stînjenită, ceea ce nu-i stătea în caracter. Trebuia să se relaxeze și să-și îndrepte gîndurile în altă parte. Dacă și-ar fi scos ochelarii de soare, atunci ar fi reușit să citească, iar cartea era bună. Deși intenționa să-și dea jos ochelarii, renunță imediat. Erau o pavăză redutabilă, iar acum simțea că are nevoie de aşa ceva.

Bine, nu se punea problema să citească. Poate un pui de somn?

Era cam devreme, de-abia începuse dimineața. Putea

să se prefacă doar, aşa cum se prefăcuse că a citit, dar nici asta nu-i va abate gindurile.

Dacă și-ar fi luat cu ea laptopul, ar fi putut juca niște jocuri, dar îl lăsase acasă. În următoarele două săptămâni oricum nu avea acces la internet, iar după ce bateria s-ar fi descărcat complet, computerul ar fi fost doar o greutate inutilă, pe care ar fi purtat-o în spate. Nici să fi luat baterii de rezervă nu ar fi fost o soluție, fiindcă și ele trebuiau cărate; oricum se încărcase cu prea mult bagaj.

Ghidul lor avea un vehicul cu care să le căre bagajele dintr-un loc în altul, dar erau trei plute, fiecare cu șase oameni pe ele, iar asta însemna că tot echipamentul și bunurile personale ale celor opt și peste zece turiști trebuiau mereu transportate. Speră totuși ca ghidul să aibă niște vehicule încăpătoare.

Perspectiva celor două săptămâni ii dădea un sentiment placut și o entuziasmată. Evident,uncile coboriri vor fi amuzante, alocile palpitanțe și unele extrem de periculoase, dar timp de două săptămâni nu va mai trebui să cenzureze tot ce spune și nici nu va fi inconjurată de persoane care nu îi disprețuiesc deschis, fără să uită la ea chiondoriș. Va putea să se relaxeze, să ridoare, să se distreze, să fie ea însăși. Înțeleg că două săptămâni va fi liberă.

Să uită puțin pe geam și admiră întinderea vastă a statului Washington, dezvăluindu-se sub aeroneva lor. Linile ascunse comunicației erau mai rapide, însă ea prefera să zboare cu aeronavele de mici dimensiuni, fiindcă aşa reușește să nu văză mult de la altitudini mai mici.

Bîzîitul constant al motorului funcționa ca un fel de hipnotic și ea chiar reușî să atipească puțin, cu capul rezemat pe tetiera banchetei. Soarele matinal scălda tot geamul cu lumină caldă, încălzind plăcut interiorul acronavei, iar la un moment dat simți că i se face prea cald, aşa că își scoase sacoul de mătase. Oricum, nu va mai purta nimic din mătase în următoarele două săptămîni, se gîndi melancolică.

Se uită la ceas și constată uimită că erau în zbor de peste o oră și jumătate deja; parcă timpul s-a comprimat, ori a atipit ea mai mult decît și-a închipuit.

- Unde suntem? întrebă ea pe un ton puțin ridicat, ca să se facă auzită.

El își ridică ușor casca, eliberîndu-și o ureche și întoarse capul privind-o peste umăr.

- Doamnă? zise. Avea o mină rece, dar vorbise politicos.

- Unde suntem? repetă ea.

- Ne apropiem de Idaho.

Atunci ea se uită prin parbriz și în depărtare zări culmile înzăpezite aliniîndu-se în fața lor într-un peisaj somptuos. Îi treșări inima și nu se putu abține să nu râsuflă speriată; i se părea că traseul avionului se derula la aceeași înălțime cu virfurile munțioase și o coliziune i se părea iminensă, dacă avionul nu mai urca puțin - ceva mai mult chiar.

El își rearanjă casca pe ureche și ea remarcă pe chipul lui o umă de satisfacție. De pe locul unde stătea evidenț

că nu se vedea clar, dar faptul că a văzut-o cînd a tresărit l-a amuzat fără îndoială. Sigur că avionul putea să zboare mai sus; altfel nu s-ar numi avion. *Afurisitule*, se gîndi ea destul de enervată.

Se instală confortabil pe banchetă și admiră munții. Erau încă foarte îndepărtați, însă măreția lor era pur și simplu copleșitoare și culmile păreau că se apleacă sub aripile avionului, ca niște fiare preistorice, care parcă îi așteptau să se apropie mai mult, înainte să sară la ei și să i înghită.

Oare ce au special munții? Dintotdeauna i-au provocat imaginația. În realitate ei existau acolo, ca niște zbîrcituri uriașe ale scoarței pămîntești. Acum din aer îi amintea de o coală de hîrtie care fusese mototolită groaznic, apoi îndreptată doar pe alocuri. Cu excepția vulcanilor, munți nu făceau nimic, atunci de ce ei îi păreau atît de vii? Prin "vii" nu înțelegea asemenei copacilor care cresc printre stîncile munților, sau ca animalele mici și mari care îi calcă; vii, așa cum sunt munții care au personalitatea lor, viața lor, răsuflarea lor, care comunică unii cu alții.

Cînd era mică, se gîndea că dealurile sunt copiii munților, iar cînd dealurile cresc, toate casele construite pe ele vor aluneca la vale. Își amintea cît de îngrozită era cînd intra într-o casă aflată pe o colină cît de mică, gîndindu-se că în orice minut pămîntul de sub picioare se va ridica și o va lăsa să alunece încet, spre moarte.

Cînd a împlinit zece ani, a început să înțeleagă, însă niciodată nu a pierdut sentimentul că munții au viață.

În fața lor se adunau nori cenușii, care se formau dinspre crestele munților, apoi se loveau de ele, aglomerindu-se după un sistem meteo, care-i reforma și le dădea drumul spre văi. Doamnele bătrâne se îmbracă, își imagina ea; norii care înconjurau munții păreau mantii pe umerii lor, în culori care mai de care mai deosebite.

Pe măsură ce se apropiau de munți, Justice lăua altitudine. Cu cât urcau, cu atât aerul se rarefia, iar zumăritul motorului își schimba sonoritatea. Aburi pufoși îi învăluiau, apoi se dispersau; avionul întâlni cîteva turbulențe, iar ea tresări.

Se aplecă spre pilot și căută să citească altimetru, doar că din nou au fost surprinși de o turbulentă, aşa că ecranul cu cifre îi juca în fața ochilor.

- La ce altitudine săntem acum? întrebă ea.

- Treisprezece, zise el, cu mîna pe manșă și privirea înainte. Vreau să urcăm la șaisprezece.

Au urcat, iar aerul părea mai calm la această altitudine, care depășise nivelul ciocnirilor termice. Se uită în jos și încercă să calculeze mintal. Erau la o înălțime de patru mii de metri. *Titanicul* se scufundase în ocean la o adîncime asemănătoare. Se gîndi cât de mult era pînă jos și își imagină colosul strălucitor plutind pe linia albastră, cu luminile stinse, apoi scufundîndu-se încet, rupt în două, intunecat, fără pic de viață. Se cutremură și i se făcu frig. Își luă sacoul. Se opri înainte să-l îmbrace fiindcă tocmai atunci treceau pe deasupra primei zbîrcituri gigantice de piatră.

Motorul tuși sec.

I se urcă stomacul în gât, iar senzația era aceea din montagne-russe. Înîma începu să-i bată cu putere în piept. Bailey se mai aplecă o dată.

- Ce a fost asta? spuse pe un ton destul de crispat, aproape alarmat.

El nu răspunse. Postura lui nu mai era aceea de relaxare, ci de atenție sporită, iar această transformare avusese loc într-o milisecundă. Constatarea o sperie și mai mult decât huruitul monoton și întrerupt al motorului. Strinse marginea banchetei din față, iar unghiile intraseră deja adinc în piele.

- S-a întimplat ceva?

- Toate aparatelor indică valori normale, răspunse el scurt.

- Atunci ce...

- Nu știu. Vreau să coborîm puțin.

Puțin era foarte bine, se gîndi ea, privind fix spre stîncile colțuroase și amenințătoare ale munjilor, care se apropiaseră prea mult de ei și se tot apropiau. Nici el nu putea să coboare prea mult, fiindcă riscau să agațe vîneții pîsc. Motorul părea că s-a liniștit; dacă sughiul de mai devreme ar fi prevăzut ceva mai serios, probabil că el să fie repetat, nu?

Motorul tuși din nou, însă de această dată mult mai puternic, astfel încît se zgudui întreg avionul. Bailey rămase incremenită, privind rotirea elicelor și ascultînd motorul, în așteptarea acelui zumzăit monoton, normal.

"Funcționează, funcționează" spunea ea în gînd. "Tine-o tot aşa". Își imagină sunetul constant și văzu cu ochii minții cum elicea se rotea foarte repede, iar aparatul se ridică în pe deasupra munților. Poate că, dacă se va concentra suficient, chiar se va întîmpla...

Motorul scuipă de cîteva ori sacadat... și se opri.

Brusc a urmat o liniște de mormînt, totală. Șocată complet, ea privi spre elicea care își încetinea rotația, pînă ce lamelele se vedeaau distinct, apoi...nu se mai învîrti nici ea.

CAPITOLUL 5

- Rahat!

Căpitanul Justice rosti înjurătura scrișnind din dinți, mîinile lui se mișcau prompt, în timp ce încerca să repună în funcțiune motorul și să mențină botul aeronavei pe cursul său normal ascendent. Erau atât de aproape de munți încît, dacă botul s-ar fi inclinat, avionul s-ar fi ciocnit de ei. Peisajul de dedesubt era profund, cu contraste neospitaliere: stînci și bolovani acoperiți cu zăpadă atât de albă, încît părea aproape albastră, umbre atât de întunecate încît păreau negre. Pantele erau abrupte și colțuroase și ele coborau în unghiuri ascuțite, aproape verticale. Nu se putea ateriza nicăieri, fiindcă terenul era prea accidentat.

Bailey nu se mișca, nu respira. Nu putea. Îngrozitoarea paralizie provocată de teroarea absolută a neajutorării îi cuprinse corpul și vocea. Nu putea să ajute cu nimic și nici să schimbe ce urma să se întîmple. Nici măcar nu putea să protesteze; nu putea decât să se uite și să aștepte să moară. Vor mori; Bailey nu vedea nici o cale de scăpare. În cîteva minute, chiar în cîteva secunde aveau să se ciocnească de vîrful înzăpezit al muntelui. În acest singur moment încremenit în timp parcă pluteau pe loc, ca și cînd

avionul nu se conforma legilor gravitației- ori munții se jucau cu ei de-a șoarecele și pisica, lăsându-le o speranță deșartă, pe care imediat urmău să le-o răpească.

- S.O.S.! S.O.S.! S.O.S.!

Ca prin ceață a auzit glasul lui Justice prin stație, iar el transmitea semnalul de urgență, numele și indicativul aeronavei, precum și localizarea ei curentă, apoi a înjurat cu palos și a tăcut, încrincenat să lupte cu inevitabilul situației.

Brusc avionul a pierdut din altitudine, iar ea își simți stomacul în gât, aşa că închise ochii, ca să nu mai vadă vîrfurile stîncoase care veneau spre ei. Apoi aripa stîngă s-a ridicat, cea dreaptă s-a inclinat și aeronava a început să se răsucească spre dreapta, manevră care i-a provocat greață și a făcut-o să înghită convulsiv.

Cîteva secunde mai tîrziu aripa dreaptă s-a ridicat și cîteva scurte secunde aeronava s-a stabilizat. Apoi aripa stîngă s-a inclinat și avionul a început să se legene spre stînga. Atunci ea deschise ochii. Prej de cîteva secunde nu s-a putut concentra; vederea i s-a încețoșat și începuse să o doară pieptul.

Și-a dat seama cu greu că își ținea respirația și apoi cu mult efort a inspirat și a expirat, ca să-și alimenteze plăminii cu oxigen. După ce a mai inspirat o dată, vederea i s-a limpezit puțin, dar suficient cît să-l vadă pe Justice. Doar pe el îl vedea, ca și cînd imaginea lui fusese mărită și toate celealte au rămas suspendate în ceață. Îi vedea partea dreaptă a feței transpirată și încordată, vedea cum i

se închideau mușchii mandibulari, ba chiar genele întoarse și obrazul proaspăt bătăierit.

Un gînd agonizant îi săgetă prin minte; că el va fi ultima persoană pe care o va vedea! A mai inspirat odată adînc. Urma să moară împreună cu el, cu acest bărbat care nici măcar nu o agrea; măcar omul ar trebui să moara alături de o persoană căreia îi pasă de el.

Același lucru se putea spune și despre el, totuși, iar ca simți o tristețe profundă pentru amândoi. El... El... Gîndul îi fulgeră prin minte și-i captă atenția. Ce naiba făcea? Brusc își dădu seama de ce se întimplă și nu-i veni să credă. El *pilota* avionul, doar cu cîrma, cu măiestrie și hotărîre nemaiîntîlnite, dar probabil și rugîndu-se cum nu a mai făcut-o în viață lui. Motorul nu mai funcționa, dar el încă *pilota* avionul, controlîndu-l într-un mod absolut rudimentar.

-Ține-te bine! zise el dur. Încerc să-l cobor pînă la linia copacilor, dar nu știu dacă vom reuși.

Bailey își simțea parcă mintea împotmolită în noroi și de-abia mai putea să se miște. Linia copacilor? Ce mai conta? Dar instantaneu făcu efortul să-și elibereze creierul de ceața groazei, suficient cît să-și strîngă mai bine centura de siguranță, să-și rezeme bine capul pe tetieră și să se jină cu ambele mâini de marginile banchetei pe care stătea.

Inchise strîns ochii, ca să împiedice parcă iminentă apropiere a morții, dar simțea cum avionul se înclină mai întii într-o parte, apoi în cealaltă. *Curenți termici*, se gîndea, aceste cuvinte căpătind noi dimensiuni. Probabil că el

se folosește de mișcarea curenților de aer, pentru ca acestia să ridice avionul, cîștigînd astfel secunde prețioase.

Totuși, aparatul era mult prea greu, ca să poală plană, iar aglomerările de curenți le înecetineau într-un fel colosale; nici nu știa dacă mai are vreo importanță, însă Capitanul Justice trebuie să aibă ceva în minte, nu-i așa? Altintre de ce s-ar strădui să controleze avionul? Dacă rezultatul final era moartea, de ce s-ar mai fi zbătut atât?

Cu o presintire a sfîrșitului, ea aștepta forța copleșitoră a impactului, ultima fracțiune de secundă de conștiință. Bailey spera doar că moartea nu îi va fi prea dureroasă. Speră că trupurile lor vor fi descoperite rapid, așa încît familia ei să nu sufere prea mult în timpul unor căutări îndelungate. Își dorea... își dorea multe lucruri care nu mai aveau să se întîmple niciodată.

Avea senzația că trecuse o oră de când se oprișe motorul, deși logic vorbind, știa că au trecut doar cîteva minute...ba nu, nici chiar minute. Mai puțin de un minut, cu siguranță, deși acel minut a părut o veșnicie.

Ce naiba îi trebuia atât de mult avionului ca să se prăbușească?

El. Justice. El era motivul acestei tăărăgănări. El se lupta încă înversunat cu legile gravitației și refuza să se predea. Ea simți nevoia imperioasă să-i tragă un pumn și să-i spună: "Nu mai prelungi agonia atîta!" Oare cîtă groază avea să mai suporte, pînă ce inima îi va ceda după atîta încordare? Oricum nu conta, date fiind circumstanțele...

TRONC!

Șocul veni puternic, iar dinții au început să-i elanțane în gură: urmă un huruit usuzitor, terifiant al metalului zgâriind piatră, apoi bubuituri și troșnituri groaznice, alte troncaneli și în final impactul atât de dur, încât avionul pur și simplu tresăltă, după ce atinse pământul.

Centura o sugrumă aproape total. Era conștiință că alunecă spre dreapta, apoi cade, cade; centura o susținea, deși mîinile și picioarele fluturau libere prin aer, ca și cind ar fi fost ale unei păpuși stricate. Apoi cu partea dreaptă a capului se izbi de ceva dur și instantaneu întunericul o înghiți.

Bailey tuși.

Creierul ei înregistra slab un răspuns involuntar. Ceva era foarte grav. Nu primea destul oxigen. Se alarmă și încearcă să se miște, să se ridice, dar nici mîinile, nici picioarele nu o ascultau. Se concentra foarte greu, fiindcă principala preocupare era acum mișcarea, dar efortul era uriaș și din nou simți cum alunecă în inconștiință.

Data următoare cînd ieși din letargie, se luptă cu sine, se concentrează și în sfîrșit reușî să miște degetele de la mîna stîngă.

La început își dădea seama doar de lucurile neînsemnate, imediate: cît de greu îi era să se miște, ce sensație avea în brațul drept, de parcă ar fi tăiat-o cineva, apoi nevoia de a tuși din nou. Durerea o copleșea cînd căuta să ducă la bun sfîrșit aceste lucuri mărunte; era o durere insistență, permanentă. O dorea tot corpul, ca și

cînd ar fi căzut...

Cădere. Da. Tocmai căzuse. Asta se întîmplase. Își aminti cum s-au izbit...

Nu. Avionul... avionul s-a prăbușit.

Realiză oroaarea celor petrecute și acum începu să se întrebe, dar și să trepideze. Avionul s-a prăbușit, dar ea era în viață. Era în viață!

Nu dorea să deschidă ochii, nu voia să vadă cît de grav era rănită. Dacă îi lipseau părți ale corpului, nu voia să știe asta. Dacă era mutilată, oricum va muri de şoc și de hemoragie, pe acest vîrf de munte izolat, la cîteva mile și ore depărtare de orice posibilitate de salvare.

Voia pur și simplu să rămînă acolo, cu ochii închiși și să lase să se întîmple ce avea să se întîmple. O durea totul atât de mult, încît nu-și putea imagina să se miște fără să rîste dureri cumplite, din ce în ce mai intense.

Era totuși ceva enervant, sfîndeă avea o problemă cu respirația, ceva o împiedica să răsuflă, iar brațul drept o durea îngrozitor pe locul unde ceva tăios îi intra în carne. Trebuia să se miște, să plece de lîngă epavă. Foc. Există pericolul unui incendiu la o prăbușire de avion, nu-i aşa? Trebuia să se miște.

Deschise ochii și gemu prelung. La început nu a putut să focalizeze; vedea doar o ceață casenie. După ce mai clipi de cîteva ori, în sfîrșit ceața se dovedi a fi un fel de material. Mătase. Era sacoul ei din mătase, care-i acoperea aproape tot capul. Se chinui și reuși să ridice brațul stîng, cu care trase jacheta într-o parte și astfel reuși să-și

elibereze ochii. Cioburi de sticlă se auzeau căzind pe fuselaj, iar mișcarea lor produse o răpăială scurtă.

Bun. Brațul stâng era funcțional. Asta era bine.

Încercă să se ridice, dar acum altceva era în nerigulă. Niciun lucru nu mai era cum trebuia să fie. Mai făcu efortul să se ridice, dar degeaba. În cele din urmă renunță și scoase un ofstat prelung, de frustrare. În loc să continue să se zvîrcolească precum rîma în undiță, trebuia să facă o evaluare a situației și să vadă exact cu ce se confruntă.

Îi era greu să se concentreze, dar trebuia să încearcă să se adune. Trase adînc aer în piept, apoi îl expiră prelung și se uită de jur împrejurul ei, ca să înțeleagă ceea ce vedea. Ceată, copaci, frînturi de cer albastru. Își văzu chiar propriile picioare, cel stâng fără pantof. Oare unde să fie al doilea pantof?

Apoi, ca o străfulgerare mentală, gîndul își făcu loc și ieși la suprafață. Căpitanul Justice! Oare el unde era? Ridică mult capul, îl răsuci și-l zări imediat. Era pe locul său, aplecat mult spre față, iar capul îi atîrna cu bărbia în piept. Nu i se vedea față; totul era acoperit de suvoaie de singe.

Era urgent să se ridice acum, dar căzu pe spate. Poziția în care se afla nu-i era prea clară. Zâcea întinsă pe podeaua avionului – ba nu, nu era aşa. Se concentră cu mari eforturi, obligîndu-și creierul să se adapteze la realitatea imediată, lăsînd normalitatea de-o parte. Dintr-o dată i se lumină totul. Avea centura legată, stătea tot pe locul ei, dar era răsturnată pe partea dreaptă a avionului, care era

inclinată într-un unghi ascuțit.

Nu se putea redresa, fiindcă trebuia să se opintească mai întîi, ca să ajungă în stînga, iar ea nu putea să facă asta decât cu ambele brațe, iar brațul drept era imobilizat în ceva. Nu și-l putea retrage, fiindcă îl reținea cu propria ei greutate.

Dacă Justice nu era deja mort, ar putea muri curînd, dacă ea nu reușea să se redreseze, ca să-l ajute și pe el. *Ridică-te de pe locul tău.* Asta trebuia să facă. Cu mâna stîngă căută catarama centurii de siguranță și o desfăcu. Odată ce s-a eliberat din cureaua centurii, partea inferioară a corpului ei se prăvăli cu o bufnitură, iar ea imediat gemu de durere, fiindcă partea de sus a centurii o susținea încă de umăr. Se eliberă din ea cu greu, apoi reuși să se ridice în genunchi.

Nu era de mirare că avea senzația de tăietură la brațul stîng: chiar o tăia ceva. Un ciob metalic triunghiular îi era înfipt în triceps. Se simțea profund insultată de această rană, așa că smulse bucata de metal din carne și o azvîrli căt colo, după care merse în patru labe pînă la Justice. Unghiul în care se înfipsese avionul în piatră nu-i permitea să-și țină echilibrul foarte ușor, mai ales că era și ea amețită după căzătură, plus că avea răni și dureri insuportabile, dar își propti piciorul drept în partea laterală a avionului și se ridică, astfel încît să se poată strcura în spațiul îngust dintre cele două scaune ale piloților.

Doamne, cît sănge cursese peste tot. Oare era mort? Atât de mult se luptase să aducă avionul la sol într-un unghi

salvator, încit acum ea își spunea că nu ar putea să supune gîndul că ea trăiește, iar el a murit după ce i-a salvat viața. Îi tremura mina, dar totuși s-a întins și l-a atins pe gât. Atât de speriată era de întîmplare, încit tremura continuu și nu și putea da seama dacă el mai are puls sau nu.

- Nu se poate să fii mort, șopti ea desperată, apoi îi puse mina sub nas, să vadă dacă îi simte respirația. I se pără că simte ceva, apoi se uită fix la pieptul lui. Cînd în sfîrșit văzu mișcările ascendent-descendente, se simți ușurată și atât de bucuroasă că aproape izbucni în plîns.

Bine că trăia, dar era inconștient și grav rânit. Ce ar trebui să facă ea? Oare să-l mute? Dacă avea o fractură de coloană? Dar, dacă nu va face nimic, iar el va singura pînă va mori?

Își rezemă capul pe spătarul scaunului unde zacea el. Giindește, Bailey! își ordonă ea. Trebuia să acționeze cumva. Trebuia să se ocupe de ceea ce știa sigur că este grav pentru el, nu de ce ar putea fi grav; știa sigur că el pierde foarte mult sânge. Așadar, primul lucru: trebuie opriță singerarea.

Căută cu privirea un obiect de care să se poată ține, în timp ce se călăra mai sus, în carlingă, dar nu găsi nimic potrivit. Aripsă stîngă și cea mai mare parte a fuselajului de pe acea parte dispăruseră, fiind pur și simplu sfîșiate, și parcă un deschizător de conserve urias ar fi desfăcut aeroneava. Nu avea de ce să se țină, în afara marginilor metalice zăreștiute și tăioase. Prin gaura mare din centrul pătrunsesecă o creangă de copac sfîrtecată.

Nu avea de ce să apucă, aşa că se agăta de scaunul lui Justice, ca să se ridice, apoi se ghemui între rămăşitele tavanului și spătarul scaunului copilotului. Cea mai bună variantă era poziția ghemuit, cu picioarele strinse lîngă ușa din dreapta.

- Justice, spuse ea; citise undeva că persoanele în stare de inconștiență pot să audă uneori și chiar pot să răspundă atunci cînd își aud numele. Dacă era sau nu adevărat, nu știa, dar ce rău putea să-i facă? Justice! repetă, mai insistent de data aceasta. Îl apucă de umeri și încercă să-l tragă, ca să-l ridice în poziție dreaptă. Parcă trăgea de un buștean. Capul ii căzu într-o parte, iar singele îi șiroia din nas și din bărbie.

Își dădu seama că nu putea să-l tragă. Avea centura de siguranță care-l țintuia locului și ea trebuia să-l elibereze din strinsoarea ei, apoi să-l scoată din scaun.

Așa cum s-a întîmplat și cu ea, el va cădea din scaun de îndată ce i se va elibera centura de siguranță, dar era un avion mic; nu erau decît cîțiva metri în interior. Chiar și așa, fuselajul fusese zdrobit spre interior, pe partea copilotului, iar o ramură groasă de copac a perforat mantia metalică a avionului exact cum o țepușă de lemn perforează inima unui vampir.

Se uită de jur împrejurul ei, să vadă dacă nu găsește ceva cu care să bandajeze ciotul lemnos, care era orientat în sus; se temea că nu cumva în cădere, el să se rânească în el, așa că voia să-l infășoare cu ceva.

Se gîndi la geanta ei de pînză, doar că nu o vedea

nicăieri. Fusese pusă pe banchetă, în partea stângă, aşadar este posibil să fi zburat afară, atunci cînd avionul a fost străpuns și sfîrtecat. Nu avea la îndemînă decît sacoul de mătase pătat de sînge și șifonat.

Se răsuci cu greu, deși simțea o durere acută în tot corpul și apucă o mînecă, apoi trase spre ea sacoul. Era bună și mătasea, se gîndeia ea, deși materialul este prea subțire; nu avea nevoie decît de ceva suficient de rezistent, ca să formeze un fel de tampon în calea așchiilor.

Avea un moment de inspirație, își scoase pantoful rămas în picior, un gen de balerin de marcă renumită, pe care îl așeză peste vîrful zdrenjuit lemnos. Apoi împătușa jacheta și o așeză peste creangă, ca să fie mai moale.

- Gata, Justice, hai să te scoatem din scaun, zise ea. După aceea voi vedea cum te scot și din avion, dar pe rînd fiecare. Cînd îți voi desface centura, te vei rostogoli pe-o parte și vei cădea în gol. Ești pregătit? Probabil că va cădea peste ea, dat fiind spațiul limitat, iar greutatea lui o va împiedica pe ea să se mai miște. Se află într-o poziție foarte proastă. Cu greu se întîri peste spătarul scaunului, spre partea din spate.

Geamătul lui scurt o făcu să tresără speriată și mai enoară puțin pînă să țipe.

- Oh, slavă Domnului, șopti ea pe cînd se chinuia să stea în poziție verticală. Îl mai strigă pe nume o dată, puțin mai tare acum: Justice! Trezește-te, dacă poți. Nu voi reuși să te scot singură din avion. Va trebui să mă ajută și tu cum poți. Acum vreau să-ți desfac centura de siguranță, de

acord? Vorbea și căuta cu mîna catarama centurii, pînă ce găsi partea metalică. Eliberă clapeta de siguranță și el căzu ca un bolovan, fiindcă nu-l mai reținea de umăr nimic. Ajunse pe partea dreaptă, cu capul și umerii pe podea, iar picioarele lungi încă încurcate printre pedale și maneta de control. Fir-ar să fie! bombăni ea. Nu era nici acum într-o poziție mai bună; căzuse cu spatele la ea și nu putea să-i vadă fața însingerată. Nici nu era suficient loc, unde să se strecoare, ca să ajungă în fața lui și să vadă de unde curgea astă singe.

Bailey trase adînc aer în piept și se întrebă oare cum se va descurca în această situație. Aerul inhalat era rece, iar mirosul de brad înțepător. Efectul a fost acela al unei palme trasă exact peste obrazul ei. Din nou făcu o evaluare a situației lor. Nu va putea să-l tragă singură – era mult prea greu, iar avionul era prea înclinat în partea opusă.

Pe de altă parte, dacă reușea să deschidă ușa din partea copilotului, atunci ar fi putut să-l tragă afară prin ea. Examină iar ramura pătrunsă în carlingă și ea nu constituia o piedică. Doar că, din cauza unghiului în care era aplecat avionul, era posibil ca ușa să fie blocată. Se uită spre hublourile din partea dreaptă, care erau acum zgîriate și prin care nu se vedea aproape deloc, cu atît mai puțin dacă exista ceva care să blocheze ușa.

Geamul copilotului avea balama. Dacă ar fi putut să-l împingă, s-ar fi deschis... Era o intenție bună, doar că geamul nu se deschise, deși l-a forțat cît a putut. Nici nu putea să-l împingă în alt fel. Frustrată peste măsură, lovi

cu pumnul în geam, dar nici acum nu se întâmplă nimic, în afară de o senzație de durere pătrunzătoare prin tot brațul.

- La naiba, la naiba! Răsuflarea prelungă, ca să-și mai atenueze frustrarea. Dacă nu putea să deschidă geamul, precis că nu putea să deschidă nici ușa. Pe de altă parte, își spuse ea, gîndind cu voce tare, de ce-mi pierd timpul cu geamul, cînd eu trebuie să deschid ușa? Dacă putea deschide ușa, nu mai avea nevoie să deschidă și geamul.

Simțea că parcă îi scapă niște lucruri evidente, iar creierul ei funcționează doar la jumătate de capacitate, dar în condițiile date, se descurca destul de bine. O durea tot corpul, de parcă ar fi fost bătută rău, o durea capul, iar din braț îi curgea mult sînge. Se va gîndi la alte lucruri cînd va avea timp de ele. Gîndurile rele să-și vadă de drum.

Să-și vadă de drum. Foarte nostrim. Ha, ha. Oricum, nu era nimeni căruia să-i placă sau nu deciziile luate de ea - cu excepția lui Justice, iar el nu era în stare să facă nici un comentariu - aşa încît nu avea rost să-și facă probleme.

Picioarele. Picioarele ei erau mult mai puternice decât brațele, iar ea era mai puternică decât multe alte femei, mulțumită numeroaselor ore de exerciții la sală. Putea să ridice două sute de kilograme cu picioarele. Nu era o plîngăcioasă, aşa încît nu trebuia să se comporte ca o plîngăcioasă. Dacă ușa era întepenită, poate că ar fi bine să o deschidă cu picioarele.

Trupul masiv al lui Justice îi stătea în cale, însă îi mai trebuia ceva pe post de pîrghie. Înainte să se apuce de treabă, totuși, se mai întinse o dată spre mînerul ușii și trase

cu putere. Simți rezistența metalului, dar trase și mai tare. În cele din urmă încuietoarea cedă, numai că ușa nu se deschise. Din nou, nu era surprinzător.

Acum trebuia să găsească o cale prin care să fixeze minerul în poziția deschis, altfel nu va reuși niciodată să deschidă ușa, chiar și cu piciorul. Nu putea să o lege de nimic, nici să o forțeze cu vreun obiect ascuțit. Poate că va găsi ceva sub scaunul pilotului. Oamenii își mai lasă sub scaun diferite obiecte ciudate.

Se întinse, dar nu găsi nimic sub nici unul dintre scaune. Nimic.

Măcar dacă ar avea un ciorap. Își scoase una dintre șosetele subțiri, o răsuci, pentru a forma un fel de șnur, apoi o înfășură în jurul mînerului ușii, ca să poată trage de ea. Apoi se ghemui pe locul copilotului, după care își propti ambele picioare pe ușă.

Pozitia era extrem de stranie, dar trăgînd mînerul cu ajutorul șosetei, avea mai multă putere și chiar reuși să clintească puțin mînerul din locașul încuietorii. Cu celalătă mînă se prinse bine de spătarul scaunului din spate, ca să nu se ducă prea pe spate. Trase o dată cu toată puterea ei și se rugă. "Te rog", șopti ea, apoi începu să împingă. Încordă mușchii pulpei; mușchii gambei deveniseră tari ca betonul. Degetele făcuse aproape găuri în spătarul scaunului, iar încet, încet au început să alunece pe pielea umedă. Cu furie se ținea în continuare, iar cu un ultim efort reuși să-și îndrepte picioarele.

Ușa se întredeschise puțin, iar ea căzu pe spate o clipă. Se ridică imediat, cu inima bubuindu-i în piept de bucurie.

Da! Desfășură șoseta de pe mîner, o trase iar, o fixă mai bine, apoi își infipse iar picioarele în ușă și mai împinde, dată, reușind să mărească deschiderea cu cîțiva centimetri.

Az fi putut să încapă prin deschizătură, se gîndi ea, triumfatoare, apoi se aplecă să vadă dacă erau piedici de partea cealaltă, adică un copac sau vreun bolovan. Cum nu văzu nimic afară, se strecuă pe bură, apoi se tîrî pe lingă Justice, se răsuci pe-o parte și reușî să se tîrască afară prin ușă. Metalul îi zgîrie spatele, șoldurile, dar ea își continua incursiunea în exterior, unde dădu de zăpadă proaspătă.

Era un frig cumplit și simțea cum gerul îi mușca pielea prin ciorești subțiri. Trebuia să-și pună imediat șosete uscate și pantofii, ca să nu-i degere degetele de la picioare. Totuși, picioarele vor trebui să mai aștepte, pînă ce va avea grija de Justice.

Examină spațiul creat prin deschiderea ușii și evalua dimensiunile lui Justice. Precis nu va încăpea pe acolo, avea pieptul prea voluminos. Va trebui să deschidă ușa mai mult. Apucă să înțină marginea și trase de ușă pînă ce reușî să mai fiore cîțiva centimetri din metalul șifonat, care nu și protestă.

Adun bănuia că era suficient spațiu. Începuse deja să grăbie și la aceamăneala altitudini era bine să nu-și irosească forțele și să nu se extenueze, intrucît risca să apară oricând răul de altitudine.

Deja transpirase și acest lucru era foarte periculos în frigul de afară. Era îmbrăcată cu o pereche de pantaloni dintr-un material vaporos și cu un maieu din mătase, ier-

pe dedesubt avea doar lenjeria intimă, care nu o ajuta prea mult și nici nu o încâlzea. În valize avea destule haine, doar că încercarea să le scoată ar fi presupus un efort maxim, iar în primul rînd trebuia să-l scoată pe Justice.

Justice geamă din nou. Amintindu-și ce mult i-a trebuit ei ca să-și recapete cunoștința și cît de greu i-a fost să reacționeze la cei mai neinsemnați stimuli, începu să-i vorbească, în timp ce intră iar în avionul avariat și se ghemui lingă el, apoi îl cuprinse de sub braț, ca să-l susțină.

- Justice, încearcă să te trezești. Acum vreau să te scoți din avion. Nu știu dacă ai oase rupte, sau alte fracturi, aşa că va trebui să-mi dai de știre cumva dacă te doare ce-ți voi face acum, bine?

Nici un răspuns.

Bailey își încordă mușchii picioarelor și se opintă, într-o încercare să-l ridice. Din poziția în care se afla, nu prea putea să-l ridice pur și simplu, aşa că reușî doar să-l tragă, iar gravitația o ajuta, fiindcă acționa în sensul dorit de ea. Cind capul lui și umerii au reușit să treacă prin deschizătură, ea își schimbă poziția, ca să-l poată manevra mai bine; era greu ca un cadavru, complet inert și incapabil să facă vreo mișcare, aşa că ea trebuia să-i protejeze capul.

Se opri cîteva minute, ca să-și mai recapete suflul, după care iar se înfipse cu călcările în podea și se retrase încet, trăgîndu-l și pe el după ea. Datorită greutății lui, alunecă mai ușor spre deschizătură și chiar trecu cu totul prin ea, Justice aterizînd peste Bailey și țintuind-o pe

suprafață înghețată.

Of, Doamne. Abia acum îi vedea fața și observa tăietura oribilă care pornea de undeva din creștetul capului, cobora în unghi pînă la frunte, pe care o traversa și se oprea deasupra sprîncenei drepte. Nu era prea familiarizată cu noțiunile de prim ajutor, dar știa că o tăietură adîncă pe scalp poate avea ca rezultat o hemoragie abundentă. Dovada acestui lucru îi acoperea fața, iar cămașa și pantalonii erau deja impregnați cu sînge.

Cîntărea o tonă. Bailey reuși să se sustragă de sub greutatea lui, gîfiind și în cele din urmă se luptă cu el și întoarse pe spate. Se simțea vlăguită de atîta efort, aşa că se așeză puțin, căutînd să-și recapete suful. O dureau picioarele de frig, iar acum și hainele î se umpluseră de zăpadă, zăpada se topise și totul era ud pe ea. Prăbușirea avionului nu a ucis-o, dar altitudinea și hipotermia ar putea să-i vină de hac foarte curînd.

Justice începuse să răsuflă mai sonor și acum începuse să scoată și anumite sunete. Bailey îl strigă:

- Justice?

El înghiți, apoi mormăi pe un ton baritonal:

- Ce mama dracului?

Ea rîse scurt, evident amuzată. Situația nu era deloc mai puțin periculoasă, dar cel puțin era bine că el își recăpăta cunoștința.

- Avionul s-a prăbușit. Sîntem în viață amîndoi, dar tu ai o tăietură urîtă la cap și trebuie să-ți opresc sîngerarea. Bailey se ridică încet pe genunchi și pipăi în avion,

căutarea celuilalt pantof și a sacoului. Înghetease deja, dar, cu toate că sacoul era subțire, era mai bun decât nimic. Se imbrăcă rapid cu el, dar cînd să tragă și a doua mînecă, se opri. Smulse o mînecă, fiindcă avea nevoie de ea ca să o aplice peste tăietură; altceva oricum nu avea.

El tuși și spuse ceva. Ea se opri. Nu a înțeles perfect tot ce i-a zis, doar că la sfîrșit a menționat ceva despre "trusa de prim ajutor". Se aplecă puțin mai aproape de el.

- Ce? Nu am înțeles bine. Există o trusă de prim ajutor?

Îl văzu că înghite din nou foarte greu. Nu deschise ochii, dar dădea semne că va cîștiga bătălia cu starea de inconștiență.

- Torpedoul pentru mănuși, reuși el să silabisească.

Slavă Domnului! O trusă de prim ajutor era acum mană cerească – dacă putea să deschidă torpedoul – se gîndi ea. Se ghemui și pătrunse prin deschizătură, în avion. Torpedoul se afla în fața scaunului copilotului. Strecură două degete pe sub ușîță, trase de ea, dar torpedoul nu era la fel de cooperant cum a fost ușa avionului. Lovi cu pumnul și cu toată forța, mai trase puțin, dar degeaba.

Avea nevoie de ceva solid, o bară cu vîrf ascuțit, ca să forțeze încuietoarea. Căută cu privirea prin avion de mai multe ori. Trebuia să găsească un obiect, prin atîtea resturi metalice, un obiect asemănător cu...cu levierul acela lung, fixat în două bride, în partea de jos a bordului, pe partea copilotului. Se uită într-acolo și nu-i venea să credă. Oare începuse să aibă halucinații deja? Clipi de cîteva ori, dar

levierul era tot acolo. Îl atinse și-i simți răceala metalică, aspră. Nu era prea lung, de vreo treizeci de centimetri, dar era adevărat și exact de asta avea nevoie acum.

Scoase levierul din cleme, apoi înfîpsă partea ascunsă în încuietoare și împinse în lateral. Ușița nu cedă la prima încercare, dar în cele din urmă se deschise.

Bailey luă dinăuntru cutia de culoare măsliniu, cu crucea roșie lipită pe capac și ieși din nou. Se așeză iar pe genunchi, în zăpadă, lîngă el și deschise cutia, care avea și ea niște încuietori de siguranță. Oare de ce mai trebuia să aibă încuietorile acelea? De ce naiba nu se deschideau pur și simplu?

El deschise ochii puțin și reuși să ridice mâna spre cap. Bailey îl prinse de încheiatură.

- Nu atinge acolo. Sîngerezi foarte mult și trebuie să mențin presiune pe locul acela.

- Coase, reuși el să șoptească, apoi închise ochii, fiindcă sîngele începuse iar să șiroiască.

- Ce?

După ce mai respiră anevoios de cîteva ori, el reuși să adauge:

- În trusă. Copci.

Ea se uita la el împietrită. Putea să țină apăsat cu o compresă sterilă pe rană. Putea chiar să-i curețe rana, apoi să-i aplice bandaje și să-i adune cumva marginile tăieturii, ca să ajute vindecarea. Putea să-i aplice un unguent special pentru tăieturi. Dar el voia ca ea să-i coasă rana?

- Oh, la naiba! izbucni ea.

CAPITOLUL 6

Nu avea rost să se certe cu un om în stare de semiconștiență, dar Bailey nu se putea abține să nu încerce să-l convingă.

- Eu nu am nici un fel de pregătire medicală, în afară de faptul că urmăresc serialul "*Urgențe*". Nici o persoană cît de cît întreagă la cap nu mi-ar permite să-i cos o rană la cap, dar tu chiar nu ești întreg la cap, nu-i aşa? Ești rănit la cap. Bazându-mă pe teoria că nu este deloc înțelept să lași să decidă o persoană cu o posibilă traumă cerebrală, voi ignora această propunere. În plus, eu nici nu știu să cos.

- Învață, mormăi el. Fă-te utilă.

Atunci ea scrișni din dinți. Utilă? Oare ce-și închipuie că făcuse ea cît timp el a zăcut inconștient, ca o păpușă stricată? Credea că a ajuns afară din avion prin propriile lui puteri? Era înghețată-bocnă și îi clănțâneau dinții de frig, cît s-a chinuit să-l tragă afară din avion. Avea mâinile deja vinete, amortite și începuseră să-i tremure atât de vizibil, încît chiar l-ar pedepsi dacă ar încerca să-l coasă acum.

Temperatura scăzută o făcu să gîndească: sacoul.

Uitase de el, iar asta era o dovardă clară că șocul, sau frigul, sau ambele i-au încetinit activitatea cerebrală. Îl îmbrăca imediat, recunoscătoare pentru modesta protecție oferită împotriva frigului; oricum era atât de udă, încât credea că nimic nu ar fi încălzit-o, dacă nu se usca mai întâi.

Pe tăcute desfăcu un plic cu comprese sterile și scoase două, pe care le puse pe tăietura de pe capul lui Justice și liniu apăsat cu ambele mâini. Imediat din gura lui se auzi un geamăt de durere, pe care încercă să și-l controleze și în scurt timp rămase absolut nemîșcat și mut.

Poate că era mai bine să-i vorbească, se gîndi ea, ca să-l ajute să se concentreze și să rămînă conștient în același timp.

- Nu știu ce să fac mai întâi, recunoșcu ea timid. O cuprinse tremuratul convulsiv și tăcu, iar dinții îi clânțâneau atât de tare încât oricum nu ar fi putut să scoată vreun cuvînt. După ce îi mai trecu tremuratul, se concentra să păstreze nemîșcate compresele sterile. Trebuie să opresc sîngerarea asta. Dar sănem în zăpadă – din nou e întrerupte un episod cu tremurături – și îmi este atât de frig și m-am udat, încât de-abia mai pot să mă mișc. Vei intra în șoc...

După ce inspiră și expiră de cîteva ori, pară pregătindu-se pentru chinul de a vorbi, el reușî să articuleze:

- Trusa. Folia...pe fundul trusei.

Singura trusă la îndemînă era cea de prim ajutor. Lăs compresele pe capul lui și începu să scoată din trusă

diferitele obiecte găsite acolo, pe care le aranjă pe capacul deșăsat. Sub toate, împăturită într-o pungă sigilată, era una dintre acele folii argintii, subțiri. Desfăcu punga și scoase folia argintie. O despături.

Nu știa cât de mult îi va folosi, fiindcă nu avusese niciodată ocazia să o utilizeze, dar nu era momentul să pună întrebări referitoare la un obiect care putea fi o barieră împotriva frigului. Era tentată să se înfășoare cu ea și să se ghemuiască, doar, doar nu ar mai simți frigul năpraznic, dar el era cel care săngerase și avea nevoie mai mult decât ea.

Acum ce trebuia să facă, să așeze folia sub el, ca să-l apere de zăpadă, sau să-l acopere cu ea, ca să păstreze căldura corporală? Oare putea el să se încălzească în vreun fel așa, întins pe zăpadă? La naiba, creierul nu mai funcționa! Va trebui să se bazeze pe instinct.

- Vreau să întind folia lîngă tine, îi spuse ea și făcu exact ce a spus. Acum te voi ajuta să te tragi peste ea, ca să nu mai stai pe zăpadă. Va trebui să mă ajuți și tu. Crezi că poți să faci asta?

- Da, zise el, destul de greu.

- Bine, hai să vedem. Îngenunche pe folie și își strecură brațul drept pe sub gîțul lui, iar cu mâna stîngă îl apucă de centură și trase în sus. El se strădui să ajute, cît putea, împingîndu-se în picioare și în mâna dreaptă. De mare ajutor era faptul că acum nu mai părea la fel de greu ca mai înainte. Bailey se încordă iar și îl trase suficient cît parțea superioară a corpului să se afle pe acea folie.

Rapid, trase apoi cealaltă parte și-l acoperi cît a putut de bine.

Simțind că ii vine greață și amețeală, se prăvăli și că la pămînt, lîngă el. *Rău de altitudine*, se gîndi ea. Ajunsese aproape de limita maximă. Dacă se mai forță puțin, risca să rămînă întinsă pe zăpadă, incapabilă să se mai ridice, iar acolo va muri pînă dimineață – probabil chiar azi, înainte de apus.

Cu toate acestea, trebuia să ajungă la bagaje, să-și schimbe hainele cu uncle uscate și multe la număr – acum. Trebuia să funcționeze, altminteri vor muri amîndoi.

Își impuse să respire lent, adînc, pentru ca să-și alimenteze creierul cu oxigenul de care corpul ei avea atâtă nevoie. Lent – asta era cheia. Trebuia să se miște lent, și să nu se lase intimidată de panică, altfel începea să se grăbească din ce în ce mai mult, pînă ce putea să se prăbușească. Asta însemna că trebuia să-și planifice fiecare mișcare, să se gîndească bine ce are de făcut, ca să nu-și irosească eforturile.

Bagajul a fost încărcat în avion prin ușa compartimentului pentru bagaje, unde toate valizele au fost asigurate cu o plasă specială, care să nu le permită să se împrăștie prin carlingă, în caz de vreme rea. Oricum ea era de părere că valizele ei erau prea voluminoase ca să intre în spațiul dintre tavanul avionului și tetierele de la scaune.

Problema era că mare parte a tavanului dispăruse, iar valizele puteau să iasă prin spațiul acela, doar că trebuiau ridicate vertical, iar ele erau extrem de grele; ea era extrem

de slăbită, îi era frig, era epuizată și nu credea că ar fi putut să facă treaba singură. Va trebui să le deschidă, cît încă erau în compartimentul pentru bagaje, iar din ele să scoată ce avea nevoie.

Va trebui să taie cu ceva plasa care le ținea locului.

- Trebuie să ne încălzim. Am nevoie de cât mai multe haine din valizele mele, îi spuse ea. Dacă se întâmplă să nu pot desprinde plasa care le fixează, ai cumva un briceag cu care să o pot tăia?

El deschise puțin ochii, apoi îi închise iar.

- Buzunarul sfîng.

Ea se așeză în genunchi, îi desfăcu folia cu care adineauri îl învelise și își strecură mîna dreaptă în buzunarul lui. Căldura lui o făcu să tresără, iar plăcerea senzației o făcu să suspine ușor, doar că degetele ei erau reci, amorțite de frig și nici nu-și dădea seama dacă a pus mîna pe briceag sau nu.

- Cu grijă, mormăi el. Să nu dai de Charlie Petrecărețul acolo, că e atașat de mine.

Bailey mîrîi.

- Atunci fă bine și nu-l scoate în calea mea, ca să nu î-l detașez cumva. Bărbații. Sînt pe punctul de a muri de hipotermie și, în cazul lui, de pierderi masive de sînge, iar el nu știe cum să-și protejeze penisul. *Charlie Petrecărețul*, pe naiba, bombăni ea, scoțînd mîna din buzunarul lui, cu briceagul.

El zîmbi discret, după care nu mai mișcă.

Bailey se uită atentă la fața lui însîngerată. Era primul

suris pe care i-l vedea pe chip, iar inima ii tresari, fiindcă oricăr de mult și-ar da silință, era posibil să nu iasă vîi din situația aceasta imposibilă. El nu a renunțat, ba chiar și reușit să aducă avionul pe pămînt și erau vîi și nevătămașă. Pur și simplu nu suporta ideea că el ar putea să moară, fiindcă ea a luat o decizie greșită, sau fiindcă nu a făcut suficient pentru salvarea lor.

Lui ii datora viața, iar acum va face totul ca să îl protejeze pe a lui – îl va și coase chiar, dacă va trebui, și ar să fie.

Scosese din buzunarul lui un briceag și cîteva monede. Luă briceagul și-i puse monedele la loc în buzunar, apoi îl inveli bine cu folia.

- Mă întorc peste cîteva minute, zise ea, și-l atinse ușor pe piept, în semn de liniștire.

Avionul se întindea în fața ei ca o pasăre cu zborul frînt: aripa dreaptă era bine șifonată, iar cea stîngă fusese smulsă cu totul. Locul unde stăteau ei era în pantă, chiar pe traекторia epavei; nu părea prea sigur, dacă răminea acolo, în caz că avionul începea să alunece la vale. Totuși, la o examinare mai atentă, realiză că nu avea cum să alunece, fiindcă aripa era bine însipătă în sol, plus că acea creangă groasă care se însipsează în el practic susținea fuselajul pe loc, ca un fel de ancoră.

Oricum, fiind o persoană precaută, preferă să nu se slite în calea aparatului, iar mutarea se gîndi să o facă de-abia după ce se va schimba de haine și se va încălzi, dar și cînd se va simți mai capabilă de un efort atât de mare.

Cum nu avea buzunare, ținea cuțitul în dinți cînd se urcă în epavă, apoi se duse în partea din spate. Ajunse în zona compartimentului pentru bagaje și tăie plasa, apoi scoase una dintre valize și-i desfăcu fermoarul. Erau amîndouă la fel, aşa că nu știa ce va găsi în fiecare. Oricum, nu dorea decît să se schimbe în ceva uscat, să se încalzească și nu conta ce haine va alege.

Văzu și geanta de voiaj a lui Justice, doar că aceasta era una tipică pentru piloți, suficient de mare încît să cuprindă în ea o trusă de bărbierit și schimburi pentru o noapte. Trase și geanta lui peste spătarul scaunului fiindcă se gîndeau că nu avea rost să o lase în interior și poate că va avea și el nevoie de ceva totuși.

La o primă socoteală, constată că are destule haine de-ale ei, cu care să-l acopere și pe el. Deocamdată oricum nu se putea mișca din loc, aşa că va fi bine să păstreze și pentru el niște haine mai largi, cu care să-l ajute să se îmbrace mai tîrziu.

Începu să scoată din hainele bine aranjate în valiza ei. Își schimbă sacoul cu un tricou flanelat cu mînecă lungă. Sutienul era ud și el, aşa că renunță de tot la articol. Tremură de frig pînă ce reuși să caute prin toate hainele. Orice piesă călduroasă găsită era imediat valorificată și îmbrăcată. Șosete. Colanți flaușați. Încă o pereche de șosete. O vestă groasă, cu buzunare speciale pentru a-ți încălzi mîinile. Chiar puse într-unul din buzunare briceagul lui Justice.

Avea nevoie și de ceva cu care să-și acopere capul, dar

singura piesă luată de acasă era o glugă cu gât, din bumbac tricotat. Mai găsi o cămașă cu mîneci lungi, pe care o rula și și-o legă la gât, înmodindu-i mînecile, iar aceasta era pe post de bandană.

Deja se simțea mai bine, măcar că nu puteai să găsești un alt termen pentru nefericire, în afară de "bine". Găsi și saci de plastic, pe care i-a luat ca să pună în ei hainele folosite, iar acum îi încărcă pe aceștia cu toate hainele groase. După ce goli o valiză, o lăsă într-o parte și începe operațiunea cu cea de-a doua. Aici găsi o perche de gheie impermeabile, pentru urcat pe munte și le încălță imediat, foarte bucuroasă că a ales să le ia cu ea. Ar fi fost bine să și încălzească picioarele *înainte* să încalțe ghetele, dar nu și putea permite luxul acesta.

Avea acum suficiente haine cu care să-l acopere și pe el, așa că se opri și lăsă cea de-a doua valiză, iar pe cea de-a treia nici nu o mai deschise. Se îndreptă spre ușă și trase sacoșa lui, apoi cei doi saci din plastic plini cu haine. Pe cind se tîra să poată ieși, observă pe podea, la picioarele scaunelor din față o bucată de vinil. Scoase briceagul lui Justice și se puse pe tăiat.

Pe el îl găsi tot întins, nemîșcat, cu ochii închiși. Cele două comprese sterile pe care le avea peste rană erau îmbibate de sînge.

- M-am întors, spuse ea, așezînd jos, lîngă el, bucală de vinil decupată din avion. Se așeză în genunchi pe ea, fiindcă realiză că acum cel mai important aspect era să-și păstreze hainele uscate. Am adus niște haine cu care să te

acopăr, dar mai întii vreau să opresc sîngerarca și apoi să le dezbrac de hainele astea pline de sînge.

- Bine, șopti el.

Slavă cerului, deocamdată el nu-și pierduse iar cunoștința, dar vocea părea tot mai slabă. Mai scoase două comprese sterile din trusă și le puse peste celelalte două, apăsind tare. De această dată căută să-i vorbească tot timpul și să-i spună ce are de gînd să facă și motivul pentru care o făcea. Dacă el nu ar fi fost de acord cu ce făcea ea, putea să vorbească, însă el a rămas mut.

Nu se gîndise să cronometreze perioada în care a făcut compresia, dar a treia oară cînd verifică una dintre marginile compresei, părea că sîngerarea era mult redusă. Mai apăsă și rămase așa cinci minute, după care mai verifică o dată. Nu mai ieșea nici fir de sînge din oribila tăietură deschisă.

- Cred că de data asta a mers bine, răsuflă ea ușurată. În sfîrșit.

Următoarea etapă era să spele rana, ca să elimine orice rest metalic sau de altă natură, iar pentru asta avea nevoie de apă. Luase cu ea o sticlă de apă, pe care o ținea în geanta de mînă. Oare unde o fi acum geanta? Oricum, trebuia să fie prin preajmă. Probabil că a căzut din avion cînd s-a rupt aripa stîngă, aşadar, dacă localiza aripa lipsă, geanta ar fi trebuit să fie printre resturi lîngă avionul prăbușit.

- Merg să caut niște apă, ii spuse ea.

- Eu nu plec nicăieri.

Așa era, într-adevăr; oricum i-ar fi fost imposibil chiar și să se ridice.

Bailey plecă imediat să examineze zona din jurul

avionului. Văzind că geanta nu era nicăieri, urcă puțin cu privirea, în direcția pe care căzuse avionul, evidență remarcată prin vîrfurile retezate ale copacilor.

Făcu ochii mari. Munți de jur împrejurul lor străjuiau maiestuos, iar totul era cufundat în tăcere și zăpadă albă proaspătă. Nu se auzea decât rareori ofișatul vîntului printre ramurile dese de brad. Nu erau frunze care să foșnească, nici păsări care să ciripească.

Lanțul muntos era imens, iar crestele înalte tronau la dreapta și la stînga ei ca niște străjeri amenințători. Curiș înlățimea lor avea să blocheze lumina soarelui de după amiază. Cu foarte multă grijă și teamă se răsuci pe loc. De jur împrejur nu erau decât munți, apoi alți munți, cit vedea cu ochii. Se întindeau pînă departe, iar la baza unora de jene grei și cenușii pluteau lent.

Vîrfurile zimțate și incredibil de spectaculoase crea niște umbre stranii, negre, acolo unde soarele nu pătrunde niciodată. Avionul era un simplu punct pe aceste meleaguri dominate de culmi muntoase abrupte, unele acoperite de copaci subțiratici, brazi în primul rînd, fiindcă la asemenea înălțimi doar ei supraviețuiau.

Se simțea atît de mică și neînsemnată, aproape că un punct minuscul. Realiză că ea și Justice erau nimic. Erau complet și absolut nesemnificativi pentru acești munți. Orice echipă de salvare ar fi avut nevoie de zile întregi, că să-i găsească. Erau singuri.

CAPITOLUL 7

Bailey își tot căuta geanta de mână, atât cu privirea, cât și cățărindu-se pe unele din stîncile zgîriate de avion în cădere. Mai avea puțin și obosea de tot, dar fără rezultat. Renunță în cele din urmă și se îndreptă spre locul unde se afla Justice. El arăta groaznic, cel puțin aşa i se părea ei. Nu doar din cauza săngelui pierdut; stătea inert, ca și cind viața se strecuă afară din trupul lui, deși ea a reușit să oprească săngerarea.

Ceea ce nu făcuse săngerarea însăși, desăvîrșeau acum frigul și șocul. I se strîngea stomacul doar la acest gînd.

- Justice, ești treaz?

El reuși să scoată un "umm" gutural, stins.

- Nu am găsit sticla cu apă pe care am adus-o cu mine. Este atîta zăpadă, dar nu știu cum aş putea să o topesc, fiindcă nu pot să fac un foc. Dacă îți cos rana fără să o curăț mai întîi, există riscul să te infectezi. O voi curăța cum voi putea mai bine cu niște tampoane cu alcool, imediat, dar mai întîi vreau să mă asigur că îți este cald. Se uită cu tristețe spre avion. Nu credea că acesta se putea deplasa din locul acela, spre ei, dar nu putea să excludă total posibilitatea.

Trebuia să mai aștepte pînă ce va încerca din nou să miște.

- Bine, zise el, deși abia mai putea să vorbească. Ea se mișcă rapid, lăudând primul sac cu haine, pe care îl așeză sub picioarele lui, după ce se chinui să le ridică puțin. Desfăcu celălalt sac și scoase o bluză flanelată pe care o împături și o aranjă încet împrejurul capului lui, ca să nu răcească de tot. Apoi ridică folia și începu să învelească de la picioare, spre piept, cu haine de tot felul. Cînd ajunse la cămașa îmbibată cu sînge și rece ca gheăză, luă briceagul și i-o sfîșie de-a dreptul, șterse sîngele de pe pieptul lui, apoi mai scoase ceva din sac și șterse restul de sînge, după care văzu că fuseseră chiar chiloții ei.

Văzindu-l cît de cît uscat și fără sînge, luă rînd pe rînd haine și le puse unele peste altele, ca să-i acopere pieptul și umerii. În cele din urmă se culcă lipită de el, mulțumită că a reușit să-l acopere cu destule haine. Îl cuprinse cu brațele și trase pe deasupra capetelor amîndurora un tricou ca să răsuflă aer Cald și să se încălzească în partea de sus.

Cum tricoul nu bloca toată lumina, efectul era acela de peșteră. Cum respirau precipitat, aerul s-a încălzit în interiorul acestui cocon ad-hoc și deja Bailey simula căldura la obrajii. Era atât de confortabil în mica lor vizuie improvizată, încît îi venea să plîngă de bucurie.

Pe el îl simtea rece lîngă ea. Trebuia să-i dea ceva de băut sau să mânânce puțin dulce; asta l-ar fi ajutat să compenseze pentru frig și şocul suferit. Oricum, nici ea nu reușea să gîndească foarte clar încă, fiindcă, dacă nu pîn-

să-i ofere nimic cald de băut, știa că luase cu ea niște batoane dulci și niște gumă de mestecat, doar că acestea erau exact în valiza pe care nu a mai desfăcut-o.

Ar fi fost bine să se gîndească la ele și să mai stea cîteva minute pînă le găsea.

Acum deja nu mai tremura aşa de tare, iar el nu mai tremura deloc. Asta nu putea să fie bine.

- Hei, Justice, zise ea. Să nu adormi. Vorbește cu mine. Spune-mi dacă simți că-ți vine puțină căldură de la mine.

Cîteva secunde au trecut, iar el nu a răspuns și Bailey se temea că din nou și-a pierdut cunoștința, însă în cele din urmă a zis încet:

- Nu.

Poate că acum ea avea prea multe haine pe ea și căldura corporală se păstra la adăpostul îmbrăcămîntii. Se răsuci cum a putut mai bine, pînă ce a reușit să-și scoată vesta groasă, cu care l-a învelit. Acum ea simțea frigul mai aprig, fără vestă, dar se cuibări foarte aproape de el, aşa încît să stea și ea pe jumătate acoperită de vestă. Materialul căpușelii înmagazinase deja puțină căldură de la ea, fiindcă o simțea caldă pe mîinile înghețate.

- Simt și eu, șopti el, ușor amețit.

- Bine. Va trebui să rămîn treaz, aşa că vorbește cu mine. dacă nu găsești ceva interesant să-mi spui, să doar un zgromot, ca să știu că ești conștient.

După ce spuse asta, începu să-l frece pe piept cu mîna singură, apoi continuă manevra pe umeri și pe brațe, ca să-i accelereze circulația singelui.

- Am cîteva batoane de ciocolată într-una din genji. După ce te vei mai încalzi, vreau să merg să le cauți și să le aduc. Te vei simți mai bine după ce vei consuma puțin zahăr. Acum spune tu ceva.

- Ceva.

- Istejule ce ești. În ciuda faptului că de-abia articulașe cuvîntul eu o voce stînsă, inima ei tresări. Dacă putea să facă pe isteju și acum, însemna că nu era chiar atât de grav pe cît se temea ea.

Cam o asculta pe doamna Wingate vorbind. Se simtea de pareă erau două persoane în corpul lui; o parte plutea deja într-o ceață a confuziei și era ancorat doar de solicitările ocasionale, la care răspundea. La un nivel mai apropiat era conștient și de starea lui fizică complet deplorabilă; îi era atât de frig, încît aprecia lumea într-un mod cu totul diferit. Oare de ce nu puteau cele două laturi să schimbe locul, iar realitatea fizică să plutească în eter? Ce nu voia deloc să se întîmple acum, în acest moment era ca stările să se contopească, deși știa că nu mai are cum să se îndepărteze și mai mult.

Voceea ei îl ajuta să se concentreze mai bine, dar îl și ancora în realitate, fără să-i permită să se cufunde în întuneric. Știa că este rănit și știa și de ce, deși nu era lămurit cum. Aterizase forțat cu avionul prin planare și avusese succes, fiindcă amîndoi erau în viață. Își amintea cum motorul s-a oprit inexplicabil, iar el a făcut eforturi să aducă avionul desupra liniei copacilor, astfel încit

vegetația să funcționeze ca o pernă verde în momentul impactului.

Atât își amintea, absolut nimic despre prăbușirea propriu-zisă. Următoarea amintire clară a fost aceea cînd și-a simțit capul greu, ca și cînd cineva l-ar fi lovit puternic cu o biță de baseball – la naiba, tot trupul resimțea această senzație – în plus totul i se părea ireal, cu excepția doamnei Wingate, care-i spunea pe nume.

Trebua să se concentreze serios, ca să poată fi atent la ce spunea ea, iar de câteva ori gîndurile lui au luat-o razna și a pierdut legătura cu realitatea, dar imediat a fost redus în simțiri de o întrebare a ei sau de vreun junghi ascuțit. Cîteodată auzea foarte clar toate cuvintele; altădată ele erau doar simple sunete, despre care știa că trebuie să înseamne ceva, dar nu le înțelegea. Nu exista o linie clară de demarcație între ceea ce era real și ce nu era, iar el plutea în acel tărîm al nimănuia.

Iar acum ea îl atingea. Cel puțin asta era real, fiindcă o simțea. Cumva era surprins și el; ea nu dorise să-i vorbească mai devreme, iar acum îl atingea? Ciudat. Îl acoperise cu ceva, nu știa cu ce, dar era o senzație plăcută, caldă. După aceea s-a întins și ea lîngă el, l-a cuprins cu brațele și brusc a început să-l frece pe piept și pe brațe. O căldură firavă începuse să-i pătrundă în corp.

Pe cît de slabă era căldura, pe atît de plăcută era. La fel de plăcută era și senzația dată de sănii ei lipiți de el, fapt care dovedea că, deși era pe jumătate mort, un bărbat rămîne bărbat, iar un săn, orice săn, merită întotdeauna

atenția bărbatului. Legănat de confortul sănilor și căldurii, el începu să așipească.

Din păcate, relaxarea lui a fost brusc curmată cînd tot corpul lui s-a încordat, apoi a fost cuprins de spasme cutremurătoare. I-a fost frig și mai devreme, dinții i-au clăjanit și a tremurat din toate încheieturile, dar cu așa ceva nu s-a mai confruntat. Spasmele au început să-i zguduie pur și simplu corpul, iar mușchii i s-au încordat îngrijorător.

Atât de tare tremura, încît s-a temut că i se vor sparge dinții, așa că strînse bine gura. Doamna Wingate îl strinse și mai tare, în timp ce murmura ceva de neînțeles pentru el. După cîteva minute convulsiile s-au diminuat, iar el s-a simțit epuizat, cu toți mușchii slăbiți.

Nu avu timp să se relaxeze, fiindcă îl cuprinse încă o serie de spasme.

Nici nu și-a dat seama cît a durat acest nou episod insuportabil. Pur și simplu nu putea controla spasmele. Ea totuși a rămas alături de el, susținîndu-l, mîngîndu-l ca să-l liniștească și vorbindu-i continuu. Vocea ei reprezenta pentru el un colac de salvare, deși în multe momente nici nu înțelegea ce spune; se bucura că, atîta timp cît o auzea, avea siguranță că nu era mort. Parcă propriul lui trup încerca să-l omoare, dar la naiba. La naiba cu moartea. Nu intenționa să renunțe, deși era deja epuizat și dacă ar fi cedat, i-ar fi fost mult mai ușor, decît să se lupte cu dușmanul ascuns.

Voa să se odihnească puțin. Somn. Chiar și în scurtele

intervaluri în care nu mai tremura și putea să se relaxeze, nu putea să doarmă fiindcă ea vorbea în continuu. La un moment dat creierul lui se reconecta și cuvintele aveau sens iar.

- ...bine, spunea ea. Tremuri și asta este bine.

Tremuratul? Ea numea aceste chinuitoare, brutale și oribile spasme musculare *tremurat*? Într-un moment de claritate reuși să spună:

- Pe naiba.

O auzi cum rîde timid. Doamna Wingate, să rîdă? Poate că avea el halucinații.

- Ba nu, să știi că e bine, insistă ea. Înseamnă că trupul tău generează căldură. Știu, eu mă simt mai încălzită deja. Nici picioarele nu-mi mai sunt atât de înghețate.

El își făcu mental un inventar al corpului. Poate că avea dreptate. Nu putea să spună că se prăjea, dar efectiv îi era mai cald. Încercă să deschidă ochii, dar își simțea pleoapele lipite. Încet, cu mari eforturi, fiindcă fiecare mișcare necesita fiecare strop de concentrare și putere pe care putea el să le stoarcă, ridică mîna dreaptă spre față.

- Ce faci?

- Ochii...încerc să deschid ochii. Se frecă la ochi cu stîngăcie, dar dădu de o crustă ciudată. Ce naiba...e porcăria asta?

- Sînge închegat. Probabil că ai pleoapele lipite, zise ea cu nonșalanță. Ești varză. Cînd te vei mai încălzi puțin și cînd voi reuși să-ți dau puțină ciocolată, îți voi curăța față și atunci îi se vor dezlipi pleoapele. Apoi voi încerca

să-ți cos rana de la cap, deși te avertizez că rezultatele ar putea să fie cam urîte.

Să-i coasă rana? Da, își aminti el. Avea o tăietură urîgă la cap, trusa de prim ajutor conținea niște copci, iar el a îndemnat-o să-l coasă.

El nu mai voia să aștepte ca ea să-i curețe față; voia să vadă *acum*. Voia să se poată ridica și să evalueze situația cu propriii săi ochi. Trebuia să vadă ce pagube suferise avionul. Poate că ar reuși să stabilească legătura prin radio.

Din nou o serie de spasme puse stăpînire pe el. De data aceasta durata a fost mai îndelungată, iar spasmul în sine a fost la fel de intens. Ea îl ținea strîns, de parcă ar fi putut să-i ușureze chinul dacă-l controla cu brațele. Tactică ei nu dădea rezultate, evident, dar el aprecia efortul.

Cînd în sfîrșit spasmul cedă, iar el se relaxă, se simțea atît de obosit încît renunță la ideea de a se ridica pentru o evaluare subiectivă. Pur și simplu voia să stea întins. Se gîndi vag că, dacă s-ar fi ridicat, nu ar mai fi putut simți sănii ei lipiți de braț, iar senzația îi făcea plăcere. Mă rog, da, era un căteluș. Îi plac sănii. Aruncați-i un os și strigați Fido.

S-a gîndit, în această ceată intortocheată a minții, că îar simți mai bine sănii dacă ar sta față în față cu ea.

- Ce faci? îl întrebă ea ușor alarmată, sau poate enervată. Dacă dai jos toate hainele astea, după cîte eforturi am făcut să te acopăr cu ele, o să te las cu fundul pe zăpadă, să-ți înghețe.

Enervată. Categoric.

- Vino mai aproape, șopti el. Încerca să-și ridice brațul stîng, ca să se răsucească pe partea stîngă, cu fața la ea, doar că ea stătea lipită de brațul lui și el nu reușea să și-l tragă, apoi să sedezlipească de ea, după care să ridice brațul și să se răsucească pe-o parte.

- Bine, dar stai liniștit. Lasă-mă pe mine.

Se mișcă ea puțin, printre gîsiituri și zvîrcolindu-se, apoi îi ridică ea brațul stîng și se strecură sub el, apăsîndu-l pe o parte. Lui îi venea să suspine de plăcere, fiindcă acum simțea ambii săni. După ce îl trase mai aproape de ea, punîndu-și mîna pe talia lui, se ghemui cît mai lipită de el.

- E mai bine?

Habar n-avea ea cît de bine era. Scoase un geamăt din giț. Pe ea o lăsa să-l interpreze cum dorește.

- Cred că ți-e mai cald. În cîteva minute mă voi ridica și voi trece la treabă. Dacă mai stau mult aici, s-ar putea să adorm și eu și atunci nu ar fi prea bine. Am multe de făcut, dar trebuie să nu mă grăbesc, fiindcă altfel altitudinea îmi va veni de hac.

El voia să o întrebe ce avea de făcut, dar era atât de somnoros și obosit și se simțea încălzit suficient acum – aproape confortabil, de fapt, încît i-a fost imposibil să rămînă treaz. Mai scoase un sunet, iar acum și ea pără mulțumită de solicitările sonore pe care i le făcuse. Continuă să-i vorbească, iar el o ascultă pînă ce adormi.

CAPITOLUL 8

Bailey se strecuă cu grijă de sub teancul imens de haine. Justice dormea și, cu toate că inițial ar fi dorit să-l țină treaz, din cauza rănii de la cap, s-a gîndit că poate un pui de somn ar fi numai bun pentru starea lui de acum. Presupunea că era epuizat de atîta tremurat și zgîljenială.

Ea însăși se simtea mai bine acum. Încă își simtea picioarele foarte reci, dar în ansamblu se încălzise – cu toate că ducea dorul vestei groase, cu care-l acoperise pe Justice. Ca să compenseze lipsa ei, scoase din grămada de haine o cămașă flaușată și o îmbrăcă.

Faptul că a stat puțin întinsă a ajutat-o, atenuîndu-i durerea de cap și starea de grija. Dacă era precaută și jinea minte să nu se miște prea repede, poate că altitudinea nu-i va mai provoca aceste stări.

Cu toate că știa ce va vedea, se mai uită o dată de jur împrejur la masivele muntoase care-i înconjurau cu virfurile lor ninse, aproape zgîriind cerul. Dacă nu ar fi fost Justice, s-ar fi prăbușit pe stîncile acelea însiorătoare și colțuroase, fără nici cea mai mică șansă de supraviețuire.

Din nou simți imensitatea sălbăticiei care-i înconjură, dar și sentimentul copleșitor al singurătății.

Asculță atență, doar, doar va auzi bîzîitul vreunui elicopter, sau avion de salvare, căută cu privirea fuiorare de sunu, care i-ar fi indicat un foc de tabără, dar... nimic din toate acestea. Oare nu ar fi trebuit ca deja cineva să fi pornit în căutarea lor? Justice reușise să emită semnalul de urgență și în mod sigur cineva l-a recepționat și a alertat FAA, sau oricare agenție care trebuia contactată în astfel de situații.

Nu-i păsa nici dacă ar fi fost anunțați cei de la ASPCA, atât timp cât *cineva* a plecat în căutarea lor.

Liniștea absolută era descurajantă. Nici nu se aștepta să audă claxoane de mașini și nici rachete semnalizatoare arcuindu-se deasupra capului, dar ar fi fost binevenit orice semn al unei prezențe umane în această parte a planetei.

Lipsa oricărui sunet sau a oricărui semn de mișcare, sau a unei activități care să-i ofere măcar o speranță nu facea altceva decât să-i întărească profundul sentiment al izolării. Cum puteau ei să supraviețuiască peste noapte în locurile acestea, fără apă și nici o posibilitate să facă focul?

Continuând să facă exact ce făcea ea acum, așa. Avea o tonă de haine cu care se puteau îmbrăca, aveau cît de cît ceva de mîncare și zăpada le oferea o sursă de apă. Mai avea și briceagul lui Justice...

La naiba. Unde era briceagul?

La loc, în buzunarul ei, își aminti ea liniștită. Cu ajutorul lui va putea să încropească un fel de adăpost pentru noapte, suficient cît să-i apere de vînt măcar. Primul articol pe lista ei de sarcini, totuși, era să-l hrânească pe Justice.

Se cățără în avion și scoase toate hainele din bagaje, ajungind și la batoanele de ciocolată, dar și la șervețelele umede pe care le luase cu ea. Închise valizele goale și le puse la loc, în compartimentul pentru bagaje. Mai tîrziu intenționa să se gîndească mai bine la ce utilizare putea să le dea.

Se întoarse la Justice, îngenunchie alături de el și se uită mai atentă la conținutul trusei de prim ajutor. Găsi o colo o foarfecă, multe comprese sterile și plasturi; o rolă de leucoplast, tampoane de vată și betisoare pentru urechi; un tub cu unguent; șervețele cu alcool și unele cu iod, șervețele antiseptice; mănuși de cauciuc, medicamente contra durerii și...da, copci. Mai erau și alte lucruri, cum ar fi niște atele pentru degete, dar deocamdată se concentra asupra obiectelor de bază necesare pentru a-i îngriji rana de la cap lui Justice, iar acestea se găseau în trusă, slăvi cerului. Nu mai avea nici o scuză să ezite, mai ales că exista și un ghid de prim ajutor tipărit.

Răsfoi ghidul, căutînd instrucțiuni despre modul de coasere a rănilor. Existau și erau completate de ilustrații foarte clare. Din păcate, primul rînd recomanda: "Spălați foarte bine rana cu multă apă, timp de cinci minute, apoi spălați-o încă o dată, folosind și săpun".

Mda, foarte bine; nu avea nici măcar apă ca să spele rana chiar superficial, cu atît mai mult nu putea să o spele "foarte bine". Va trebui să se descurce așa cum poate, sperînd că nu vor rămîne resturi în rană.

Stai puțin. Avea la ea o apă de gură!

Trase lîngă ea geanta care conținea borseta cu obiecte de toaletă și scoase de acolo o pungă de plastic în care puseșe șamponul și apa de gură. Citi ce scrie pe sticla cu apă de gură, dar de pe etichetă nu află nimic folositor, fiindcă nu era chimist. Totuși, pe cea din față scria că apa ucide bacteriile. Era lichidă, ucidea bacteriile și cintarea cam patru sute de grame.

Mai avea și o pungă de plastic în mână, pe care o umplu cu zăpadă, o strînse bine și o puse pe o stîncă. Dacă avea noroc, cât timp se va ocupa de rana lui Justice, soarele va încălzi stînca suficient de mult, cît să topească zăpada și astfel vor avea și apă. Adevarat, nu multă, dar conta orice cantitate.

Cu toate articolele necesare așezate pe una dintre pungile pentru gunoi, acum putea să-l trezească pe Justice, dar se gîndi că probabil și el avea la el apă de gură. Se duse la geanta lui minusculă, desfăcu fermoarul și ii găsi înăuntru trusa de bărbierit, pusă - exact cum a bănuit ea - deasupra unui singur rînd de haine și lenjerie de schimb. Într-unul din compartimentele trusei găsi o perie pentru păr, o sticlă micuță de șampon și zece prezervative. Bărbații. În cel de-al doilea compartiment avea o periuță de dinți, un tubuleț cu pastă de dinți, o lamă de unică folosință și o sticlă de voiaj, cu apă de gură.

- Fir-ar să fie, zise ea și ofță. Deja folosise din apă de gură și jumătate de sticlă era goală, așa că nu avea prea multă la dispoziție. Cu cît era rămas în sticlă nu putea spune că era o mare diferență, așa că lăsă sticluța acolo, închise trusa și o puse la loc în bagajul lui.

Vă trebui să se mulțumească doar cu cantitatea pe care o avea ea. Speră să fie suficientă, ca să prevină infectarea rânnii.

Mai întii trebuia să-i dea să mânânce puțină ciocolată, apoi erau necesare și cîteva pastile de analgezice, preventiv măcarat.

Îi scoase de pe față cămașa cu care era acoperit; deși știa cum arată, tresări cînd dădu cu ochii de realitate. Pe toată față avea singe închegat, chiar și în ochi, în nări, la colțurile gurii. Mai rău chiar, fruntea i se umflase acum și astfel marginile tăieturii se depărtau și mai mult. Nu anticipase că rana lui se va umfla și o speria gîndul că va trebui să o coasă. Probabil că umflătura se va agrava rapid, așa încît aşteptarea nu mai era o opțiune acum.

- Justice, zise ea, scuturîndu-l ușor. Trezește-te. Începem treaba.

El trase rapid aer în piept.

- Sint treaz. Vocea lui era puternică, așa că acum en momentul să-l ajute să se încălzească puțin, după care să încearcă să se ocupe de tăietură.

- Am un baton de ciocolată. Vreau să muști de cîteva ori din el, bine? În scurt timp, dacă avem noroc, vom putea să bem și cîteva înghiituri de apă. Apoi vreau să iei două tablete de ibuprofen. Crezi că le poți înghiîti fără apă? Dacă nu poți, o să-ți pun puțină zăpadă în gură, doar că nu e bine să mîncăm zăpadă, fiindcă ne scade temperatura corpului. Acum, dacă stau bine și mă gîndesc, poate ar fi bine să iei întii ibuprofenul, ca să înceapă să-și facă efectul.

- Voi încerca.

Bailey desigilă cutiuța pătrată, în care se aflau cele două tablete de ibuprofen și îi strecură una în gură. Observă cum el începe să o mestece și să o plimbe prin gură, amestecînd-o cu puțină salivă, după care o înghiți. Îi dădu și cea de-a doua pastilă, iar el repetă procesul, apoi zise:

- Misiune îndeplinită.

- Bine. Acum să vedem mîncarea. Desfăcu ambalajul batonului de ciocolată, rupse puțin din batonul Snickers și îi aduse bucătîca la gură. Ascultător, el deschise gura și o primi, apoi începu să o mestece.

- Snickers, zise el, recunoscînd gustul.

- Te-ai prins. În mod normal eu consum ciocolată simplă, dar acum m-am gîndit că alunele au proteine, aşa că am luat Snickers. Bună idee, nu crezi?

- Mie îmi convine.

Bailey așteptă puțin, să vadă dacă nu cumva își va face rău de la ciocolată. Nu știa la ce poate să se aștepte, ca reacție a organismului lui, aşa că ar fi putut să vomite. Cunoștea reacția, fiindcă donatorilor care donau sînge la Crucea Roșie li se dădea ceva de băut, care să înlocuiască lichidul pierdut, precum și niște biscuiți sau fursecuri, ca să nu intre în stare de soc. De aceea era de părere că Snickersul ar fi fost un bun înlocuitor, măcar pe jumătate.

După cîteva minute îi mai dădu o îmbucătură.

- Mi-ăș dori să fi avut ceva cu care să-ți amortesc fruntea și locul pe care-l voi coase, șopti ea. Pînă și gelul

pentru amortiții gingeile bebelușilor ar fi fost mai bun decât nimic, doar că trusa de prim ajutor nu e deloc orientată spre binele copiilor.

După ce termină de mestecat și înghiți, el spuse:

- Gheăță.

Trusa de prim ajutor conținea niște punguțe cu gheăță instant, dar ea ezita să le folosească.

- Nu știu. Dacă nu ai fi fost deja aşa de șocat și frigul nu ar fi fost o problemă atât de gravă, nu mi-aș face griji. Dar dacă-ți pun o pungă din aceea cu gheăță pe cap, te vei răci cu totul și nu vreau asta. Bailey stătu să se gîndească puțin. Pe de altă parte, durerea provoacă un șoc întregului sistem, nu? Dacă efectul va fi același, atunci de ce să te mai supun la atâtă durere?

- Votez pentru cît mai puțină durere.

Așadar scoase punguța și citi instrucțiunile de pe etichetă, apoi îi conectă tubul de plastic. Cum punguța nu era suficient de mare ca să-i acopere tăietura în întregime, ea o așeză pe cea mai mare parte a umflăturii, precum și pe partea de scalp unde tăietura era foarte adâncă. Cind punga se răci suficient de mult, cît să nu mai poată să mîna pe ea, tăie o bucată de fașă sterilă și o puse peste rama deschisă, apoi peste fașă așeză punga cu gheăță.

El tresări ușor, cind simți răceala. Ea se gîndi că probabil durerea era greu de suportat, dar el nu se plingea.

- Cît timp gheăța își va face treaba, eu își voi curăța singele închegat de pe față. Pun pariu că ai vrea să pozi deschide ochii, nu-i așa?

În timp ce vorbea cu el desfăcu din trusa ei un pachet cu șervețele demachiante umede cu aloc, scoase unul și începu să-l șteargă ușor pe pleoape. Constată că singele închegat era foarte greu de îndepărtat. O cîrpă udă, care ar fi fost puțin mai aspră, ar fi făcut treaba mai bine. Singele uscat lipit de sprîncene și de genunchi a fost imposibil de îndepărtat, fiindcă nu putea să frece prea tare; trebuia să umble ușor în zona arcadei, ca să nu-i provoace inutil o sîngerare acum. Nici de jur împrejurul ochilor nu putea să frece. Îl tamponă cît de bine putu, iar cînd șervețelul devine complet roșu, îl puse de-o parte și luă unul curat.

Cînd se uită din nou la el, îi văzu ochii întredeschiși; o privea. Albastrul deschis al ochilor contrasta puternic cu genunchile negre.

- Salut, spuse ea. Nu ne-am văzut de mult timp.

El schișă un zîmbet timid. Se vedea că îl dor ochii, dacă încearcă să-i miște, totuși el privi de jur împrejur, rămînind întins pe spate și fără să-și miște capul. Cînd văzu în spatele ei avionul făcut praf, de-abia atunci deschise larg ochii, după care spuse:

- Sfinte Sisoe.

- Da, știu. Era întru totul de acord cu el. Faptul că erau în viajă și întregi, deși nu complet nevătămați, era totuși tulburător, dacă făceai comparație cu deteriorarea structurii avionului.

Ea făcuse mai bine față șocului ignorînd tabloul în ansamblu și concentrîndu-se mai mult pe detaliile supraviețuirii și pe sarcinile care o așteptau. Detaliile, prin

definiție, sănt lucruri mărunte. De lucrurile mărunte că
putea să se ocupe, dacă le lăua rînd pe rînd.

Înceet, înceet ajunse pe partea inferioară a feței lui, apoi
coborî spre urechi, pe gât, ajungînd și la umeri, apoi pe
piept. Avea sănge chiar și pe brațe și pe mîini. Încercă să
nu-l descopere complet, așa că îi dezveli pe rînd zonele pe
care le curăța, învelindu-l apoi repede, ca să nu lase căldura
să se risipească.

Pînă și pantalonii îi erau murdari de sănge, însă aceștia
mai puteau să aștepte pînă ce va putea să-i manevreze el
însuși, gîndi ea. Acum trebuia să-i curete și picioarele, să
i pună niște ciorapi uscați și curați, cît mai rapid, ca să evite
degerăturile.

Îi scoase ghetele, apoi ciorapii, îl șterse de sănge, dar
văzu că picioarele căpătaseră o culoare alb-vîneție, din
pricina frigului puternic. Șocată, își ridică bluzele cu care
era îmbrăcată și îi trase picioarele sub acestea, lipindu-i
tălpile de pieptul ei. Le simți atît de reci, încît se cutremură
la contactul cu ele. Începu să-i frece degetele prin straturile
de material.

- Simți asta? zise ea.

- Oh, da. Glasul lui căpătase o notă guturală subtilă și
sună aproape ca torsul unei feline mari; parcă un tigrul
primea un masaj.

Nu dură prea mult, doar vreo cîteva secunde și el
constată că degetele lui reci erau lipite de sînii ei – sînii
goi. Oricum, nu se putea altfel, fiindcă el avea picioare
foarte mari, purta aproape măsura patruzeci și trei, sau mai

mult. Logic că îi acopereau tot bustul. Simțindu-l cum își mișcă degetele cu o plăcere evidentă, îi zise răspicat:

- Fii cuminte, sau te las cu picioarele pe afară, să-ți degere.

- Dar nu porți sutien, zise el mirat, aparent fără legătură cu ceea ce-i reproșase ea – sau poate că exact acesta era răspunsul ei, de parcă faptul că ea nu purta sutien constituia o scuză suficientă pentru jocul degetelor lui de la picioare.

- S-a udat cînd te-am tras afară din avion, prin zăpadă, aşa că l-am scos. Vorbise pe un ton sever, iar el sesiză nuanța de reproș, înțelegînd că, exact pentru a-l salva pe el, rămăsese ea fără acel articol de lenjerie.

- Bine, bine. Dar totuși, ești cu țîțele goale. Nu poți să dai vina pe mine.

- Punem pariu? Se gîndi că în mod normal glacialul și neprietenosul căpitan Justice nu i-ar fi vorbit aşa și că în mod sigur şocul prăbuşirii era cauza, iar acum rămăsese amețit și copleșit de durere. Nu-l considera nici potlogar și nici un tip prea franc, dar din clipa cînd și-a recăpătat cunoștința, limbajul lui a început să fie la fel de informal, ca și cînd ar fi stat de vorbă cu un alt bărbat. Asta însemna, se gîndi ea, că o comoție i-a îmbunătățit personalitatea. Si mai mult de atât, nu-mi place cum sună "țîțe".

- Atunci balcoane. Sună mai bine?

- Dar și se pare că "sîni" nu e un cuvînd potrivit?

- Absolut deloc, din punctul meu de vedere. Începu iar să-și miște degetele de la picioare.

Ea îl lovi peste ele.

- Stai cuminte, altfel te las să încălzești singur.

- Da, numai că eu nu le pot lipi de săni, fiindcă nu am
aşa ceva şi chiar dacă aş avea, nu aş putea să mi le ridic
înă la piept. Nu am practicat yoga.

Era evident că se simtea mai bine şi că se trezise deja,
formula propoziţiei logice, nu mai răspundea cu unul sau
două cuvinte. Ciocolata era medicamentul fermecat.

- Ştii ceva? Fă-ţi un implant mamar, apucă-te de yoga
şi vei fi aranjat pe viaţă. Constatînd că el se distrează mult
prea bine, îi scoase picioarele de sub bluzele ei, îi puse o
pereche de ciorapi uscaţi şi curaţi, apoi îl înveli la loc cu
restul hainelor. Distracţia s-a terminat. Mai ai fruntea
înghetată?

- Aşa mi se pare.

- Stai să termin de citit instrucţiunile, apoi ne apucăm
de treabă. Bailey luă iar pliantul cu instrucţiuni. Apropo,
cum nu avem apă pentru ca să-ţi spăl rana, voi folosi nişte
apă de gură. S-ar putea să te usture.

- Grozav. Într-un singur cuvînt el reuşi să cuprindă o
lume de ironie.

Bailey începu să citească şi zîmbi:

- Bine...bla, bla...asta am înțeles. Prindeji acul o
penseta, altfel încît partea curbată să aibă virful în sus. Se
uită la acul chirurgical de cusut, de formă curbă, apoi la
restul conținutului din trusa de prim ajutor. Nu există nici
o pensetă. Grozav, spuse ea cu sarcasm. Am nevoie de o
pensetă. Normal că am una în trusa mea de machiaj.

ce să vezi, nu mi-a trecut prin minte că o voi folosi în această vacanță.

- În avion există o trusă mică.

- Unde?

- Este lipită de ușa compartimentului pentru bagaje.

- Nu am văzut-o cînd am scos bagajele de acolo, spuse ea, dar se ridică, pregătindu-se să caute. Cît de mare e?

- Cam cît o jumătate de servietă. Are în ea cîteva scule esențiale: un ciocan, un clește, cîteva chei și șuruburi.

Cum deja urcase și coborîse din epavă de cîteva ori, Bailey reveni în interiorul lui, escaladă scaunul pilotului, apoi trecu spre locul unde era compartimentul pentru bagaje. În interiorul acelui spațiu totul era răvășit, fiindcă podeaua avionului fusese avariată. Îl auzi pe el strigîndu-i:

- Ar trebui să fie pe partea din spate, prinșă în niște bride. O vezi?

Ea se uită unde i s-a spus și într-adevăr, o văzu acolo, prinșă bine de cele două bride. La naiba, ea o căutase pe podea, nu pe perete.

- Da, am găsit-o. Veni victorioasă, cu trusa în mînă.

Chiar cînd se ridică, după ce luase trusa cu scule, simți o amețeală și rămase puțin nemîșcată. Se gîndi că trebuie să ea să mânince puțin din batonul de Snickers. Să fie răul de altitudine, sau făcuse mișcări prea bruște? În cîteva clipe se simți mai bine, aşa că optă pentru o bucată de baton.

- Cred că ar trebui să mâninc și eu puțin din Snickers.

Nu aş vrea să leşin tocmai cînd bag acul în pielea la. Chiar cu aceste probleme, se gîndi că trebuia să-l coasă pînă la apusul soarelui.

Apropo de apusul soarelui, îşi aminti că se uitase la ceas de cîteva ori. Nu putea spune exact cît a trecut de cînd şi-a revenit după prăbuşire, nici cît timp a trecut de impact, cu atît mai mult nu ştia cît mai rămăsesec din acea zi. Îşi susținea mînecile şi observă că nu mai avea ceas la mînă.

- Ceasul meu a dispărut. Oare cum s-a putut întîmpla aşa ceva?

- Probabil că ai lovit cu mîna în ceva şi atunci s-a desprins catarama de la curea, sau s-a rupt pur şi simplu. Era scump?

- Nu, era rezistent la apă şi cumpărat la reducere, special pentru vacanţa asta. Merg să – adică mergeam într-o vacanţă cu fratele meu şi cununata mea şi voiam să coborim cu pluta.

- Miinţ poate te regăseşti cu ghidul, sau poate poimiinţ.

- Poate, zise ca mestecînd batonul, fără să-i spună şi lui cît de izolată se simtea acolo, ba mai mult, avea senzaţie că salvarea lor era încă departe.

Luase doar o muşcătură, ca să alunge ameţeala, apoi se concentră asupra activităţii pe care o avea în plan. Închise la loc ambalajul batonului de ciocolată şi-l puse de-o parte, după care ii luă de pe frunte punga rece.

- Va trebui să te răsucesc invers, ca să stai cu capul în

jos, măcar pînă ce voi reuși să curăț rana – doar dacă nu vrei să te trezești cu apă de gură pe toată fața și apoi să te scungă sub tine.

- Nu, mulțumesc. Pot să mă mișc singur, doar să-mi spui ce vrei să fac.

- Întoarce-te cu fața spre mine; ca să nu cazi în zăpadă. Bine, aşa. Acum răsucescă-te pe fund – stai, să-ți pun sub cap bucata asta de plastic. Așa. Văzind că după ce el s-a răscut, rămăsesecă cam descoperit, i-a rearanjat hainele de jur împrejurul lui.

El își ținu capul aplecat într-o parte, ca să evite să-i patrundă în ochi apa de gură.

- Uite aşa, perfect, zise și începu să toarne apa de gură peste rană. El tresări și se strîmbă puțin, apoi rămase perfect nemîșcat. Ea se uită cu atenție, căutând orice fărâmă de murdărie rămasă în rană, dar nu se vedea decât sînge închegat, acum dispărind ușor. După ce se termină tot lichidul din sticlă, o așeză într-o parte și luă un tampon cu alcool, cu care începu să curete proprie-zis rana.

Nu se lăsă impresionată de adîncimea tăieturii și ignoră complet faptul că rana se putea infecta foarte ușor, în aceste condiții oricum, dar numai sterile nu. Se concentră mai mult asupra mișcărilor pe care le avea de făcut, rînd pe rînd. Se spălă pe mîini cu șervețele umede, șterse acul cu tamponul, apoi penseta cu un alt tampon curat. Își puse mănușile de cauciuc și repetă igienizarea. Îl șterse pe frunte cu un tampon cu iod. După ce a făcut tot ce era omenește posibil pentru a evita orice microrganism, pregăti

prima cusătură. Trase aer în piept și începu.

- În instrucțiuni spune că se începe cu partea mijloc, șopti ea, perforind deja pielea cu acul subțire și foarte ascuțit, apoi îl îndreptă spre marginea opusă a rânnii. Cred că se face așa doar ca să nu te trezești cu o umflătură uriașă a pielii la un capăt, dacă nu iezi cusătura chiar egală.

El nu răspunse. Avea ochii închiși și respira cum patinează și cu compresa rece și cu ibuprofenul, Bailey știa că trebuie să doară ca naiba, dar nu se temea că-l face și suferă prea tare. Oricum, se vedea că nu tresare și nu se strimbă chiar la fiecare impunsătură de-a ei. Lucra însă cu multă atenție, fiindcă se temea să nu facă vreo greșeală.

Fiecare copcă presupunea innodare și tăierea surubului de fier, astfel că fiecare era independentă de celelalte. Instrucțiunile indicau că nodul trebuie să rămînă pe piept și nu direct pe tăietură. Bailey se gîndi că trebuie să cozi învăluirea unei perechi de pantaloni, dar nici asta nu o ajuta pre mult, intrucât cusutul nu era îndeletnicirea ei preferată - oricum nu șua să tivească pantaloni.

Tăietura avea aproape cincisprezece centimetri lungime. Bailey nici nu știa câte copci ar trebui puse pentru fiecare centimetru de rană deschisă, aşadar începu să mijloc și prinse câte i s-au părut ei necesare. Cind i se termină, îi tremurau miinile și era sigură că i-a trebuit mai bine de o oră ca să termine treaba.

Cu multă grijă și atenție tamponă șirul de copci negri, stergînd punctele de singe aflate pe locul unde acul

șă spuns pielea, apoi avu o ezitare. Oare să pună cremă cu antibiotic înainte să bandajeze rana? Nu știa dacă astăzi acțiunii mai făceau aşa, dar ei își fac treaba într-un mediu steril, avind la dispoziție medicamente și tot felul de accesorii. Ea și Justice erau izolați pe coama unui munte, în zăpadă, cu foarte puțină mîncare. Probabil că sistemul ei imunitar avea nevoie de susținere.

Se hotărî să aplice unguentul, care conținea și un analgezic; asta era foarte bine. După aceea îi acoperi rana cu comprese sterile și îi înfășură bandajul de jur împrejurul capului. Folosi apoi un plastru, ca să fixeze bandajul și la final a fost foarte mindră de tot efortul depus, fiindcă astfel rana era izolată și nu mai exista riscul să pătrundă microbi la rană.

- Gata, zise ea în sfîrșit, apoi se prăvăli pe fund, alături de el. Am terminat. Următoarea activitate din agendă: un adăpost.

CAPITOLUL 9

La naiba, ce sexi e femeia asta.

Cam nu s-a gîndit niciodată aşa înainte, dar acum o facea foarte serios – şi nu din cauza felului în care arăta ea, fiindcă în clipa asta arăta ca naiba. Avea părul răvăşit, faţa murdară de praf amestecat cu sînge, iar sub ochi avea nişte zgîrietiuri care mîine, cu siguranţă vor deveni negre. După hainele pe care le purta în prezent, arăta ca o fiinţă la graniţa dintre omul pădurilor şi femeia-sac. Şi, cu toate că îşi pierduse o oră făcîndu-i găuri în cap – sau poate exact din acest motiv – acum ar fi dorit să o sărute.

Mîrîi la această ultimă idee, dar în gînd. Să o sărute, pe naiba. Voia să facă mult mai multe cu ea, deci foarte bine că starea lui fizică nu era excelentă în prezent, altminteri ar fi riscat să-şi vadă capul pe o tavă, drept consecinţă a unui avans periculos ca un infarct, pe care îl-ar fi făcut acestei femei.

Întotdeauna s-a întrebăt oare ce-l face pe masculul călugăriţei să cocheteze cu moartea atunci cînd se împerechează cu o femelă letală; fie nu au creier funcţional, aşadar bietul cretin habar n-are că ad litteram şi-o trag ca proştii pînă mor, sau poate că în evoluţia lor

ceva s-a scurt-circuitat.

Totuși, un proces care are consecință moartea masculului nu poate fi benefic speciei. În același timp, Cam le admira pe micițele insecte; doar un mascul dedicat este capabil să dea din fund, în vreme ce i se smulge capul, apoi este ronțăit. Era prima dată cînd înțelegea motivația. El însuși ar risca mult mai mult, dacă ar dezbrăca-o și ar băga-o sub el.

Nu că doamna Wingate – ce naiba, care era numele ei mic? Îl știa, dar avea obiceiul să se gîndească la ea ca la doamna Wingate, aşa că nu și l-a amintit imediat. Oricum, în clipa aceasta mintea lui nu funcționa în toți cilindrii. I se părea important să-și amintească, de parcă nu se cuvenea să o dezbrace nici măcar cu gîndul, dacă nu-și amintea numele ei mic.

Fiind acum motivat, se concentră să-și amintească. Ceva neobișnuit...ca numele unei băuturi. Tot felul de nume i se perindau acum prin cap: Jonny Walker, Jim Beam, J&B, Bailey's... Bailey. Acesta era numele ei. Se simțea triumfător. Acum putea să dea frîu liber fanteziei, avînd conștiința curată.

Oricum, nu se putea spune că doamna Wingate – Bailey, la naiba! – îi va smulge capul, dar simțea că nu-i va fi ușor cu ea, în toate sensurile cuvîntului. Era o provocare, atât fizic, cât și mental. Își ridicase un zid de jur împrejurul ei; bănuia că foarte puțini erau aceia care puteau să vadă prin el femeia baricadată în interior. Numai condițiile de urgență care i-au surprins ca urmare a

păbușirii au făcut-o să iasă din acea fortăreață, lăsând-o să vadă femeia adevărată.

Iar el o văzuse și i-a plăcut ce a văzut.

Dacă s-ar fi întrebat vreodată cum ar fi să rămână izolată undeva, cu ea, înainte de această păbușire îngrozitoare, să ar fi fost sigur că ea putea fi ori o pacoste plângăcioasă, incapabilă și rasată, sau o pacoste rasată, severă și dominatoare. În oricare din cele două situații, ar fi fost o pacoste. Contrar acestei concluzii, ea a fost extrem de calmă, competentă și capabilă să rezolve toate problemele și situația cu un simț al răspunderii și o ingeniozitate de care el nu ar fi crezut-o capabilă niciodată, dacă nu ar fi văzut totul cu ochii săi.

Ea a fost în stare să facă tot ce trebuie, iar în cele din urmă i-a salvat chiar viața. Nu a ezitat nici o clipă să-i încâlzească picioarele înghețate, lipindu-i-le de trupul ei cald și nici nu a roșit, dar nici nu s-a supărat cînd el a descoperit că nu poartă sutien.

Îi plăcea sincer acest gen de atitudine, care denota o perfectă siguranță de sine înnăscută. Divorțul lui l-a învățat numeroase adevăruri despre sine, iar el nu le-a uitat ulterior, cînd a avut relații cu femei. Era fost ofițer de armată și pilot, două grupuri profesionale care exclud tipologiile timide și retrase. El însuși era o persoană sigură pe sine și autoritară; era obișnuit să preia comanda, să ia decizii și să vadă cum ceilalți oameni fac exact ce le spune el.

Doar o femeie puternică putea să relateze cu el la

același nivel, dar acum, cînd mai avea puțin pînă la patruzeci de ani, o relație bazată pe egalitate i se părea mai ușoară decît una în care trebuia să se abțină, ca să nu rănească sentimentele unei femei, ori să o copleșească. Nu-i plăcea să se joace și nu-și dorea o femeie care să încerce să-l facă să sară prin cercuri ridicate.

Probabil că genul ei de femeie se găsea foarte rar, sau nu căutase el pe unde trebuie, însă nu putea spune că a găsit multe femei care să îintruchipeze această combinație de atracție mentală și atracție fizică. Karen, de exemplu, era puternică și inimioasă, doar că față de ea nu simțea nici un strop de atracție sexuală. În cazul lui Bailey, antipatia față de ceea ce a crezut că este, o personalitate gen fițe și mofturi, anulase orice fel de interes fizic ar fi putut simți.

Acum lucrurile se schimbaseră radical. Nu-și dădea seama de ce ea și-a construit acel zid înalt, glacial în jurul ei, însă momentan părea relaxată și cu garda jos, permîșindu-i lui să pătrundă în interiorul zidurilor, iar el avea toate intențiile să rămînă acolo mult și bine.

Această criză dăduse naștere unei legături între ei, legătura supraviețuirii. Cînd totul se va sfîrși, iar echipele de salvare îi vor fi găsit, ea va încerca să restabilească termenii acelei relații dintre ei stabilită inițial. Numai că el nu-i va da ocazia să facă asta. Într-un anume fel, în intervalul dintre acum și atunci va trebui să-i ciștige încrederea pentru eternitate.

Se simțea handicapăt, aşa cum stătea întins pe spate, apoi judecînd după modul în care se simțea, mai mult ca

sigur că aşa va rămîne în următoarele două zile. Suferința o traumă și pierduse mult sănge. Se îndoia că o echipă de salvare i-ar putea găsi pînă la lăsarea întunericului; orice operațiune de salvare prin munții aceștia era suspendată pe perioada nopții, fiindcă pur și simplu continuarea căutărilor ar fi fost prea periculoasă pentru salvatorii.

Asta însemna că el și Bailey vor trebui să supraviețuiască în noaptea aceasta, cînd temperaturile vor scădea amenințător, iar decesul cauzat de hipotermie era o posibilitate viabilă. Pe de o parte, se putea spune că au dat de dracul serios. Pe de altă parte, cît mai rămînea din zi, apoi toată noaptea, era perioada rămasă pentru ca el să progreseze în relația cu ea.

Nu putea să-și miște capul prea mult, fără să simtă fulgerături prin creier; putea însă, dacă se uita mai mult spre stînga, să o păstreze în raza vizuală. Acum ea ridicase ceva în mînă și studia obiectul cu atenție, doar că el nu-și dădea seama ce anume era.

- Uite că a ieșit bine doar pe jumătate, zise ea, revenind lîngă el, apoi se lăsă pe vine. Avea în mînă o pungă de plastic transparentă, pe fundul căreia se zărea ceva asemănător cu zăpada fleșcăită. Am încercat să topesc puțină zăpadă, ca să putem bea apă, aşa că am lăsat punga pe un bolovan. Evident, arată dizgrațios deocamdată, dar cred că dacă o mai lăsăm puțin la soare, vom obține apă adeverată. Pentru moment ne vom mulțumi și cu atît, fiindcă ai nevoie de lichide. Se uită împrejurul ei. Din întîmplare nu ai cumva un pai la îndemînă? Sau o lingură?

El păru amuzat de întrebarea ei.

- Mă tem că nu.

Se uită la ea și remarcă o sprînceană ridicată, buzele ruguite și o privire atentă în jur, ca și cînd ar fi putut să obțină unul dintre cele două obiecte doar prin puterea voinei. Acum deja era conștient de ingeniozitatea ei, și dar parcă auzea rotițele din mintea ei învîrtindu-se, în timp ce ea căuta o soluție pentru dilema momentului. Apoi se înșenină la față și zise:

- Aha! Era tonul dat de momentul satisfacției.

- Aha ce? întrebă el, îmboldit de curiozitate. Ea se ridică și dispără din raza lui vizuală.

- Ai un recipient cu spray deodorant. Știu, fiindcă am căutat prin lucrurile tale.

- Și? Nu-i păsa că i-a scotocit prin geantă; date fiind circumstanțele, ar fi fost o prostie dacă nu i-ar fi scotocit prin geantă – iar prostia nu era în nici un caz atributul potrivit pentru ea. Evident că trebuia să știe ce resurse are la indemînă.

- Iar sprayul are un capac.

Ah, da, într-addevăr. Capacul de la spray era asemănător cu un capac pentru termos, doar că era mult mai mic. El însuși ar fi trebuit să facă această conexiune.

Auzi sunetul cunoscut pe care-l face un capac din plastic, atunci cînd este îndepărtat de pe tubul metalic.

- S-ar putea să aibă un gust ciudat, spuse ea. Voi spăla capacul cu puțină zăpadă, aşa, în caz că din greșală ai atins duza și ai pulverizat puțin deodorant în interiorul

capacului. Oare deodorantul conține ceva ce strică apa de băut?

- Probabil că totul, zise el simplu. Ai adus eu tine spray pentru păr? Presupun că fixativul pentru păr este mai puțin toxic decât deodorantul. Deodorantul conține aluminiu în compoziția sa chimică, nu-i așa? Cum nu știa bănuia că alcoolul este mai bun decât aluminiul.

- Nu, zise ea. Părea că se gîndește profund la ceva, nu la conversația de față. Tii mine că îi-am spus că intenționam să facem coborîri cu pluta pe riu? La ce mi-ar fi trebuit fixativ de păr? Hmm. Cred că aș putea improviză o pilnie și aș putea să torn gheata topită în sticla goală de apă de gură, dacă nu vrei să riști cu capacul de la deodorant.

- Șterge-l doar cu puțină zăpadă, merge chiar și așa. De-abia acum, cînd venise vorba de apă, el își dădu seama că de sete îi era. Atât de nerăbdător era să bea, încât nu mai conta riscul cu reziduurile din deodorant.

- Bine, cum zici tu.

O auzi în spatele său cum se aplacă, apoi ceva de plastic foșni. După cîteva secunde veni lîngă el și îi arăta capacul albăstrui.

- Mai bine să nu te ridici, îl instrui ea. Poate leșini și versi apa peste tine. Așadar își strecură mîna dreaptă pe sub ceafă lui și-i ridică ușor capul, apropiindu-i obrazul întors de pieptul ei. El resimți plăcută aromă a pielii feminine, căldura acesteia și aproape că dădu să-și lipească

bă cu totul între sinii ei; atât de puternic era imboldul, încit cu greu i-a fost înăbușit de un junghi neașteptat, care l-a impiedicat să mai facă vreo mișcare.

- Ai grijă, șopti ea, în timp ce-i ridica spre buze capacul cu apă. Nu sănătatea decât vreo două înghițuri, așa că ai grijă să nu irosești nici un strop.

De cum l-a văzut că a luat prima sorbitură, i-a îndepărtat capacul de la gură. Zăpada parțial topită avea un gust ciudat, amestecat cu mirosul de plastic și era atât de rece, încit i-au elanțănit dinții. Lichidul i-a alunecat pe gât, iar el l-a înghițit numai de cînd. Cînd i-a oferit din nou să bea din improvizația de pahar, el a dat din cap, refuzind și spunând doar atât:

- E rîndul tău.

- Eu voi mîncă pușină zăpadă, spuse ea. Fiindcă mă mișc, pot să mănușc, fără teamă că îmi va fi și mai frig. La tine e altceva. Cît timp crezi că va mai dura pînă ce ne va găsi echipa de salvare? Au trecut cîteva ore de la semnalul tău de urgență, dar nu se aude nici urmă de elicopter. Dacă va mai dura mult, va trebui să mă gîndesc la alt mod în care să facem rost de apă. Topirea zăpezii nu e metoda cea mai eficientă.

Nu, fiindcă era nevoie de multă zăpadă pentru cîțiva mililitri de apă și invers. Drept răspuns la întrebarea ei, i-a spus:

- Este posibil ca de-abia mîine să ne poată găsi vreo echipă de salvare, cel mai devreme.

Ea nu păru surprinsă deloc, ci mai degrabă îngrijorată

- și enervată.

- De ce durează atât de mult? Au trecut atîtea ore de la mesajul de urgență. Îi mai puse la buze capacul cu apă, încă el mai luă o înghiștură.

- Fiindcă deocamdată nici nu au fost demarate căutările, zise el după ce înghiți apa.

Atunci ea păru și mai enervată.

- De ce nu? întrebă ea pe un ton iritat.

- Cind se va constata că nu am oprit pentru realimentare în Salt Lake City, de-abia atunci se va emite alerta. Dacă nu dăm prezența nicăieri, la cîteva ore după ce nu am ajuns nici măcar în acel punct, atunci se va organiza o patrulă de căutare.

- Dar ai trimis un S.O.S! Ai transmis și locația noastră.

- Care poate a fost sau nu monitorizat. Chiar și dacă a fost, nu se inițiază căutările atunci. Echipele de căutări sunt foarte scumpe și au resurse limitate; trebuie să fie siguri că SOS-ul nu a fost fals, adică să se confirme că nu a fost transmis de vreun idiot, care s-a amuzat, trimișind mesaj de urgență, cînd nu s-a întîmplat nimic. Așa că oamenii așteaptă să vadă că avionul chiar nu ajunge la locul și timpul estimat pentru sosire și de-abia atunci se inițiază un răspuns. Chiar și după ce alerta a fost emisă, organizarea echipei durează. Sîntem în iunie, ziua este lungă, dar și aşa mă îndoiesc că am putea fi localizați înainte de lăsarea scării. Noaptea totul se oprește, apoi miine dimineață vor fi reluate căutările.

O urmărea cum ascultă și procesează informațiile, în

timp ce privirea îi colinda peste peisajul copleșitor care-i înconjura. După cîteva minute oftă:

- Speram să pot face înr-un fel să ne protejăm de vînt, dar ne trebuia mai mult decît asta, nu-i aşa?

- Dacă vrei să mai trăiești și mîine dimineață, da.

- Mă temeam că vei spune asta. Îi mai dădu să bea apa rămasă în capac, apoi îi lăsa ușor capul pe pătura de haine și își retrase brațul de sub el. Zîmbi, ca să-l încurajeze atât pe el, cît și pe sine și îi arăta briceagul lui. Atunci ar fi bine să mă apuc de treabă. Îmi va lua ceva timp.

- Să nu te gîndești să faci ceva prea complicat. Avem nevoie de un spațiu restrîns, suficient cît să păstrăm în interiorul lui căldura corporală, aşadar cu cît mai restrîns, cu atât mai bine, cu condiția să avem loc amîndoi. Recuperează tot ce se poate din avion: pielea de pe scaune, orice cabluri cu care să poți lega crengile la un loc, chestii de genul acesta.

Ea pușni pe nas, contrariată de indicațiile lui.

- Complikit, zici? Visezi. Îți spun de la bun început: habar nu am despre construcții.

CAPITOLUL 10

După ce Justice îi confirmase ceea ce știa din instincție, anume că nimeni nu plecase în căutarea lor încă, Bailey se simțea mult mai răvășită decât ar fi dorit să lase să se vadă. Chiar avea nevoie să audă că vor fi salvați în curând, să gîndească că încercarea să încropească orice gen de adăpost urma să-i stoarcă și ultimele fărime de putere. Nu știa că mai putea să se țină pe picioare.

Cît timp s-a odihnit lîngă Justice și l-a încălzit pe acesta a ajutat-o și pe ea, numai că deja chiar și efortul cel mai mic părea să îi provoace amețeală, fapt care o însăpaște mult, din pricina pantei abrupte pe care trebuia să-și croiască drum. Cel mai mic pas greșit sau o piedică neobservată o puteau face să se rostogolească la vale, iar cum terenul era extrem de periculos, risca să-și rupă un picior sau o mînă.

Singurul avantaj pe care-l putea evidenția în aceste momente era acela că, deși migrena ei era continuă, nu se intensifica. Ce mai avantaj...nu se putea spune că avea speranțe prea mari. Acum viețile lor depindeau de ea, astfel că trebuia să fie foarte precaută. Precauția necesită timp, totuși, iar timpul era aproape la fel de limitat ca puterile

ei. Temperatura, care după părerea ei nu se ridicase peste minus un grad toată ziua, o chinuise continuu și o va mai chinui pînă la apusul soarelui.

De îndată ce soarele va dispărea în spatele lanțului muntos care-i încojura, iar asta urma să se petreacă în vreo două ore, înainte ca soarele să apună chiar, temperatura va scădea drastic. Trebuia să facă o provizie de apă pînă atunci și trebuia să aibă pregătit chiar și rudimentar un minim adăpost.

Luă sticla goală în care fusese apă de gură și se așeză pe vine, apoi începu să înghesuie zăpadă pe gîtul îngust. Procesul nu era deloc unul eficient, tocmai fiindcă gura sticlei era mică. Mîinile îi înghețaseră chiar înainte să înceapă operațiunea. În cîteva minute o dureau degetele de frig. A trebuit să se opreasă și să-și strecoare degetele la subsuori, iar cu ochii închiși se legăna, pe măsură ce durerea se diminua, iar căldura îi pătrundea încet carnea.

Trebuia să-și acopere mîinile cu ceva și asta foarte repede. În mod automat începu să evalueze opțiunile. Luase cu ea două perechi de mănuși impermeabile, pentru vîslit, doar că acestea nu aveau degete, ci erau bune doar ca să nu faci bășici în palmă, nu și pentru ca să țină de cald. Putea să-și îmbrace mîinile în niște șosete, doar că neavînd degetele libere, ar împiedica-o să mai facă mișcări și s-ar uda numaidecît, ceea ce i-ar provoca degerături sigure. Șosetele vor fi de folos de-abia mai tîrziu.

Lasă, și fără mănuși; îi trebuia o metodă eficientă prin care să introducă zăpada în sticlă și asta fără să-și

folosească miiile. Ce ar putea să folosească pe post de lopătică?

Lăsă sticla pe zăpadă – nicidcum nu se putea spune că zăpada din interior se topise și acu apa se vârsa – apoi merse la sacii cu hainele și celelalte rezerve. Se așeză pe unul din saci și începu să scoată din celălalt orice nu ar fi a îmbrăcăminte. Se gîndi temeinic la fiecare articol, căutîndu-i o întrebuijare diferită de cea pentru care a fost confectionat.

Deodorantul stick al ei părea inutil, în afară de utilizarea lui ca antiperspirant. Peria de păr, rimelul, rujul de buze, revistele și cartea aduse pentru citit puteau fi folosite în multe feluri, dar nu pentru a alimenta cu zăpadă o sticlă goală. Mai avea niște pixuri, un carnețel, o rolă de bandă pentru lipit, cărți de joc, spray împotriva insectelor, hîrtie igienică și tampoane demachiantă – pe care le puse într-o parte, precum și prosopete din microfibra și niște perii de dinți din burete, de unică folosință.

La naiba, își zise ea mînjoasă. De ce nu luase cu ea și ceva folositor, cum era o cutie cu chibrituri? La ce bun vor fi dinții curați și gura cu miros proaspăt cînd i se va găsi trupul înghețat? Suspină dezamăgită, privind mormantul de nimicuri care i se păreau utile pentru două săptămîni în natură...apoi privi spre cărțile de joc. Erau nou-noușe, pachetul nu era desigilat, iar ele erau ambalate în plastic. Desfăcu pachetul și pipăi o carte de joc; era din plastic, aşa că putea fi folosită la multe.

Bun și asta, se gîndi ea mai optimistă. Cartea era

suficient de rigidă, dar putea fi îndoită, în aşa fel încât să a formă unei lopățele cu care să pună zăpada în sticlă. Cind termină această activitate minuțioasă și foarte anevoieasă, însurubă dopul sticlei și se îndreptă spre Justice.

- Asta nu-i de bine, zise ca apropiindu-se de el. Îl văzu întins, cu ochii închiși, iar cind o auzi, deschise încet ochii. Era palid la față, dar încerca să schițeze un zîmbet.

- Ce noutăți ai?

Ea îi arăta sticla cu zăpadă.

- Cind se va topi, nu va face multă apă, dar mai mult de atât nu pot să fac. Important este să avem un recipient în care să topim zăpada. Trebuie să pun sticla într-un loc cald și ghici la ce loc m-am gîndit?

- Pun pariu că nu sub cămașa ta. Zîmbetul lui se transformă încet într-un rînjet sardonic.

- Pariul tău ar fi sigur. Ignoră referirea la modul în care i-a încălzit picioarele. Nu se simțea deloc stînjenită de faptul că el i-a simțit sănii goi pe sub haine, doar că nu se simțea prea confortabil că relația lor își schimbase cursul atât de brusc; dacă râceala neprietenosă putea să fie numită relație. Acum deveniseră brusc cei mai buni prieteni, doar fiindcă au supraviețuit amîndoi după prăbușirea unui avion?

Nu era prea sigură de asta. Pe de altă parte, acum între ei doi nu se punca problema de ostilitate; aveau nevoie unul de celălalt pentru ca să supraviețuască. În al treilea rînd, mă rog, după ce i-a văzut efortul herculean de a

controla prăbușirea, pentru ca amîndoi să rămină în viață, sentimentele ei de acum față de el erau de respect, admirare. Trebuia să recunoască: el era eroul ei.

Suspină, dar nu pe față. Oricum, nu prea știa ce să spune sau ce să credă. Se concentra pe problema actuală, care era mai importantă decit sentimentele, aşa că strecură stocul pe sub hainele care-l inconjurau, într-o parte, lipită de șoldul lui.

- Sper că asta nu te va face să tremuri iar. Este prea rece?

- Nu, este în regulă. Am două rînduri de haine între mine și ea. La cît te-ai obosit pînă acum, măcar să fiu și eu bun la topit gheata.

- Ai dreptate.

De data aceasta el zîmbi, iar o gropiță îi apără la colțul gurii, în stînga. De-abia atunci realiză și ea că răspunsul ei nu a fost deloc unul elegant, aşa că dădu din cap ca o scuză și completă:

- Scuze. Am fost nepoliticoasă.

- Dar ai spus adevărul. I se citea pe față plăcerea să o tactineze, mai ales că zîmbetul ii dezvăluia șiragul alb, perfect al dintilor și-i dădea un aer plăcut, tineresc. Uimitor cum poate un zîmbet să-l schimbe din căpitanul Acritură într-un bărbat absolut atrăgător, cu capul bandajat, față plină de zgîrieteri și restul.

- Mda...da.

- Slavă cerului că ai spus da. Dacă nu spuneai, m-aș fi gîndit că ai pierdut contactul cu realitatea.

- Percep realitatea într-un mod foarte serios, zise ea și el. Din păcate, realitatea îmi spune că ar trebui să mă pun pe treabă, altfel vom îngheța la noapte. Altitudinea începe să-mi dea reacții ciudate, aşa că trebuie să mă mișc încet și cu grijă.

- Ai rău de altitudine? o întrebă el dintr-o dată serios.

- Mă doare capul și am amețeli – da, cred că da. Durerea de cap poate fi și de la lovitura la cap, dar cred că mai degrabă este din cauza altitudinii.

- Iar eu stau și nu pot să te ajut cu nimic, zise el descompănăt. Bailey, nu te forță cu nimic. Este periculos. Răul de altitudine te poate ucide.

- La fel ca hipotermia.

- Ne vom descurca noi la noapte. Avem destule haine, cît să acoperim zece persoane și în plus, putem să împărtim căldura corporală.

Oricum vor trebui să facă și asta; ea nu-și făcea iluzii despre competențele ei de a construi un adăpost. Nu-și făcea iluzii nici pentru cît de rece se făcea noaptea la altitudinea unde se aflau ei, sau pentru starea precară în care se aflau ei însăși.

Cîntărind situația obiectiv, hipotermia și răul de altitudine nu erau pericole echivalente – nu pentru ea și în mod sigur nu pentru el. După cît singe a pierdut, el era în mai mare pericol de moarte în noaptea care se lăsa, decit era ea.

- Voi fi foarte atentă, zise ea și se ridică în picioare. Se uită spre avion și distanța pînă la el i se pără enormă.

Problema era că trebuia să facă o ascensiune într-acolo și asta o epuiza moral. Avea nevoie de pielea de pe scaun, dar și de plasa din compartimentul pentru bagaje. Da, și trebuiau și niște cabluri. Se vedea o mulțime, atât din spatele aripa stângă și din locul unde fusese carlinga.

Dificultatea misiunii care o aștepta o făcu să intre în panică. Îi era foame, sete și era înghețată. O durea în corpul. Rana de la brațul drept, de care aproape că uitase, începea să-și facă simțită prezența. Cu toate că mîncase suficient, băuse și era îmbrăcată corespunzător, nu-i plăcea să poarte răspunderea pentru construcția unui adăpost care trebuia să reziste frigului. Arhitectura o plăcusea. Nu făcuse nici măcar castele de nisip în copilărie.

Se putea baza doar pe cîteva episoade de supraviețuire, pe care le urmărise pe canalul Discovery, dar ale căror detalii nu i-au rămas în memorie. Știa doar că le-ar fi mult mai cald dacă între pămînt și ei s-ar afla un strat izolant de material; știa că era necesar să inventeze un fel de acoperiș deasupra capetelor, care să-i protejeze de posibila ninsoare sau de ploaie.

În afară de asta știa că trebuie să se protejeze și de vînt. Iar ea trebuie să aibă grija să prevină aceste situații cu ajutorul unor crengi și frunze.

Se chinui să ajungă cu greu spre epavă, desfăcu din bridele de prindere plasa care susținea bagajele și o aruncă prin ușă afară. Nu i-a trebuit prea mult efort ca să reușească acest lucru, aşa cum nu i-a fost greu nici să scoată pielea de pe banchete. S-a folosit de lama briceagului, ca să tai-

cusăturile, păstrînd astfel bucăți întregi de piele, în principal pe cele desfăcute de pe banchete, care erau suficient de mari. Știa că vîntul nu pătrunde prin piele. De aceea motocicliștii poartă îmbrăcăminte din piele.

I-a luat ceva timp să tăie toate cusăturile, ceva mai mult decît a anticipat ea. După ce tăie pielea, văzu stratul de spumă groasă cu care erau tapitate scaunele și se gîndi că ar putea-o folosi și pe aceasta. De pe podea desprinse încă o bucată de linoleum. Acum se gîndi că articolele adunate de pe epava care era să-i ucidă puteau să-i salveze totuși.

CAPITOLUL 11

- Știi ceva? zise Bret, în timp ce intra binedispuș în biroul firmei J&L, ceva mai tîrziu, în după amiaza aceleiași zile. Se pare că pînă la urmă Cam a avut dreptate în privința reacției alergice. A fost... Se opri și nu mai încheie fraza, iar toată veselia i se șterse de pe chip cînd o privi atent pe Karen. Ce s-a întîmplat?

Karen îl privea mută. Era albă ca varul, iar privirea îi era pierdută parcă undeva, departe. Avea în mînă receptorul telefonului fix, dar cînd îl văzu că intră, puse receptorul în furcă.

- Tocmai voiam să te sun, spuse ea. Avea vocea stinsă, spartă.

- Ce?

- E vorba de Cam.

Bret se uită la ceas.

- A sunat deja? A reușit să ajungă destul de repede.

- Nu, el a...nu a sunat. Karen vorbea ca și cînd buzele îi-ar fi fost amortite. Înghiți cu greu. Nu a realimentat la Salt Lake.

Bret simți cum i se încordează mușchii feței.

- S-o fi oprit altundeva, zise gînditor. Înainte de Salt Lake. Dacă ar fi avut probleme, ar fi lansat....

Karen începu să dea din cap, fără să spună nimic.

Bret o privea absorbit de ceea ce îi spunea ea. Brusc și spre biroul lui, luă coșul pentru gunoi și vomită în el.

- Doamne, zise el extrem de tensionat, cînd reuși să articuleze ceva. Își acoperi ochii cu palmele. Sfinte Dumnezeule. Nu pot să...Nu pot să cred...

Karen apăru imediat în ușa biroului.

- A fost emisă o alertă.

- Dă-o naibii de *alertă*, zise el iritat și se întoarse pe

loc. Căutarea...

- Cunoști protocolul.

- Dar se pierde timpul! Trebuie să...

Singurul ei răspuns au fost tăcerea și o ușoară mișcare a capului.

El ii trase un șut scaunului, iar acesta zbură și se opri în ușă.

- Drace! urlă el. Drace, drace, drace!

Imediat puse mîna pe telefon și începu să sună diverse persoane, însă i se tot spunea că trebuie urmat protocolul și anume: dacă în cîteva ore Cam nu va suna, atunci va fi inițiată procedura de căutare.

Trînti receptorul pentru ultima dată și merse la harta de pe perete, pe care trasă o linie de la Seattle la Denver, marcînd ruta pe care Cam ar fi urmat-o.

- Peste o mie șase sute de kilometri, mormăi el. Ar putea să fie oriunde. Orice s-ar fi putut întîmpla. Ai vorbit cu Dennis? Mike a menționat ieri ceva în fișa tehnică a avionului?

Cele două întrebări îi erau adresate lui Karen, căt ascultase tot ce a vorbit el la telefon, sperind o încăpăținare că procedura de căutare va fi inițiată.

- Am verificat deja, spuse ea. Nu a fost nimic. Deoare spunea că la Skylane s-a făcut doar verificarea tehnică obișnuită. Karen ezită. Ce s-a putut întâmpla...nu a fost pe partea de mecanică. Putea să fi fost o pasăre care s-a lovit de el, sau i s-a făcut rău, o fi leșinat...zise ea cu voce stinsă.

Bret era tot cu ochii lipiți de hartă. Ruta lui Cam parcurgea porțiunea cea mai stîncoasă și periculoasă din

peisajul montan al țării.

- Poate a reușit să-l aducă la sol, insistă el. Pe un cîmp, într-un canion, sau pe o pistă părăsită...oriunde. Știu că se poate, iar Cam este capabil.

- Acum se face o căutare prin sistemul de comunicații, zise ea. Dacă a putut să aterizeze, va transmite un semnal radio. Un FSS va recepționa transmisia lui. Nu putem decât să aşteptăm, continuă ea tristă.

FSS era serviciul de navigație aeriană, respectiv un furnizor de servicii pentru traficul aerian care desfășura multiple funcții: printre ele era și aceea de monitorizare continuă a frecvenței de urgență pentru aeronave. Cam trimisese un plan de zbor prin regulamentul vizual de zbor, iar acesta îl amplasa cu aeronava lui în sistemul de urgențe naționale. Cînd Cam nu a sosit în Salt Lake la ora estimată, sistemul a intrat în stare de alertă pentru aeronava care și-a trimis planul de zbor. Prin sistemul de comunicații a fost lansată căutarea, respectiv trimițind către toate locațiile

speciale și aeroporturile oordonatele rutei lui. Astfel se solicitau informații de la toate punctele de localizare posibile.

Protocolul stabilește că, dacă după o oră avionul nu a fost găsit, se intensifică și se extind acțiunile de căutare prin sistemele de comunicații. Dacă după încă o oră nu s-au primit rezultate favorabile, atunci FSS transmite căutările către Echipa de Căutare și Salvare. Prietenii și cunoștințele lui Cam vor fi contactate. De-abia după trei ore se inițiază fizic căutările. Un satelit va prelua semnalul de la Transmițătorul Locator de Urgență al avionului și astfel Echipa de Căutare și Salvare va prelua locația, în funcție de distanța la care se produsese incidentul, iar asta putea dura cîteva ore.

Karen avea dreptate. Nu puteau decît să aștepte.

Bret se plimba nervos. Karen merse la biroul ei și se așeză, privind în gol. Tresărea ori de câte ori suna telefonul și trebuia să răspundă. Minutele treceau atât de greu, încât se putea spune că timpul devenise o variantă a torturii chinezești cu picătura de apă.

Apoi Karen răsunse din nou și rosti pe un ton strangulat:

- Da, mulțumesc. Închise și o podidiră lacrimile.

Bret începu să gîfie de emoție. Rămase stană de piatră și o întrebă, în timp ce ținea pumnii strinși.

- Au găsit epava? întrebă cu glas sugrumat.

- Nu. Karen se ștergea la ochi și vorbea. Nu s-a primit nici un mesaj de urgență, nu s-a stabilit contactul radio.

Dacă a aterizat de urgență pe undeva... Nu mai continuă fraza. Dacă ar fi *aterizat*, Cam ar fi transmis asta prin emisie radio, doar că aterizarea și prăbușirea sănă două lucruri total diferite. A fost inițiată procedura de Căutare și Salvare.

Bret a devenit pământiu la față și se întristă vizibil.

- Ar fi bine să... eu îl sun pe Seth Wingate. Merse la biroul său, se trînti pe scaunul capitonat și căută numărul în agendă. Karen intră pe computerul său și găsi numărul de contact, pe care i-l transmisse imediat.

- Da, ce s-a întâmplat? se auzi o voce neclară. Pe fundal se auzea televizorul cu sonorul la maxim.

Oare era deja beat? Era mijlocul zilei de-abia.

- Seth?

- Chiar el.

- Sunt Bret Larsen, de la J&L. Bret se rezemă cu coatele pe birou și își acoperi ochii cu o mână.

- Credeam că o duci pe căteaua-vitregă... scuze, pe draga și scumpa mea mamă-vitregă... la Denver azi.

- Cam, căpitanul Justice a preluat zborul în ultimul minut. Bret simțea că se sufocă, așa că trase adînc aer în piept. Acum trebuia doar să transmită mesajul și gata. Am pierdut contactul cu avionul, zise el. Nu au mai ajuns deloc să realimenteze în Salt Lake.

În mod incredibil, Seth începu să rîdă.

- Îți bați joc de mine.

- Nu. A fost inițiată procedura de Căutare și Salvare. Ei au...

- Mersi pentru telefon, zise Seth, apoi rîse din nou. Am impresia că niște nenorocite de rugăciuni chiar se indeplinesc, nu-i aşa?

Bret se trezi că ascultă tonul de apel întrerupt.

- Cretinule! urlă el, stăpînindu-și impulsul să dea cu telefonul de pămînt. Cap de paie! Nenorocitule!

- Presupun că nici nu era supărat, spuse Karen. Era și acum palidă, dar nu mai plîngea, în schimb avea fața unei persoane care tocmai a suferit un soc teribil.

- Nenorocitul *rîdea*. Spunea că rugăciunile i s-au îndeplinit.

- Poate și cu puțin ajutor din partea lui, completă ea disprețitor.

Primul lucru pe care l-a făcut Seth a fost să dea televizorul pe mut și să o sună pe sora lui, Tamzin. Cînd ea i-a răspuns, el și-a dat seama după clipocitul apei și șipetele din fundal că stătea pe marginea piscinei și se uita la cei doi copii ai ei. Nu-i plăcea pe nepotul, nici pe nepoata lui. Nici pe sora lui nu o plăcea prea mult, dar măcar din punct de vedere al relației cu mama lor vitregă erau uniți.

- Nu o să-ți vină să crezi asta, spuse el cu satisfacție enormă în glas. Se pare că avionul în care era Bailey s-a prăbușit în drum spre Denver.

Ca și la el, prima ei reacție a fost să rîdă.

- Faci mișto de mine!

- Bret Larsen m-a sunat adineauri. Trebuia să o ducă el, dar celălalt pilot, cel înalt, a plecat în locul lui.

- Doamne, dar asta e grozav! Nu-mi vine să cred...adică știu că nu trebuie să sărbătorim, doar că ea...Cum ai primit vestea?

O furie nestăvilită îl parcurse imediat. Cum naiba era atât de *proastă*? Ea avea identificarea numărului apelantului; știa că el o sună pe un mobil, ceea ce era foarte nesigur, iar ea spunea o asemenea enormitate? Nici cumva făcea tot posibilul ca el să fie arestat?

- Nu știu despre ce vorbești, zise el pe un ton distanță.

- Ei, haide, Madison! Nu face... O să-ți contramandez toate distracțiile din weekend dacă... Mai tipă o dată. Uite ce ai făcut acum! Ai udat-o pe mami! Gata! Nu mai ieși din casă timp de o lună!

Chiar și la telefon Seth auzea smiorcăielile nesuferitei sale nepoate, un sunet care îi zgâria timpanul, continuind cu văicăreli și proteste prin care își convingea mama să renunțe și să-i restabilească privilegiile. Tamzin nu era niciodată capabilă să ducă la bun sfîrșit o amenințare, iar copiii ei știau asta prea bine. Nu trebuiau decât să se văicărească suficient de mult, iar Tamzin renunța, doar că să le închidă gura.

Seth se scărpina la nas.

- Nu poți să o faci să tacă? Șuieră ca un ceainic în clocoț.

- Așadar, ce facem acum? întrebă Tamzin. Trebuie să recunoaștem cadavrul, sau chestii de genul acesta, fiindcă mie nu-mi pasă dacă va fi înmormântată sau nu. Nu vreau să cheltuiesc un sfanț pe înmormântarea ei.

- Deocamdată nu facem nimic. Au pornit să caute avionul.
- Vrei să spui că nici măcar ei nu știu unde este?
- Altfel de ce l-ar mai căuta? se grăbi el cu replica.
- De unde știu că s-a prăbușit, dacă nu știe nimeni unde este? Cred că ar fi observat cineva, dacă un avion ar fi dispărut pur și simplu de pe ecranul radarului.

El ar fi vrut să-i explice că zborurile din aviația generală nu ocupă aceleași altitudini ca aviația comercială, aşadar nu sunt detectabile pe radar, pînă ce nu se apropie de spațiul aerian controlat, dar preferă să nu se obosească.

- Avionul lor nu a apărut la stația unde trebuia să alimenteze, conform programării.

- Atunci e posibil să nu se fi prăbușit? Cei responsabili nu știu exact? întrebă ea și deja în glas i se citează dezamăgirea.

- Ba sunt cît se poate de siguri.
- Atunci cînd putem să punem mîna pe banii noștri?
- Cînd vor fi găsite cadavrele și după ce se vor emite certificatele de deces, presupun. De fapt el nici nu știa; problemele legale durează ceva timp, asta era sigur.

- Și cît timp va dura? E caraghios că nu putem să avem controlul asupra banilor noștri. Îl urăsc, pur și simplu îl urăsc pe tata pentru că mi-a făcut asta. Trebuie să mă prefac în fața tuturor prietenilor că noi am lăsat-o să stea în casa tatei din mărinimie și bunătate, cît despre bani spun că sunt atentă cu ei, cînd adevărul e altul și ea îi drămuiește, de parcă ar fi toți ai ei.

- Nu știu, zise el nerăbdător. Sună-ți avocatul, dacă vrei să afli detalii.
- Și mai mult de atât, eu nu port negru și nu mă vîne preface deloc că sufăr.
- Da, da, nici eu. Brusc nu mai suportă să stea de vorba cu ea. Te voi anunța eu cînd voi afla ceva mai concret.
- Puteai să mă fi sunat mai devreme. Am avut o zi de rahat, iar dacă mi-ai fi spus asta de dimineață, aş fi fost în toane mult mai bune.

Seth încheie apelul și aruncă telefonul prin camere într-un acces de furie. Ceea ce părea la început o satisfacție supremă, i-a lăsat acum un gust amar în gură. Merse îl baie și își turnă apă într-un pahar, o bău cu poftă, apoi se privi în oglindă ca și cînd nu s-ar mai fi văzut pînă atunci. Se întrebă dacă oamenii îl privesc ca pe un om care ar ucide, pentru ca să-și atingă scopurile. Strînse buzele, apoi se depărtă de oglindă.

Merse în sufragerie și luă paharul cu whisky pe care și-l pregătise, cel de-al treilea pe ziua de azi, din care acum voia să bea. Apoi se răzgîndi și-l puse pe masă. Avea nevoie de o minte limpede, iar asta însemna fără alcool deocamdată.

Va trebui să fie foarte, foarte atent cu gura slobodă a soră-si, altminteri va ajunge după gratii.

CAPITOLUL 12

Bailey făcu un pas înapoi, ca să admire rezultatul eforturilor ei și nu fiindcă ar fi fost orbită de frumusețea lui. "Adăpostul" - spera ea să fie suficient de rezistent ca să poarte acest nume - era alcătuit dintr-o colecție de resturi adunate din epavă, și avea o formă atât de stranie, încit pînă și o țară din lumea a treia l-ar fi desconsiderat ca destinație. O dureau și genunchii - după cît a trebuit să se plimbe în jurul lui, iar acum simțea că vine în nas.

O dorea și capul. Îi era sete și își simțea gura uscată. Puțină zăpadă luată în gură nu-i oferi suficient lichid, ci doar o senzație scurtă de potolire a setei, plus că o făcu să-i fie și mai frig. În plus, îi era și foame. O dorea tot corpul, iar mușchii protestau chiar și la mișcările simple. Era și amețită, iar pe la sfîrșitul muncii de creație a trebuit să se tîrască, fapt care i-a udat pantalonii; acum simțea și mai cumplit frigul.

Totuși, treaba era terminată, iar ea și Justice aveau un loc unde să doarmă, asta dacă nu se prăvălea totul peste ei; vor avea măcar parțial protecție față de vîntul înghețat. Și asta nu era deloc lucru ușor.

Având doar briceagul lui Justice pentru a tăia, a trebuit să se folosească de toate crengile rupte și ramurile mai groase pe care le-a putut găsi. Avionul secerase practic mulți copaci în căderea lui. Le-a ales pe cele care erau deja definitiv desprinse de tulpină, fiindcă nu avea nici mijloace, dar nici energie să se ocupe de cele mai groase, dar parțial spintecate.

A ales un loc cât de căt ferit, aflat la adăpostul unui grup de copaci, care se încăpăținaseră să crească exact lîngă un bolovan uriaș, în care se vedea o adâncitură concavă. Locația se recomanda și singură, fiindcă aici panta se oprise într-un fel de podium orizontal, iar rădăcinile nu ieșeau la suprafață, astfel că pe jos era neted. Se apucă să curețe zăpada depusă și apoi întinse pe jos cîteva crengi mai bogate, pe post de saltea. Întinse cîteva straturi de crengi de brad și molid, care cu acele lor formau un fel de pernă pufoasă și moale, care atenua contactul cu solul înghețat.

În mintea ei trebuia să aranjeze întii un fel de pat, apoi împrejurul lui să încropească un adăpost, asta ca să-și dea seama cum ce dimensiuni va avea cu totul adăpostul. Cum a spus el mai devreme, cu cât mai mic, cu atât mai bine.

Era preocupată să facă un adăpost în care el să-și poată întinde bine picioarele și să fie apărat în același timp, aşa că se învîrti pe lîngă Cam, măsurîndu-l cu metoda lungimii de picior. Socoti în final că avea echivalentul a șapte tălpi de-ale ei.

El o privi amuzat și ușor încruntat.

- Faci exerciții pentru un test de sobrietate, sau ce?
 - Te măsor. Ai cam cu zece centimetri mai mult decât
 șapte picioare – piciorul meu, adică, nu cel de doisprezece
 inci. Nu vreau să fac adăpostul prea mic în lungime.

Se strădui să facă patul cu vreo zece centimetri mai
 mare decât măsura luată. Peste crengile bine întrețesute
 așeză buretele luat de pe scaunele din avion. Avea șase
 bucăți scurte și una lungă, de pe banchetă. Se gîndi că va
 fi un culcuș mai moale decât dacă s-ar fi adăpostit în saci
 de dormit. Oricum după părerea ei, ar fi trebuit să ia cu ea
 sacul de dormit – măcar aşa i-ar fi fost mai cald. În această
 noapte va fi o mare provocare să reușească să se
 încalzească fără pic de flacără.

După ce puse toate bucățile de burete, se apucă să facă
 un fel de cadru. Pentru ca să țină laolaltă crengile se folosi
 de banda adezivă. Totuși, fiind o rolă subțire, se gîndi că
 mai bine ar fi să o păstreze și să lege crengile cu material,
 iar în caz că nu va reuși astfel, atunci va apela la banda de
 lipit.

Se hotărî să sfîșie în bucăți subțiri jacheta de mătase,
 oricum deteriorată. Se chinui să facă un cadru, dar
 abilitățile ei constructive erau atît de slabe încît, după a
 treia încercare eşuată, renunță la metodă, ca să nu mai
 piardă timpul.

Se întoarse lîngă Justice, se ghemui lîngă el și zise:

- Tii minte cînd ți-am zis că sănătatea ta este la construcții?

El deschise încet ochii.

- Ai ales modul cel mai delicat de a-mi spune că vom

dormi sub cerul liber la noapte?

- Nu, acesta este modul meu de a cere ajutor. Ajutor! Dă-mi niște instrucțiuni. Arată-mi. Orice. Dacă ai cît de cînd experiență la aşa ceva, atunci ştii mai mult decât mine.

- Știu că ai mai fost cu pluta pe rîuri.

- Da. Aș dori să subliniez că de obicei nu se parcurge traseul cu pluta pe vîrful unui munte acoperit cu zăpadă.

- Un cort nu ai ridicat niciodată?

Ea pufni pe nas, ironic.

- Eram studentă. Sigur că nu. Dormeam în saci de dormit, în jurul focului de tabără.

- Bine. Se gîndi cîteva secunde. Ce tip încercai să ridici? În formă de A sau orizontal?

- În formă de A. Nu pot să-l fac să stea ridicat.

- Păi mai întîi fă-i baza. Pune părțile mai lungi, cu două crengi paralele și lungi, apoi deasupra pune încrucișat alte crengi, una peste alta, ca să îți formezi toate cele patru colțuri.

Suna relativ ușor. Se întoarse la locul dezastrului, alese cîteva crengi, aşa cum i s-a indicat, apoi a reușit să formeze cu ajutorul crengilor, legate cu fișii de mătase din sacoul ei, un cadru de dimensiuni respectabile. L-a terminat, apoi l-a încercat, să vadă dacă erau bine strînsă legăturile, apoi, mulțumită de opera ei zise:

- Acum ce mai fac?

- Acum trebuie să decizi înălțimea. La patru crengi care sunt mai înalte decât vrei să fie înălțimea.

Asta a fost ușor, doar că toate cele patru crengi groase,

aveau atașate crengi mai subțiri, plus ace. Folosi briceagul și pregăti crengile cum a putut mai bine.

- Am reușit.

- Acum ia două și fă un X cu ele. Locul unde se unesc va fi înălțimea adăpostului tău. A doua perche trebuie legală exact pe locul unde se întretaie primele două, la aceeași înălțime. Apoi îci două bucăți mai scurte și le pui dedesubt, sub locul unde ai încrucișarea X-ului, ca să le susțină.

Hmm. I se părea că înțelege cum stă treaba. Se chinui iar cu legăturile din mătase. Pînă la urmă reuși să pună cap la cap și partea superioară, și părțile laterale, de susținere, iar adăpostul ieși cu un schelet cam aplecat spre spate, dar în general îi folosea scopului dorit.

Se uită spre soare și văzu că acesta dispăruse dincolo de munte. Acum nu mai avea timp de îmbunătățiri arhitectonice. Legă repede ce mai avea de legat și termină treaba. Constată că măcar pentru o noapte va rezista, așa că se apucă să completeze acoperișul.

Se decise să pună orizontal pungile pentru gunoi, fiindcă erau dintr-un plastic mai dur și ar fi făcut față și ninsorii. Le lipi cu bandă adezivă, apoi le legă la marginile crengilor ce alcătuiau scheletul și mai adăugă niște crengi de brad cu ramuri deschise, ca să le ofcre mai mult adăpost împotriva vîntului, toate țesute pe plasa pe care a așezat-o deasupra plasticului.

Se grăbea și în graba ei remarcă temperatura din ce în ce mai scăzută, așa că de urgență își aceleră ritmul, pînă

ce începu să gîfiie de epuiizare. Cînd se ridică brusc, în căutarea unei ramuri de brad mai deasă, văzu negru în față, ochilor. Inima începu să-i bată panicată. Nu se mai ridică, rămase pe genunchi și simți simultan o amăreală și salivă sărată inundîndu-i gura. Înghiți totul.

Se chinui să intre pe spate, tîrîș, pe sub acoperișul adăpostului, ca să mai completeze cu ramuri dese locurile cu crengi mai rare. Lateralele au fost și ele completate, iar partea din față rămase deschisă, fiindcă pe acolo trebuiau să se strecoare înăuntru. Ca să acopere totuși intrarea, fiind o bucată de piele în partea de sus, strecurînd-o pe sub crengile aşezate orizontal, apoi lăsă bucata să cadă liber și văzu că nu acoperea complet intrarea. Nu era nevoie, fiindcă pe porțiunea neacoperită intenționa să aşeze mormanul de haine care se aflau în sacul de plastic.

Cea mai mare problemă pe care o avea acum era să se ridice ea însăși, apoi să-l ridice și pe Justice, ca să-l aducă în adăpost. Nu putea să-l tîrască înăuntru, fiindcă ea însăși se tîra. Foarte încet se ridică, apucîndu-se cu o mînă de un copac din apropiere, ca punct de sprijin. Simțea că o lasă genunchii, iar capul îi bubuia de durere și simțea că este pe punctul să leșine. După ce amenințarea trecu, se uită critic la structura subredă improvizată și aplecată într-o parte. Va fi de folos, fiindcă trebuia să fie; nu aveau altă opțiune.

Clătinîndu-se și mergînd cu greu, urcă din nou pantă, spre locul unde se afla Justice. Distanța nu era mare, adică

vreo nouă metri – suficient cît să nu se afle în calea epavei, în caz că ar aluneca la vale. Totuși, efortul necesar parcurgerii acestor nouă metri era echivalent cu cel pentru parcurgerea unei mile.

- Este gata, zise ea, căzînd pe genunchi alături de el. Iși simțea mîinile amorșite și înghețate de frig, iar mânăii din jurul ei parcă începuseră să se învîrtească; din nou avea senzația de vomă. Nu știu cum vei ajunge acolo, altfel decât dacă te vei tîrî.

El deschise ochii, iar deja pe față singele i se închegase în zonele cu zgîrieturile vineții.

- Cred că pot să mă ridic. Dacă nu voi putea, atunci mă voi tîrî. Remarcă paloarea pielii ei, precum și faptul că tremura cumplit, din pricina pantalonilor uzi de la genunchi în jos. Ce naiba ți-ai făcut? o întrebă el cu severitate în glas. Lasă. Știu. Era să te omori cu zile cînd te-ai străduit să faci adăpostul acela pentru amîndoi. Ce naiba Bailey...

Ea se simțea demoralizată, ca și cînd gîndurile lui ar fi afectat-o, iar acum chiar se înfurie și și zise la fel de aspru cum vorbise și el:

- Știi, nu trebuie să dormi înăuntru. Poți să stai afară pînă-ți îngheță fundul, dacă vrei.

Un braț puternic, musculos, se ivi de sub mormânlul de haine, o mînă aspră o apucă de braț, iar într-o secundă Bailey se trezi pe burtă, lîngă el. Era extrem de furioasă că, oricît era el de rănit și slăbit după săngerare, la fel de slăbită se simțea și ea, în urma eforturilor, iar acum era

practic ca o păpușă stricată, incapabilă să i se opună lui.

El o privi cu ochi reci, ca de oțel:

- Vom dormi împreună, ori înăuntru, la adăpost, ori aici, afară. În primul rînd vei intra sub hainele astea alături de mine și te vei încălzi puțin, ca să te odihnești, înainte să ți se facă rău din nou. Pe măsură ce vorbea cu ea, se răsucea încet pe partea stîngă, ca să se aşeze cu fața la ea,

Cind Bailey se întinse, trupul ei se delectă cu senzajia, iar mintea se relaxă și ea; ideea că ii este puțin mai cald era un vis minunat, care acum devenise realitate. S-ar fi tîrît singură pînă în adăpost, însă era incapabilă să se tirască undeva.

- Vezi ce ticălos nerecunoscător ești, zise ea, copleșită de faptul că nu putea să opună rezistență fizic, așa că recurgea la cuvinte. Dintotdeauna mi-ai dat senzația că ești un nesuferit, iar acum sănătatea sigură de astă. A naibii să fiu, dacă mai împart cu tine batonul de ciocolată.

- Da, bine, bine, zise el și o strînse mai aproape de el, apoi încercă să o acopere cu hainele. După ce-și termină treaba, o trase acum în îmbrățișarea lui, lipind-o de trupul lui pe jumătate dezbrăcat.

Se simți parcă învăluită de căldura unui cuptor încins. Deși știa că nu poate fi adevărat, iar el era doar puțin încălzit, în comparație cu ea, i se părea pur și simplu cuprins de flăcări. Își cuibări obrajii în curbura plăcută formată de gîțul și umărul lui, iar el o apăsa ușor cu palma pe spate, pînă ce senzația de căldură pe brațele ei înghețate și amortite de frig era atîț de plăcută, încît aproape o făcu să plîngă.

își lipi miinile pe pulpele lui, căutând și mai multă căldură. El tresări și bombăni ceva, dar nu i le îndepărta. Bailey continua să-i dojenească, mormâind cu buzele lipite de gâtul lui fierbinte.

- Când vei adormi, să vezi cum îți voi smulge toate copcile de la cap. Stai să vezi. Și îmi voi lua înapoi toate hainele; iar tu să te încălzești cu hainele tale, cele trei, pe care îi le-ai luat cu tine. Și vreau să-mi dai înapoi și sticla cu apă de gură.

- Șșt, făcu el. Acum începuse să o frece pe spate, în sus și în jos, liniștind-o. Acum odihnește-te. Când te vei simți mai bine, poți continua să mă afurisești.

- O să te afurisesc după cum am eu chef, nu cind îmi spui tu. Doar nu zîmbești? zise ea și mai infuriată, ridicînd brusc capul, ca să-l privească. Era aproape sigură că o luase peste picior cu ultima replică.

Chiar dacă a avut această intenție, el a reușit să anuleze orice urmă de ironie, înainte ca ea să-și dea seama.

- Cine, eu? Doamne ferește, în nici un caz. Haide, pune capul la loc, zise el și o apăsa ușor la ceafă, ca să o îndemne să se liniștească. Stai cît mai aproape de mine.

Mai aproape? Singurul mod în care putea să stea mai aproape ar fi fost dacă se dezbrăca și ea complet. Pînă la urmă cedă insistențelor miinii lui și își lipi obrazul de pielea lui.

- Nu mai face glume pe seama mea. Pur și simplu detest asta și oricum nu are efect.

- Nici nu m-am gîndit vreodată că ar avea.

Al naibii om, chiar și acum asta făcea. Bailey se gândea să-l ciupească, dar asta ar fi necesitat efort, iar acum se simțea cuprinsă de o moleșcală plăcută. Nu voia deci să rămână acolo, întinsă, în viitorul apropiat, cu capul care-i bubea de durere sprijinit confortabil pe umărul lui transformat în pernă.

Nu îndrăznea să adoarmă. Întunericul se lăsa asupra lor amenințător și ea mai avea încă multe de făcut.

- Trebuie să mă ridic. Se întunecă și...

- Mai avem peste o oră de lumină. Ne mai permitem cinci minute de odihnă, pînă ce te vei încălzi și tu. Am mai adăugat puțină zăpadă în sticlă, aşa că, dacă vrei să bei, să știi că este destulă apă.

Dacă vrea să bea... Nici nu l-a observat cînd a făcut mișcarea, dar fiindcă a fost prea ocupată, nici nu era de mirare. El scoase sticla de sub stratul gros de haine.

Cînd se uită în sticlă, Bailey surprinse cîteva minusculle particule negre plutind prin lichidul transparent, dar în clipa aceasta nu i se părea deloc important. Îi era atît de sete, încît ar fi băut toată apa din sticlă, însă luă trei înghiituri și plimbă prin gură lichidul minunat, ca să se mai încălzească înainte să-l înghită.

- Ce bun a fost, șopti ea ofînd, apoi răsuci dopul sticlei. El puse sticla la loc, sub haine și o strînse pe Bailey din nou mai aproape de el.

Cu brațele lui strînse în jurul ei și copleșită de căldura lui, Bailey se relaxă complet, lăsînd tensiunea din mușchi să se disipeze. Ce naiba; oricît de mult ar fi enervat-o,

adevărul era că se aflau în această situație aimindoi. Confruntați cu frigul crunt al nopții la această altitudine ridicată, era posibil fie să trăiască împreună, fie să moară separat. Era vorba de o singură noapte; miine ar putea să fie salvați.

Ea li s-ar alătura lui Logan și lui Peaches, care probabil că deja erau înnebuniți de îngrijorare. Mai tîrziu ar fi putut cu toții să li se alăture celor din grupul de turisti și ar fi plecat cu ei pe ruta planificată.

Coborîrea cu pluta pe rîu i se părca acum o activitate blindă, în comparație cu prăbușirea unui avion, asta era clar. Există aventuri și *aventuri*; oricum nu se mai punea problema că se află într-o situație de viață și de moarte, în care adrenalina își face de cap prin corpul tău.

Încet, încet realitatea dură începu să-și facă simțită prezența.

Justice era pe jumătate leșinat, din cauza săngelui pierdut, avea o rană deschisă la cap și fără îndoială că suferise o contuzie. Fusese foarte aproape să-și piardă viața prin hipotermie și numai Dumnezeu știa ce alte răni grave mai avea – iar bărbatul acesta avea acum o erecție.

CAPITOLUL 13

- La naiba, zise Bailey, simțindu-se vinovată, dar și
exagerând puțin. Trebuie să faci pipi, nu-i aşa? Iară-mă,
ar fi trebuit să te întreb cu mult timp înainte.

Trecură cîteva secunde pînă ce bărbatul răspunse,

- Sînt bine. Mai pot să aştept.

- Bine, dacă ești sigur...

- Sînt sigur, răspunse el pe un ton agasat.

Ea nu-și permise nici măcar un zîmbet, fiindcă era cu
față lipită de el și s-ar fi putut da de gol, dacă mușchii sejei
i s-ar fi contractat.

Dacă lui i-ar fi trecut prin cap gîndul că putea să
beneficieze de o partidă de sex convenabil – fiindcă ea era
acum convenabilă, aşa încît putea să facă sex cu ea –
atribuindu-și erecția vreunei funcții biologice și nu uneia
masculine, atunci ea îi va spune că ea nu l-a considerat
niciodată un potențial partener de sex.

O depășea pînă și ideea că el și-ar fi închipuit că poate
să facă aşa ceva; observase totuși că adeseori bărbații își
pierd simțul realității cînd vine vorba de penisurile lor.

Totuși, ea avea un puternic simț al realității, care i-a
spus că acum se aflau în circumstanțe groaznice. Chiar

deacă el nu ar fi fost rănit, ea nici nu avea timp, ori loc, ori intenția de a se hîrjoni acum. Mai presus de toate, există motivația clasică pentru ca să-i spună nu: durerea cumplită de cap – una adevărată, atât de puternică încât doar nevoia de a ridica un adăpost pentru noapte a ținut-o în picioare.

Apropo de asta... *Hopa sus și la treabă, fetijo*, își zise ca. Lăsă de-o parte văicările.

- Dacă ești sigur că nu vrei să faci pipi...

- Sunt sigur, mormăi el. Acum chiar că părea iritat.

- Atunci hai să ne pormim la drum, căpitane Justice.

Aproape peste o oră reuși și ea să se tîrască în adăpostul improvizat, lîngă el, unde se prăbuși epuizată peste cele două perne de spumă, pe care le acoperise cu o pătură, sperînd în povestea cu căldura care se ridică; aşadar a așezat dedesubt materialul călduros, sperînd că le va fi mai cald să stea întinși pe el, în loc să se acopere cu el.

Pînă ce a reușit să-l tragă în sus pe pantă, Justice era deja alb la față de epuizare și durere cumplită. Deși distanța era mică, au avansat extrem de încet, drumul părindu-li-se un adevărat coșmar, după care amîndoi au început să tremure. Ea reușise totuși să-l îmbrace în haine curate înainte de a începe chinul urcușului. Acum reușise să aducă și sacii cu haine și totul era gata pregătit, înainte ca noaptea să coboare peste ei.

Din nou începuse și ea să tremure de frig, dar reuși să acopere complet deschizătura de la adăpost cu sacul plin cu haine. Apoi, timp de cîteva secunde au rămas tăcuți în întuneric și nu se auzeau decît răsuflările precipitate; la un

moment dat el aprinse o lampă de citit cu baterie. Luminișă arunca umbre peste chipul lui cu trăsături puternice. Se lipi de ea și mai mult, iar pe chip nu i se putea citi chinul suferință ca să treacă prin toate aceste mișcări.

Din nou avu grijă să o cuprindă protector cu brațele, astfel încât să stea cât mai lipiți unul de celălalt, apoi aranjă hainele deasupra lor. Stinse lampa de citit, ca să economisească bateria, apoi au rămas nemîșcați pînă ce să-liniștit și ei, iar tremuratul a încetat definitiv.

- Cînd vei avea chef, vom termina batonul de Snickers și vom bea restul de apă, spuse el pe un ton patern, sub mantia intunericului. Cred că ar fi bine să luăm amîndoi cîte două aspirine.

- Mda, zise ea. Mai mult de atît nu reuși să articuleze. Era atît de obosită, încât o durea fiecare centimetru de corp. Da, și era și foame, dar, dacă pentru a primi mîncare trebuia să se miște, prefera să renunțe la hrana. Simțea confortabil bucățile de spumă de sub ea, aproape ca într-un pat normal în care a dormit, însă și mai reconfortant pentru aceste momente de odihnă era apropierea de el și faptul că-i simțea răsuflarea atît de aproape, suflîndu-i chiar firele de păr de pe frunte; ba mai mult, îi simțea pieptul mișcîndu-se în ritmul respirației. Mirosul lui și căldura masculină o învăluiră ca o vrajă. Își rezemă capul pe umărul lui și aşa adormi.

Cam și-a dat seama că a adormit chiar în secunda aceea; tensiunea din trup a dispărut, iar respirația a devenit constantă și profundă, iar acum nu i se mai clintea nici un

mușchi. Își odihni buzele pe fruntea ei rece și rămase așa cîteva clipe, apoi își lipi un obrază de obrazul ei, ca să-i ofere puțin din căldura proprie rămasă. Dacă vor su-praviețui peste noapte, asta se va datora ambiției și în-căpăținării ei de a lua cu ea în bagaje o cantitate bulversantă de haine.

O urmărise cît de mult a putut, deși orice mișcare a capului îi amplifica paroxistic durerea craniană, pînă la momentul cînd i se întuneca vederea. Cînd ea era în raza lui vizuală, o urmărea cum trage de ea ca să meargă de colo, colo, sau cum se tîrăște pe genunchi. Era furios pe sine că nu poate să o ajute, că e nevoie să zacă acolo întins, ca un mecanism defect, în timp ce ea își da sufletul doar ca să aibă grijă de amîndoi.

Atît de mult se forțase cu toate activitățile, încît altă persoană în locul ei s-ar fi descurajat și ar fi spus: "Gata, nu mai pot"; în schimb ea s-a neglijat pe sine ca să aibă grijă de sănătatea lui.

O bănuia că suferă și de deshidratare, fiindcă nu o observase că s-a retras pentru nevoi fiziologice toată ziua, iar de cînd și-a recăpătat cunoștința, el a fost mai mult cu ochii pe ea, urmărind-o cu atenție, sau ascultîndu-i mișcările, atunci cînd nu putea să se uite după ea. Atît reușise, să soarbă cîteva îngîțituri de apă, dar cît a fost ziua de lungă, nu a aprecuștit nici un efort, ci a muncit pînă la epuizare.

Pe de altă parte, și el s-a străduit să recuperereze volumul de lichid pierdut. A băut în mod constant, foarte puțin de

fiecare dată, golind sticla de apă de gură, pe măsură ce se topea zăpada din interior. A reumplut-o cu zăpadă, cum a putut mai bine. La un moment dat s-a răsucit pe o parte, deși suferea cumplit, ca să urineze – cu multă atenție, întind de departe de zona de unde colecta zăpadă pentru sticlă – iar Bailey era atât de ocupată cu sarcinile ei, încât nici nu l-a observat.

Era foarte epuizată, așa că el a lăsat-o să doarmă o vreme, după care a trezit-o ca să mănânce și să bea pușin. Atingerea trupului ei era plăcută, fiindcă simțea dincolo de straturile de haine un corp bine întreținut, precum și o pereche de săni fermi. Deși era cam prea slabă pentru gustul lui, avea un tonus muscular bun, iar asta spunea despre ea că se ocupă cu exercițiile fizice, nu că se infometează.

Masa musculară va fi cea care îi va ține de cald astăzi, numai că temperaturile erau extrem de aspre noaptea. De aceea o mai lăsă să doarmă, fiindcă frigul din ce în ce mai înțepător le va exacerba senzația de răceală corporală, așa că odihnă era esențială. Adăpostul îi ferea de vînt, dar nu și de frig.

Concluzia era că pentru noaptea de față va trebui să se abțină și să o țină strîns în brațe toată noaptea și atît.

Ce lucru dur.

Nu ar fi putut să profite de ea, dată fiind intimitatea forțată de împrejurările acestea, chiar dacă de obicei obișnuia să profite de ceea ce i se oferea. Totuși, acum nu era cazul; era suficient chiar și că au petrecut o noapte

strânsi unul în brațele celuilalt – literalmente.

Chiar dacă mîine, la primele raze ale zorilor vor fi salvați, deși nu credea că aşa ceva era posibil, noaptea de săptămână va crea veșnic o legătură între ei. Se chema că au dormit împreună, încălzindu-se fiecare cu căldura trupului celuilalt, ca să supraviețuască, au stat de vorbă în întuneric. Era imposibil ca ea să revină la atitudinea rece de dinainte. El nici nu-și imagina asta, însă dacă ea va încerca, el nu-i va permite să dea înapoi.

Cam nu s-a ținut după multe femei; nici nu avea nevoie să facă asta. Majoritatea piloților nu avea nevoie, decât dacă vorbim de cazul celor urîți ca noaptea.

A crescut în Texas, a jucat fotbal american în liceu, iar asta i-a garantat absolut popularitatea printre fete. De aici a continuat studiile la Academia Forțelor Aeriene – uniforme superbe, plus aerul de macho al cadeților – aşa că nici aici nu a avut probleme.

După aceea a urmat școala de aviație, a obținut brevetul de zbor și a început ascensiunea în grad. În acest moment era deja căsătorit cu fiica unui colonel, aşa încît toată atenția feminină care i s-ar fi putut acorda a fost deturnată de acum încolo.

Mai tîrziu, cînd a terminat școala militară și a divorțat, nu s-au mai schimbat multe. Acum era pilot și proprietarul unei afaceri și, cu toate că nu era un mare fustangiu ca Bret, sexul nu era niciodată o problemă, atunci cînd avea chef de asta.

Bailey totuși, dădea semne că era o femeie dificilă. Nu

păruse deloc stinjenită de erecția lui, dar nici nu și arătau vreo urmă de interes. Cum știa că femeia a fost măritată, nu o putea bănuii de lesbianism, aşadar era fie complexă, dezinteresată de persoana lui, fie de vină erau zidurile aceleia înalte, pe care și le ridicase împrejurul ei. Oricât ar fi fost situația, el anticipa o mare provocare. Ii venea chiar să zîmbească, provocat de satisfacția prădătorului.

Cind a socotit că a lăsat-o să doarmă în jur de o oră, a aprins lampa de citit, ca să-i dea posibilitatea să vadă cu cine era sub pătură și să nu se sperie, apoi a scuturat-o ușor.

- Bailey. E timpul să mănânci.

Ea deschise ochii, apoi îi inchise la loc, de îndată ce scuturătura a început. Atunci el a insistat mai cu putere.

- Haide, dragă, trebuie să bei pușină apă, dacă nu vrei să mănânci.

Ea deschise ochii iar, clipe de câteva ori și se uită de jur împrejurul ei, parcă uitătă de locul unde se afla. Apoi îl privi cu atenție și pe sub mormântul de haine cu care erau acoperiți îl strânse de talie cu putere:

- Justice?

- Cam. Acum, dacă tot dormim amândoi, cred că ai putea să-mi spui pe numele mic.

Ea zîmbi somnoroasă.

- Nu fii obraznic. Cu lucrurile astăzi trebuie să ai răbdare.

- Voi păstra secretul. O studie cu atenție, deși lumina slabă nu-i permitea prea mult. I se părea că este la fel de palidă la față. Avca pomelul drept puțin umflat, iar sub ochi

o zgârietură profundă se învințise deja. Era și ea ruptă de oboscală, dar se ținea bine. Ai o vinătaie sub ochi, zise el, șingindu-i ușor obrazul vătămat.

- Și ce? Tu ai amîndoi ochii vineți.

- Nu ar fi prima dată.

- Sînt atât de obosită, spuse ea, apoi căscă. De ce m-ai întrebat?

- Ai nevoie de apă; ești deshidratată. Și trebuie să mânânci ceva, dacă poți.

- Tu ai pierdut mult sînge. Tu ai nevoie de apă mai mult decît mine.

- Eu am tot băut pe parcursul zilei, imediat ce s-a topit zăpada. Haide, nu te mai tîrgui. Bea. Cam scoase sticla cu zăpadă topită din locul unde o adăpostea, la șold. O privi cum bea conștiincioasă cîteva guri de apă, apoi văzu că pentru ea și asta fusese un efort foarte mare. Ca să nu se verse, el îi luă sticla rapid din mînă și-i înșurubă capacul.

- Acum e mai bine, zise ca o încurajare. Ce zici de restul de baton Snickers? Te simți în stare să-l împărți cu mine?

- Vreau doar să dorm, zise ea epuizată. Mă doare capul.

- Știi, draga mea. Ții mine că trebuie să luăm fiecare cîte două aspirine? Ai nevoie de ceva în stomac, altfel aspirina îți poate face rău. Mușcă. Îi întinse batonul dulce, iar ea luă o mușcătură minusculă. O privi cum mestecă, apoi înghite și mușcă la rîndul său. O mai convinse să muște o dată. Mîncă el restul și aşa se termină cu batonul.

Acum trebuia să deschidă trusa de prim ajutor, iar asta i-a provocat dureri de cap îngrozitoare, fiindcă a trebuit să se ridice și să se sprijine într-un cot. I-au lăcrimat ochii de durere și observă că ea este pe punctul să adoarmă din nou.

- Bailey, trezește-te. Aspirinele.

Din nou ea făcu efortul să deschidă ochii. El scoase cele două aspirine, pe care i le dădu să le înghită cu puțină apă, apoi le luă și el pe ale lui, apoi puse la loc sticla, sub haine, ca să nu înghețe peste noapte.

Închise lampa de citit și se cufundară în beznă din nou, apoi o mai trase spre el, lipindu-și picioarele de ale ei, după care mai trase pe deasupra captelelor cîteva pulovere, dar lăsă o mică deschizătură pentru a putea respira.

- Noapte bună, șopti ea cu greu, cuibărindu-se la adăpostul cald al trupului masculin. Își lipi obrazul pe umărul lui.

- Noapte bună, zise el. O sărută pe frunte, puse o mînă protector peste șoldul ei și se instală cît se putea de comod, pentru cele cîteva ore de somn rămase.

CAPITOLUL 14

Frigul o trezi. Bailey se trezi tremurind după o reprise de somn agitat și rece. Simțea durere în tot corpul și avea senzația că se prăbușește. Intrase în panică, fiindcă deschise ochii în întuneric, dar se mai liniști cînd realiză că niște brațe puternice o strîng. La nivel subconștient recunoșcu mîrosul lui, atingerea lui, iar aceste elemente au liniștit-o. Înțelese că nu avea de ce să intre în panică.

Sau avea de ce, fiindcă mîna lui stîngă se strecuase pe sub pantalonul de trening și pe sub chilot, iar acum se odihnea, lipită de fundul ei.

La fel cum mîinile ei erau lipite de pieptul lui, pe sub cămașă, își dădu ea seama.

Fuioare de aer rece pătrundeau pe sub straturile de haine cu care erau acoperiți. Simțea gheăță pe șira spinării. Oare se dezvelise la spate? Căută imediat cu mîna la spate, să verifice dacă era sau nu acoperită.

- Te-ai trezit? întrebă Cam aproape în șoaptă, ca să nu o deranjeze, dacă încă mai dormea cumva. Vibrația vocii lui pătrunse pînă la ea. Ce plăcută senzație, își zise ea, căutînd să se ghemuiască și mai mult acolo, deși nu era fizic posibil.

- Îmi e foarte frig, răspunse ea. Ești drăguț mă-l îți mină de acolo?

- Care mină? Asta? întrebă Cam, iar degetele lui incepură să joace pe fesa apetisantă, îngrijorător de aproape de...mă rog, îngrijorător de *aproape*.

- Justice! zise ea amenințător, după care îl privi cu ochii pe jumătate închiși, deși orice astfel de gest era inutil pe intuneric.

- Ai uitat că am suferit o contuzie la cap? Nu mai sunt responsabil pentru acțiunile mele – sau pentru acțiunile miinii mele, care a reacționat de una singură, de capul ei și fără cunoștință mea.

Ea pușni în ris, chiar și foarte slab, căutând să reziste imboldului de a ride cu poftă. Era o poziție seducătoare, aceasta de acum, amîndoi stînd întinși, lipiți perfect, pe intuneric, de-abia acum își dădu seama de asta. Motivația lor era supraviețuirea, doar că motivul din spatele acțiunilor lor nu slăbise deloc sentimentul de intimitate, pe care circumstanțele l-au făcut să se nască între ei.

Precauția cu care se lăuda, ca o calitate înăscută, începuse acum să dea alarmă. Dacă nu era atentă, s-ar fi putut trezi instantaneu în genul acela de relație impulsivă care crează numeroase necazuri – după cum a văzut că s-a întîmplat cu viețile multora, printre care și cea a părinților ei.

De obicei era excesiv de atentă să nu se lasă condusă de emoții primordiale și de alegeri pripite, preferind să-și folosească mintea în tot ce întreprindea.

Bailey nu era o persoană impulsivă nici în viață finanțieră, cu atât mai puțin în cea personală. Nu-l cunoștea pe Cam Justice; era obișnuită cu serviciile lui de către anii, dar nu-l cunoștea – iar modul în care au stabilit contactul inițial nu a fost deloc cordial. Se îndoia că el ar fi putut să se schimbe în ultimele douăsprezece ore, cum nu se schimbase nici ea însăși.

Faptul că au trecut de la dificila tolerare reciprocă la dormitul împreună – în sens literal, desigur – într-o perioadă atât de scurtă, era de-a dreptul şocant și tulburător, fără ca să mai punem la socoteală varianta că situația ar fi putut provoca o decizie stupidă din partea ei.

Preferă să nu mai glumească, aşa că spuse doar atât:

- Mut-o, sau o vei pierde.

- Nu se spune folosește-o sau o vei pierde? întrebă el amuzat, dar își dezlipi mîna de pe fundul ei, însă își stăcărea degetele pe sub cămașa ei, pe spate. Aici ea nu a mai avut ce să comenteze, fiindcă și ea își încălzea mîinile pe pieptul lui.

Ce-i mai plăcea să-l atingă. Gindul acesta declanșă încă o alarmă, deși nu recunoștea pericolul, cu toate că acesta stătea fix în fața ei. De ce să nu-i placă? Era un bărbat înalt, bine-făcut, cu un trup puternic, lucrat. Nu era frumos, dar masculinitatea lui pură și trăsăturile lui puternice o atrăgeau.

O fracțiune de secundă îndrăzni să-și imagineze că se uită la fața aceea deasupra ei, cum stă întinsă pe pat, iar brațele acelea puternice se sprijină la dreapta și la stînga

ci, iar picioarele ei sănătățile încolăcite pe mijlocul lui...

Alungă aceste gînduri și stinse fantezia. *Ai grija să nu ajungi acolo.* Nu credea în reacțiile comportamentale determinate de atracția sexuală, fiindcă dacă permitea și dată hormonilor să preia conducerea asupra creierului, cără asta era. Cu cît atracția este mai puternică, exact cu atât mai puternic este și controlul exercitat de ea. De fapt, că asta făcea, evita bărbații față de care simțea o atracție puternică.

Nu a avut niciodată o aventură amoroasă pasională, nu a fost îndrăgostită niciodată și nici nu intenționa să înceapă acum. Dragostea și pasiunea trebuie să apară clar marcate cu avertismentul: Atenție: Pot să Provoace Prostie.

O dureau atât de tare spatele și picioarele, încât nu-și putea găsi o poziție confortabilă. Se chinuia să-și găsească locul, dar degeaba. După ziua de ieri, presupunca că are corpul plin de vînătăi și nu o surprindea faptul că simte atîta durere după ce avionul ei se prăbușise. Un alt frison o pătrunse pînă la oase.

- Cît e ceasul? întrebă ea. Speră ca la primii zori de zi să se poată mișca mai bine, cînd și temperatura va mai crește, poate.

El mișcă puțin mîna și apăsă pe un buton al ceasului de mînă.

- Aproape patru și un sfert. Am dormit cam patru ore. Cum te simți?

El o întreba pe ea astăzi? El era cel cu capul făcut ferfeniță. El era cel care sîngerase enorm și intrase în

hipotermie. El era cel rănit și de-abia se mai mișca; ca se îndoia că el poate merge chiar și cinci metri fără ajutor. Probabil că o asemenea deconectare de realitate era un defect al cromozomului masculin.

- Mă doare capul, mă dor toți mușchii și îmi este frig, zise ea scurt. În afară de asta sunt foarte bine. Dar tu? în loc de răspuns, el o atinse ușor pe frunte. Îi simțea degetele destul de reci.

- Cred că ai febră. Spui că îi-e frig, dar mie mi se pare că arzi. De fapt, probabil că și mie mi-ar fi frig, dacă nu ai emanat atâtă căldură.

- Nu am febră, zise ea, insultată parcă de sugestie. Ar trebui să-mi fie rău, dacă aş avea febră, iar mie nu îmi este rău. Rău rău, vreau să spun. Îmi este rău de înălțime, iar conform instrucțiunilor din trusa de prim ajutor, răul de altitudine nu provoacă febră. Provoacă dureri de cap și amețeală, iar eu exact asta simt acum. Mă rog, am simțit. În fine, amețită nu mai sunt acum, dar nici nu m-am ridicat în picioare încă.

Nu-și permitea să-i fie rău. Avea treabă de făcut. Era în vacanță. De îndată ce vor fi salvați de pe acest munte oribil, va pleca împreună cu Logan și Peaches să facă acele coborîri cu pluta pe rîu. Refuza să lase o afurisită de râceală să-i zădărnică planurile.

- Cum spuneam, cred că ai febră. El ignoră faptul că ea respinsese ideea și insistă: în ultima vreme ai fost expusă la vreun virus?

- Nu, iar în cazul că aş avea vreun virus, atunci te-ai

molipsi și tu, fiindcă am băut amîndoi din aceeași sticla, așa că ai face bine să speră că nu am nimic. Enervată, și înțoarsc pe partea dreaptă, ca să nu mai stea cu față la el. Când făcu această mișcare, o durere atroce o strâfulgeră în brațul drept. Ce naiba...? mormăi ea. Fir-ar să fie!

- Fir-ar să fie ce? S-a întîmplat ceva? El aprinse lampa de citit, iar lumina ei aproape că o orbi o secundă.

- Nu ai tu norocul asta. Nu am nici un virus. Am avut o bucată de metal însipită în braț de azi dimineață...de ieri dimineață. Am scos-o și am uitat de ea. Acum mă doare brațul. Cred că s-a infectat, zise ea mîhnită. Bine, avea puțină febră. La naiba.

- Asta înseamnă că ai avut grija de mine și nu ai avut grija de tine, spuse el cu o ușoară notă de reproș în glas. Care braț?

- Dreptul.

- Lasă-mă să văd.

- Poate să mai aștepte pînă ce se va face lumină. Aici nici măcar nu putem să stăm ridicați, așa că...

El nu-i dădu atenție, ci începu să-i descheie nasturii de la cămașa exterioară. Văzînd că el era pornit să nu o asculte, îi îndepărta mîinile și se ocupă singură de descheiat.

- Bine, bine. Nu văd care e diferența dintre acum și peste cîteva ore, dar, dacă te simți mai bine fiindcă îmi vei aplica niște cremă cu antibiotic și un bandaj peste rană, atunci...

- Perfect, ești morocănoasă. Așa ești mereu când te trezești de dimineață?

- Nu. Sînt așa doar cînd am febră, trînti ea răspunsul, în timp ce își scotea nervoasă prima cămașă, apoi continuă cu a doua. La naiba! Fir-ar! Nu am timp să mă imbolnăvesc. Reuși să se descotorosească și de cea de-a doua cămașă.

- Eram doar curios, începu el, urmărind-o cu interes. Cîte cămăși ai pe tine?

- Trei sau patru. Îmi era frig și ti-am dat *je* vesta mea frumoasă și călduroasă.

- Lucru pe care-l apreciez profund.

- Ce să-ți spun, Justice, mormăi ea. Nici nu erai conștient și habar nu aveai ce se întîmplă cu tine.

Cînd ajunse la ultima cămașă, Bailey se opri. Nu purta sutien și nu intenționa să se dezbrace pînă la brîu, doar ca el să se bucură de priveliște. Cu mișcări nervoase, se răsuci pe burtă. Date fiind straturile succesive de haine cu care erau acoperiți, ideea era mult mai facilă decît execuția. În cele din urmă, simțind că se zbate precum un pește eșuat pe o piatră grunjoasă, reuși să ajungă în poziția culcat pe burtă, după care își extrase brațul rănit din mîneca ultimei cămăși.

- Poftim, mormăi ea, cu buzele lipite de folia termică.

- La naiba, Bailey, nici măcar nu ai curățat-o! zise el encrvat peste măsură.

- Nu. Aveam pe cap alte treburi de făcut, cum ar fi să îți opresc ție sîngerarea, ca să rămîni în viață, apoi să am grijă de adăpostul necesar amîndurora, ca să nu murim înghețați, veni răspunsul ei sarcastic, fiindcă era la fel de

nervoasă ca și el. Data viitoare, voi ști să-mi stabilesc prioritațile.

- Unde ai pus șervețelele sterile?

Ea bîjbîi cu mîna stîngă și localiză pachetul cu șervețele, apoi i-l aruncă lui peste umăr.

- Iată-le.

Șervețelul era rece, dar senzația era plăcută, totuși. Tresări cînd el o tamponă puțin mai dur, iar durerea începea de se
ducea parcă pînă la os.

- Aaaauuu!

- Nu mai spune! Simți niște înțepături?

- Da, dar...

- Asta fiindcă mai ai ceva înăuntru. Ai scos bucata mare, presupun, dar ai lăsat așchia asta. Parcă ar fi un ac...stai nemîșcată...gata, am scos-o.

Ea strînse din dinți, fiindcă durerea era cumplită.

Acum el exercita presiune pe mușchiul triceps al brațului ei, provocînd sîngerarea rănii, apoi tamponă cu alt șervețel steril. Nu era plăcut, dar și el a stat liniștit cînd ea i-a cusut rana de la cap, aşa că putea și ea să rămînă calmă cît timp el avea grijă de rana ei.

- Pielea este fierbinte și locul este umflat, zise el. Așa

că da, cred că asta îți provocase febra. Nu văd dungi roșii, totuși. Simți că aplică unguentul cu antibiotic, rece și acesta, apoi ii bandajă brațul. Nică nu știa cîte înțepături erau, una sau două. Să speră că va fi suficient, ca să menținem infecția sub control.

Ea se îmbrăcă la loc cu fiecare cămașă pe rînd, stînd

tot cu spatele la el, după care își încheie nasturii rînd pe rînd. Se gîndi că ar fi fost bine să ia un ibuprofen, împotriva febrei, dar se răzgîndi. Nu era ceva serios; o simplă durere mocnită, iar căldura intensă era modul în care organismul ei lupta împotriva infecției. Putea să suporte puțin disconfort, în timp ce sistemul ei imunitar se luptă cu bacteriile invadatoare.

- Bea și restul acesta de apă, o îndemnă el, scoțînd sticla de la adăpost. Fără comentarii. Cînd ai febră, te deshidratezi mult, dacă nu bei lichide.

Ea nu protestă, ci bău toată apa. Mai erau cîteva ore și se iveau zorile; atunci vor mai topi niște zăpadă. Deocamdată tot ce voia era să se odihnească, poate chiar să se mai încălzească puțin.

Se ghemui pe o parte și își strînse picioarele cît se putea de mult, în poziție fetală. Justice o acoperi cu hainele, pînă ce grămadă era atît de apăsătoare, încît cu greu putea să se mai miște. O cuprinse de talie și o trase cît mai aproape de el, aşa cum stătea, cu spatele la el, cu fundul lipit de pîntecul lui, lipindu-și pulpele de ale ei.

Ce plăcută senzația asta...de cocon uman, se gîndi ea. Și era surprinzător de cald. Putea să stea aşa cîteva ore bune...pînă la răsăritul soarelui.

Orice s-ar spune, bine că el era rănit și mai bine chiar, că mîine vor fi salvați probabil, fiindcă altfel, rezistența ei ar fi avut nevoie de niște întăriri serioase.

CAPITOLUL 15

Seth Wingate nu obișnuia să se trezească dimineața devreme, dar asta nu a fost o problemă a doua zi, fiindcă oricum nu s-a culcat deloc. Dacă ar fi urmat rutina lui normală, pe la zece și jumătate – unsprezece noaptea dinainte s-ar fi aflat într-un club exclusivist din Seattle, apoi pe la miezul nopții s-ar fi mutat în altul. Ar fi pescuit o pipiță de pe undeva, poate ar fi tras cîteva fumuri, ca să se simtă bine, s-ar fi culcat cu ea pe undeva, dacă îi venea cheful, ar fi băut la greu și ar fi ajuns acasă înainte de răsărîtul soarelui, unde ar fi adormit pe canapea, dacă nu mai era capabil să ajungă în pat.

Toate acestea s-ar fi petrecut, dacă el și-ar fi urmat rutina normală – dar nu a făcut-o.

În loc să dea iama prin cluburi, a preferat să rămînă acasă. Vestea că avionul se prăbușise era deja difuzată pe toate canalele de știri locale. Cîțiva reporteri l-au sunat și i-au lăsat mesaje. Tamzin a sunat de două ori, a lăsat mesaj de fiecare dată, doar că el nu i-a răspuns la apeluri. Nu voia să vorbească acum cu idioata; nu știa ce prostie monumentală putea să mai scoată pe gură. Mesajele de pe robotul telefonic erau destul de incriminante: "Sună-mă

cînd ajungi acasă. Cît de curînd poți să scozi banii care ni se cuvin? Apropo... mulțumesc. Nu știu cum ai reușit, dar ești strălucitor!"

Mai mult de atît, ea i-a trimis mesaje și pe telefonul mobil, fapt care l-a enervat și mai mult. În cele din urmă el își închise ambele telefoane. Va trebui să scape de robotul telefonic și să-și cumpere altul; acesta era digital, dar, deși el putea să șteargă mesajele, nu era sigur că vreun șoarece de calculator de la judecătar nu ar fi putut să scoată de undeva chiar și mesajele sterse. Mai bine să fii în siguranță, decît să regreți.

Această perspectivă era cu totul nouă pentru el, fiindcă "siguranță" nu a făcut parte niciodată din vocabularul lui. Cum era și cazul cuvîntului "treaz", doar că pe acesta l-a adăugat în această seară. Simțea nevoia să bea ceva, sau să folosească un drog ușor – orice – dar nu îndrăznea să apeleze la băutură ca să se calmze.

Dacă autoritățile, oricare ar fi fost acele "autorități" în cazul acesta, ar fi venit să bată la ușa lui, ca să-i pună cîteva întrebări referitoare la mama lui vitregă și la prăbușirea avionului, avea nevoie de mintea limpede. În trecut s-a lăsat întărîtat de firea lui, combinață cu băutura și era pe punctul să facă o prostie. Acum trebuia să pășească atent, ca pe sîrmă, altminteri era posibil să intre în rahat pînă peste cap.

Seth se plimba nervos, deși era noaptea tîrziu. Merse prin tot apartamentul lui enorm și scump, privind la toate obiectele din jurul lui, ca și cînd ele ar fi aparținut unui

străin. Bîntuia ca o fantomă în căutarea sufletului său, intrînd și ieșind din încăperi, alungînd imboldul să-și toarne puțin alcool și să bea, dar în același timp stînd față în față, pe întuneric, cu profunzimile lui.

Cînd veni dimineața, se simțea plăpînd și fără vlagă, de parcă ar fi fost cu adevărat o fantomă. Niciodată în viață lui nu s-a simțit atât de incapabil să facă un lucru, aşa cum se simțea în această dimineață; în același timp nevoia nu fusese niciodată mai urgentă. Simțea că la picioarele lui se așterne un drum fără întoarcere. Dacă nu acționa acum, nu știa dacă va mai avea posibilitatea și nici voința să o facă.

Cînd se lumină de ziuă de-a dreptul, iar crestele minunate, acoperite cu zăpadă ale Muntelui Rainier erau scăldate de razele soarelui dinspre sud-est, atunci a fost momentul cînd a știut ce trebuie să facă.

Merse la bucătărie să vadă dacă poate încopri ceva de mâncare pentru micul dejun. Rareori mînca în apartamentul său, aşa că nu erau prea multe alimente la dispoziția lui. Găsi în frigidere niște brînză feliată cu mucegai, în pachetul nedesfăcut, dar o aruncă. Nu avea pîine, dar avea niște cafea, aşa că își făcu mai multă.

În dulap găsi o cutie de sărățele rîncede, precum și un măr, care nu se stricase încă, dar aștepta într-un bol de sticlă.

Măcar mărul și sărățelele i-au umplut puțin stomachul. Cu ajutorul cafelci reuși să se simtă mai puțin amețit – nu era complet treaz și concentrat, dar i se mai estompase buimăceala și deocamdată era suficient pentru el.

Făcu un duș, scăzădui sămănătoria și apoi alese să se îmbrace în cel mai conservator dintre cele trei costume. Avea mai mult haine formale, comode, îmbrăcăminte pentru club, pentru activități nautice, fiindcă evitase cît a putut acele situații în care avea nevoie de un costum elegant și scotșos, aşadar alegerile nu erau prea generoase.

Tatăl lui, spre deosebire de el, avusese probabil cincizeci de costume. Se întreba oare ce a făcut cu ele căteaua de Bailey. Probabil că le-a azvîrlit la gunoi.

Se mai privi o dată în oglindă, aşa cum făcuse ieri. Avea cearcăne adînci sub ochi și o față...ciudată. Era singurul mod în care și-o putea descrie. În ochii proprii acum nu arăta ca el însuși.

Se urcă în mașină și făcu un lucru pe care se jurase să nu-l facă vreodată: merse la sediul Wingate Group, cu toți ceilalți angajați.

Rămase surprins și iritat, cînd a constatat că nu poate trece de punctele de control de securitate, fiindcă nu avea ecuson de angajat. Doar era într-o *clădire de birouri*, ce naiba, nu la Casa Albă, sau altundeva. Cît timp mai trăia tatăl său, Seth putea să intre și să iasă după bunul plac, deși niciodată nu i-a plăcut să vină aici. Parcă nu mai călcase aici de vreo...cinci, șase ani, poate chiar mai mult. Nu-i mai recunoștea pe nici unul dintre paznicii de la intrare.

Se uită de jur împrejur, așteptînd ca un paznic să-l conaceze pe Directorul plin, W. Grant Siebold. Cînd Seth era mic, Siebold era pentru el "Unchiul Grant", dar acum lucrurile s-au schimbat. Nu-l văzuse și nici nu mai vorbise

cu Grant de la înmormântarea tatălui său, iar apoi nenorocitul se băgase pe sub pielea lui Bailey și practic se ținea de fundul ei, astfel că Seth nu s-a mai sinchisit să vorbească.

Amuzat, Seth se gîndeau că probabil Grant va avea o atitudine absolut diferită, fiindcă situația se schimbase radical, iar Bailey ieșise din peisaj și nu mai controla milioanele de dolari.

În cele din urmă i s-a permis accesul cu un permis de intrare provizoriu, prins la reverul hainei, apoi i s-a indicat unde trebuie să meargă, ca să ajungă la biroul domnului Siebold – de parcă el avea nevoie de indicații, în condițiile în care biroul acestuia fusese cîndva al tatălui său.

Totuși se schimbase peisajul premergător biroului; liftul dădea într-un hol spațios, care se largea cu o zonă de așteptare, unde tronau cîteva fotolii confortabile, printre plante luxuriante, cu frunze mari, verzi, iar într-un colț se afla un acvariu imens, încastrat în perete și plin cu pești tropicali. Revistele și ziarele de pe măsuțe așteptau să fie citite. Desigur, oamenii care veneau aici, aveau mult de așteptat.

În capătul zonei de așteptare avea biroul o doamnă secretară, cu aer serios, profesionist, cam pe la vreo patruzeci de ani. Pe plăcuța de pe biroul ei impunător scria Valerie Madison. Seth nu o mai văzuse niciodată. Ultima dată cînd a văzut-o pe secretara lui Grant, o doamnă în jur de cincizeci de ani, cu părul grizonat, aceasta i-a dat o bomboană. Presupunea că deja femeia se pensionaase,

dacă nu murise chiar.

- Vă rog, luați loc, zise Valerie Madison și ridică receptorul. O anunț pe asistenta domnului Grant că sunteți aici.

Oh, aşadar *ea* nu era secretara lui Grant? Acum secretara – pardon, scuzați, *asistenta* – avea o secretară?

Seth nu s-a așezat. Urmărea bulele de aer ridicindu-se de pe fundul acvariului și admira peștii care hoinăreau în spațiul generos. Ei nu făceau nimic, nu realizau nimic, dar își derulau circuitul continuu prin acvariu, de parcă acesta ar fi fost unicul lor scop în viață. Erau prea proști ca să fie nefericiți.

În spatele lui se auzi bip-ul telefonului secretarei. O voce cristalină răzbătea din difuzor, dar nu înțelesc cuvintele. Secretara se ridică și deschise ușa, apoi îl invită. El intră, dădu din cap politicos și păși în alt birou-anticameră. Acesta era mai mic, mai confortabil, cu aspect de sufragerie mobilată elegant, nu de birou. Muzica în surdină, genul New Age sau cam aşa ceva se auzea din cele patru colțuri ale încăperii. Se gîndeа că ar înnebuni de-a binelea, dacă ar fi obligat să asculte porcăria asta de muzică întreaga zi.

Femeia era așezată la un birou antichizat, în stil franțuzesc, pe care se afla un suport curbat, care susținea monitorul unui Mac, versiune destul de veche, dar cu aer profesional încă. Era și ea grizonată, cu părul strîns într-un coc domol, la ceafă, cu ochi albaștri expresivi și un zîmbet tipic, formal.

- Vă rog să luați loc, iți zise ea. Domnul Siebold va fi primii imediat ce va încheia convorbirea cu președintele. Seth căută cu privirea plăcuța cu numele doamnei și găsi, *Dinah Brown*. Numele ei era la fel de banal ca și posesoarea.

- Am tot încercat să-mi amintesc numele secretarei anterioare a lui Grant, zise Seth.

- Era Eleanor Glades.

- Doamna Glades! repetă el, pochinindu-și degetele. Exact. Dînsa îmi oferea mereu o bomboană. Când s-a pensionat?

- Nu s-a pensionat, zise Dinah Brown. A murit în urma unui atac de cord, acu doisprezece ani.

Doisprezece ani – iar el nici nu a știut. De ce să fi știut? Nu ar fi trebuit ca tatăl lui să-l anunțe, chiar dacă mama lui nu a făcut-o? Familia Siebold erau prieteni apropiati ai lor, iar moartea secretarei sale probabil că l-a afectat pe Grant.

Sau, poate că i-a spus cineva, iar el nu a ascultat. Oricum, nu-și asculta mult părinții. De săpt, ridicase la rangul de artă obiceiul de a nu asculta.

- Puteți să intrați acum, zise ea, apoi se ridică și-i deschise ușa. Domnule Siebold, Domnul Wingate.

Seth intră în biroul care fusese al tatălui său – măcar era sigur că era același birou. Mă rog, era în aceeași locație. Toate celelalte s-au schimbat foarte mult pentru el, astfel încât nu mai putea să spună că era același.

Tatăl lui prefera linijile curate, spațiile acrise, era

adeptul funcției înaintea stilului. Mobilierul lui din birou fusese din piele. Biroul lui Grant Siebold era decorat într-un stil mai confortabil și elegant, în genul celui din biroul asistentei. Canapelele erau capitonate. Bine măcar că aici nu se auzea muzică New Age.

- Seth, zise Grant Siebold și se ridică de la biroul său; avea aceeași statură atletică, mai mult slab, decât bine-clădit. Chelise puțin și încărunțise. Avea privirea pătrunzătoare și șirecată. Ai primit vreo veste de la Bailey?

Întrebarea bărbatului l-a tulburat puțin și a rămas surprins de îngrijorarea sinceră din vocea lui. Dintr-un motiv necunoscut, Seth bănuia că sentimentele lui respingătoare în privința lui Bailey erau universale și că ele se extindeau la toți cunoșcuții și asociații tatălui său, de dragul mamei lui, dacă nu și pentru faptul că Bailey reușise să preia controlul unei averi uriașe.

Mai știa și că, după moartea tatălui său, nimeni nu mai socializase cu ea, iar această constatare i-a dat o satisfacție impresionantă.

- Nimic, zise el.

- Groaznică întâmplare. Am stat treaz mai toată noaptea, sperînd că vom afla ceva, spuse Grant, apoi îi făcu semn spre un fotoliu. Ia loc. Casca?

- Da, mulțumesc. Seth se gîndi că nu i-ar face rău încă o doză de coșeină. Se așeză. Simplă, spuse el. Grant nu se repezise să dea mâna cu el, iar această omisiune era evident, intenționată. În lumca afacerilor strîngerea mîinilor este un gest automat, precum respiratul. Seth

bănuia că absența gestului era o consecință a faptului că Grant îl considera prieten vechi, aproape un fiu, chiar, nu, mesajul subtil era că Grant nu era bucuros să-l vadă și că nu dorea să-i facă o primire ipocrită.

Așteptă cana cu cafea, iar după ce văzu că Grant s-a așezat, trecu direct la afaceri.

- Acum că Bailey a murit...

- A murit? întrebă Grant, ridicînd o sprinceană. Credeam că nu ai primit nici o veste.

- Nu am primit, dar mi se pare logic, totuși. Avionul a dispărut și nu a reapărut nicăieri. Dacă a fost vorba de o defecțiune tehnică, iar pilotul ar fi reușit să aterizeze pe o zonă adecvată, sau pe o șosea, pe un câmp – am fi auzit și noi. Au pierdut contactul radio și de atunci nimeni nu i-a contactat din nou. Asta înseamnă că avionul s-a prăbușit și că sunt morți.

- La tribunal povestea nu ar sta chiar așa, zise Grant cu duritate. Până ce nu se confirmă decesul lui Bailey, sau nu se scurge un interval de timp rezonabil, până ce va fi declarată decedată, ca este oficial titulara fondului vostru financiar.

Citea pe chipul lui Grant: de aceea venise Seth, ca să afle cît de curind putea să preia controlul asupra banilor lui, o parte a lor fiind practic reprezentat de acțiuni ale Grupului Wingate. Grant era unul dintre administratorii fondului, dar numai în calitate de consilier; toate deciziile finale erau ale lui Bailey.

- Dar nu se poate, de vreme ce ea nu se află aici, zise

Seth, încercînd să-și păstreze cumpătul.

- S-au stabilit prevederi speciale pentru dispersie automată, aşa că nu trebuie să-ți faci griji. Oricum îți vei primi alocația.

Alocație? Cuvîntul îi ardea mintea. Avea treizeci și cinci de ani și era tratat la același nivel la care fusese cînd avea zece ani. Această lipsă de demnitate nu-i păruse niciodată atîț de supărătoare; privise fondul fiduciар ca pe moștenirea sa de drept, nu ca pe o *alocație*.

- Solicit un audit, se trezi el spunînd. Vreau să știu cît de mulți bani a sifonat nenorocita aia.

- Absolut nimic, tună Grant, ieșindu-și din fire și privindu-l cu ochi mici. De fapt, fondul a înregistrat o creștere sănătoasă, mulțumită ei. De ce crezi că a ales-o tatăl tău?

- Fiindcă s-a culcat cu el, l-a orbit și l-a prostit de tot! replică Seth la fel de nervos.

- Dimpotrivă, ideea a fost a lui de la bun început! El a convins-o să accepte căsătoria și toate celelalte...Grant se opri aici, dînd din cap dezaprobat. Lasă, nu contează. Dacă Jim nu ți-a spus care era planul lui, cu siguranță nici eu nu-ți voi spune, fiindcă el te cunoștea mai bine decît voi reuși eu vreodată. Tot ce-ți spun e asta: Bailey a avut grijă de banii voștri ca și cînd ar fi fost ai ei, iar asta spune multe. Este unul dintre investitorii cei mai atenți pe care i-am cunoscut vreodată, iar ea nu s-a atins de nici un cent din fondul fiduciар, în afară de retragerile lunare pentru tine și Tamzin.

Seth deveni din ce în ce mai atent, pe măsură ce procesa tot ce i-a spus Grant despre bani.

- Plan? Ce plan?

- Cum ţi-am spus, nu stă în puterea mea să-ţi spun. Acum, dacă nu mai ai altceva...

- Ba mai am. Seth privea spre cana cu cafea din mină lui, furios că s-a lăsat distras.

Nu venise pînă aici ca să discute despre Bailey, nici să întrebe de bani. Ezită cîteva momente, căutînd cel mai bun mod în care să abordeze subiectul, dar nu-i veni în minte nimic, aşa că vorbi direct. Starea de necesitate îl îndureră, dar realiză că acum ori niciodată trebuia să o rezolve:

- Am nevoie de o slujbă. Mi-aş dori să încep să învăț, cîte ceva despre afacere...dacă există vreun post vacant. Detesta faptul că trebuia să ceară; era compania tatălui său, în mod automat, el trebuia să aibă un loc aici, dar el însuși s-a depărtat în mod intenționat de toate, iar acum nu mai era nimic de făcut.

Grant nu-i răspunse imediat. Se rezemă de spătarul fotoliului și-l studie cu o privire greu de citit. După un moment, întrebă:

- Ce fel de slujbă?

Seth se pregătea să spună: "Vice-președinte ar fi perfect", dar își înghiți cuvintele. Era foarte conștient că el solicita ceva acum și că nu-și construise o rezervă de bunăvoiță, din care să extragă ceva.

- Orice fel de slujbă, răspunse în cele din urmă.

- În cazul acesta, măiine poți să începi la serviciul de corespondență.

Seth îngheță. Serviciul de corespondență? Nu s-a așteptat la un birou cu tăblită pe ușă, dar se așteptase la un birou... sau măcar la un birou comun. La naiba, în cazul acesta, de ce să nu-l angajeze ca om de serviciu?

- Exact. Dacă ai vorbit serios cînd ai spus că vrei să muncești aici, îți vei lua slujba în serios, oricare ar fi aceasta. Dacă faci prostii, sau ajungi la lucru tîrziu – sau nu te sinchisești să apari deloc – atunci voi ști că ți-ai bătut joc de tot, ca de obicei. Timpul meu este prețios. Nu văd rostul să mi-l pierd cu tine, pînă ce nu vei fi dovedit că *nu este* timp pierdut.

- Înțeleg. Seth detesta acest cuvînt, cum detesta și faptul că era în postura de a cerși, dar el însuși s-a pus în această situație; nu putea să dea vina pe nimeni altcineva. Îți mulțumesc. Puse cana pe birou și se ridică; aşa cum i-a subliniat Grant, timpul lui era prețios.

- Încă un lucru, zise Grant.

Seth se opri în loc și aștepta.

- Cu ce ocazie ai făcut asta?

El zîmbi cît putu de sincer, dar pe chipul lui se citea amărăciune cînd răspunse:

- M-am privit în oglindă.

CAPITOLUL 16

Bailey împinse spre exterior sacul de gunoi, plin cu haine, care acoperea gura adăpostului. Se strecură afară într-o cind văzu lumina palidă a dimineții. Se opri, cu o mînă în zăpadă și privi oceanul alb în mijlocul căruia se aflau.

- Rahat.

- Ce s-a întâmplat? o întrebă Justice.

- A mai nins puțin, mormăi ea. Avionul este complet acoperit. Mă rog, nu complet, dar aproape în întregime. Mantia albă de zăpadă făcea și mai dificilă orice posibilă observare a prezenței lor din aer, chiar dacă munții nu ar fi fost cufundați în nori, dar din nefericire chiar aşa erau.

Vizibilitatea era foarte slabă. Ultima evoluție a vremii era parcă o insultă în plus la adresa lor, dacă o adăugai la rănilor suferite. De ce nu a fost posibil ca acum să susțină un vînt cald, care să topească parte din zăpadă și să facă mai usoară căutarea lor?

Îi era frig, iar ea dorea să-i fie cald. O durea capul și acum; o durea tot corpul. Mai avea puțină febră. Tot ce și dorea era să fie odată salvată de pe muntele acesta blestemat, pe care căzuse și mai multă zăpadă. Grozav.

Chiar înainte de răsărit s-a lăsat furată de un somn

profund. Acum soarele era sus pe cer, nu că l-ar fi putut vedea printre nori, dar chiar simțea o nevoie urgentă. La fel simțea și Justice, iar ea era sfîșiată între dorința de a-l ajuta și senzația că nu mai poate aștepta nici un minut. Propria-i urgență avea prioritate.

- Mă întorc imediat! strigă ea și se grăbi - pe cît de mult se putea grăbi - ascunzîndu-se printre copaci. Cînd a revenit, a constatat că el se descurcă singur; se sprijinise de un copac, stînd cu spatele la ea.

Atunci se opri pe loc, ca să-i lase cîteva minute de intimitate. Acest efort minim a reușit să o epuizeze total, și închise ochii. De-abia acum realiză cît de rău se simțea - nu ca să moară, dar suficient ca să realizeze cît de slăbită este, iar asta o neliniștea.

Într febră, frig, altitudine și lipsa apei și a mîncării, nu credea că astăzi va fi capabilă să facă prea multe. Al naibii de bine era că nu trebuia să facă multe. Puteau să mai mânânce un baton dulce, mai topeau puțină zăpadă, pentru băut, iar restul timpului îl vor petrece în adăpost, în timp ce vor aștepta ca echipa de salvare să-i localizeze.

Justice era într-o stare mai bună decât ieri. Reușise să facă vreo cîțiva pași de unul singur, dar tot arăta groaznic, cu capul pe jumătate bandajat, cu ochii foarte umflați și încercănați; atîț de umflați încît nici nu-ți dădeai seama că sunt deschiși. Cu toate acestea, nici el nu era capabil să facă mai mult decât să stea întins la adăpost.

Bailey era indignată din cauza unei nedreptăți: de ce ea avea febră, cînd el suferise acea tăietură oribilă la cap,

ba mai mult, a fost supus unei proceduri medicale executață de o persoană neexperimentată în domeniu. Ea nu avea mai mult de o rană la braț. Unde era logica? Privind retrospectiv, totuși, ar fi trebuit să-și toarcă și ea pe braț măcar o parte din apa de băut.

- Acum poți să deschizi ochii, zise Justice, iar ea făcu asta foarte încet.

După poziția pe care o avea, adică sprijinit de un copac, se vedea clar cât de mare era efortul făcut de el ca să se țină pe picioare. Îi ieșeau aburi pe nas și pe gură și tremura vizibil. În picioare purta niște pantofi negri și ci nu-l protejau de zăpada adâncă. Purta o singură pereche de pantaloni și o cămașă, fără nici un tricou pe dedesubt. Își pușese pe umeri și la gât cîteva cămăși mai groase de-alei, ca să-i țină de cald, dar asta nu însemna că era protejat de intemperiile iernii.

Uitîndu-se cu atenție la el, Bailey își aminti că ea este cea care trebuia să aibă grija de nevoile amîndurora.

Cu pași mici și foarte precaută, se duse către el, puțin mai jos pe pantă; îi puse un braț pe umărul ei, îl cuprinse și ea de mijloc, apucîndu-l bine de cureaua pantalonilor, ca să-l poată susține.

- Hai să ne întoarcem în adăpost. Cum îți mai simți capul?

- Mă doare. Al tău ce face?

- Cam la fel. Vezi dublu, sau ai senzația de greață?

- Nu, nimic de genul acesta. Se sprijinea pe umărul ei cu o mînă, iar cu cealaltă se ținea de toți copaci pe care-i

întilnea în cale și aşa, chinuit, reuși să parcurgă încet drumul înapoi. De multe ori o rugă să îl susțină mai bine fiindcă simțea că se prăbușește, dar chiar și aşa, situația lui nu era mai gravă decât cu o zi înainte.

Se opri la un moment dat și privi în sus, spre masivele muntoase care-i înconjurau. Se vedea clar că asculta ceva, dar nu se auzea decât ceea ce auzise și mai devreme: vîntul řuierind prin munții tăcuți.

- Auzi ceva?

- Nimic.

Bailey remarcă nota sumbră din glasul lui.

- Ar fi trebuit să auzim deja elicopterele, nu-i aşa?

- Speram să fie aşa, dar nu neapărat. Probabil că starea vremii le-a întîrziat acțiunea. Știm că aici, sus, a nins, iar asta înseamnă că peste tot vremea a fost cam dificilă. O presupunere mai realistă ar fi că în jurul prințului, cel mai devreme, ar putea să ajungă și ei aici. După ce se cutremură din pricina frigului pătrunzător, făcu o observație prozaică: nu cred că are vreun rost să stăm aici în gerul acesta, ca să ne înghețe fundurile, fiindcă oricum nu putem să facem nimic.

Bailey îl aproba cu toată inima și îl ajută să mai facă acei cîțiva pași rămași pînă la adăpost. În timp ce el se deplasa cu greu, mai mult în patru labe, decât tîrîș pe genunchi, ea spuse:

- Dă-mi sticla aceea, ca să o mai umplu cu zăpadă. Ești pregătit pentru micul dejun?

- Ce avem de mîncare? întrebă el, cu același simț al

umorului în glas, iar ochii, deși învineți și umflăți, încă purtau în ei fărăma de amuzament, menită să-l salveze în situațiile critice. Îi dădu sticla.

- Același lucru pe care l-am servit la cină: un baton de ciocolată. De fapt mai am trei, aşa că, dacă vrei, putem să mîncăm fiecare câte unul.

El făcu o pauză în mișcări, dar devine și serios, bătrânește și gînditor.

- Ar fi bine să le raționalizăm, zise în cele din urmă. Pentru orice eventualitate.

Pentru orice eventualitate, dacă nu vor fi salvați astăzi, ar fi dorit să spună. Ideea era copleșitoare. Încă o noapte pe munte, în întuneric și frig? Chiar aşa de întuneric nu a fost, de fapt, fiindcă ocazional au folosit lampa ei de citit. Era pur și simplu descurajant să nu știi cât va mai dura pînă cînd echipa de salvare va ajunge la ei. Dar dacă nici mîine nu va ajunge nimenei la ei?

Foarte tăcută, Bailey luă sticla și căută un loc cu zăpadă curată. Își proteja mîinile cu o pereche de ciorapi, iar acum deja zgîria zăpada mai ușor cu cartea de poker, fiindcă nu-i mai degeau degetele.

Oricum, sarcina era una minusculă, în comparație cu muncile herculeene pe care le-a desfășurat cu o zi înainte; atîta doar că și aşa era mult mai mult decît putea duce. Se zgribuli apoi, pînă să ajungă în adăpost, iar aici se simți de-a dreptul protejată de vînt. În interiorul adăpostului aerul era mult mai călduț decît afară, fie datorită absenței vîntului, fie datorită căldurii corporale, care evident, făcea

diferență. Nici nu o interesa din ce motive i se părea mai cald, era doar bine așa.

Lumina pătrundea prin orificiile din partea superioară, în interior era destul de întunecat, dar nu complet. Nu era nevoie să aprindă lampa de citit ca să găsească locul unde a pus batoanele de ciocolată. Murea de foame, însă după ce a început să mestece prima îmbucătură din jumătatea ei de baton, pofta i-a trecut imediat. Se strădui să-și reprime senzația de greață și reuși să înghiță ce mestecase, însă împături restul în ambalaj și îl puse la loc în punca sigilabilă.

- Nu ți-e foame? o întrebă el oarecum îngrijorat.

- Mi-a fost pînă ce am început să mânânc. O să mai iau o gură puțin mai tîrziu. Își simțea gura amară, așa că scotoci printre bagaje și găsi periuțele de dinți de unică folosință. Scoase două, una i-o dădu lui, iar pe cealalată începu să o mestece. Poftim, ii zise ea.

- Ce e asta? întrebă el, uitîndu-se atent la cercul roz din spumă, ca și cînd ar fi fost un organism viu.

- Este o periuță de dinți de unică folosință. Nu ai nevoie de apă. Adăpostul acesta este prea strîmt și aerul e și așa greu, după toată ziua de ieri și după cît am respirat amîndoi toată noaptea, așa că ia-o și folosește-o cu incredere.

El zîmbi, dar nu refuză și luă bețisorul, apoi începu să plimbe prin gură cercul de spumă. Bailey constată cu surprindere că era foarte plăcut acel gust mentolat, care începuse să-i invadzeze papilele gustative. Acum își simțea

deja gura mult mai curată. Dacă ar putea să facă și un duș fierbinte...

Visează, își zise ea, relaxându-se pe stratul moale al scaunului desprins din avion, peste care mai adăugase cîteva straturi de haine. Se mai și acoperi cu cîteva articole de îmbrăcămîntă. Justice se întinse și el lingă ea, apoi o trase aproape și rearanjă hainele, ca să stea cît mai lipit de ea.

Ce ciudat era că într-o singură noapte și-au stabilit deja un gen de rutină. Au ajuns să cunoască și să caute automat pozițiile în care se simțeau cel mai confortabil și trupurile lor se mulau unul pe celălalt.

El era cu mult mai înalt decât ea, aşadar cum stătea ea ghemuită cu spatele la el, trupul lui o înconjura perfect, protejînd-o. Brațul lui o cuprindea de talie, iar mâna î se strecu pe sub cămașa ei, unde găsea căldură, aşa încît poziția mîinii lui era pe abdomenul ei. Era foarte straniu, se gîndeia ea, cît de rapid s-a întîmplat ca situația aceasta să dea naștere unui familiaritate, ba chiar unei intimități față de el, dar bănuia că acesta era un mecanism de supraviețuire. Împreună aveau o sansă mai mare să scape cu bine de pe muntele acesta, decât ar fi avut fiecare, de unul singur.

- Am putea să jucăm cărti, propuse ea, gîndindu-se că îi mai aşteptau multe ore.

- Sau am putea pur și simplu să stăm așa, întinși, veni contra-propunerea lui.

- Sună perfect. Adevărul era că în acele momente era

singurul lucru pe care dorea să-l facă. După cîteva clipe de tăcere, Bailey simți că se lasă cuprinsă de somn.

Căni nu se gîndeau că Baily avea febră mai mare decât ceva mai devreme, dar îi era clar că este bolnavă. Cînd se va trezi, va avea grija să-i examineze brațul, ca să vadă starea în care se afla rana. Speră ca unguentul cu antibiotic să și facă treaba, totuși, deoarece, dacă se instala starea septică de pe acum, însemna că erau într-o situație critică, nu doar serioasă.

Somnul era în momentul de față cea mai bună cale spre vindecare – bună pentru amîndoi. Vor mai arde cîteva calorii și li se va diminua nevoia de hrana și apă.

Se gîndeau că deja un elicopter al echipei ELT ar fi trebuit să ajungă prin zona lor, numai că vremea era factorul care complica lucrurile. Pe acest teren elicopterul nu ar fi putut ateriza, desigur, dar el ar putea transmite locația lor echipei de salvare și ar putea măcar să le arunce absolut-necesarele provizii.

Mulțumită tonelor de haine aduse de Bailey se descurcau destul de bine la capitolul căldură, numai că o sobă de campanie ar fi făcut treabă bună, împreună cu cîteva sticle de apă și batoane proteice.

Apropo de batoanele proteice. Își aminti de batoanele cu cereale pe care ieri dimineață le pusese în buzunarul de la geacă. Nu știa unde era acum geaca lui, dar i-ar fi plăcut desigur să o aibă, fiindcă batoanele acelea le-ar fi prins foarte bine.

Problema era nu că le era imposibil să caute geaca lui dar, era posibil ca ele să fi căzut pe undeva. Desigur, dacă erau salvați astăzi, nu se mai punea problema gecii și nici a batoanelor cu cereale.

Își făcu o autoevaluare și conchise că fizic, stătea destul de bine. Era slăbit, din cauză că sîngerase mult, însă lovitura de la cap îi provocase dureri crunte, dar bine că nu avea răni grave la creier sau intern. Dacă ar fi avut așa ceva, cu siguranță nu ar fi supraviețuit peste noapte. Nu avea nici febră – sau dacă avea, era scăzută, nici nu-și mai dădea seama. O zi, două de odihnă, puțină mîncare, apă și va fi din nou pe picioare.

Era îngrijorat pentru Bailey. Răul de altitudine nu era un subiect de glumit, la fel cum nu era nici o rană infectată. Al naibii era că ea avea probleme cu amîndouă, fiindcă se concentrase doar asupra lui și avusese grija de el, și nu de ea însăși.

Așadar, cum nu putea să facă nimic deocamdată, o ţinu în brațe cît timp a dormit. Asculta cum respiră și era foarte atent la orice modificare a temperaturii ei. Asculta totodată și eventualele sunete venite de sus, de la elicele de elicopter și se ruga ca ele să apară cît mai curînd.

CAPITOLUL 17

Bret a rămas la birou toată noaptea, din cind în cind rezemindu-și capul pe birou, ca să ațipească puțin. Karen a plecat acasă, ca să-și schimbe hainele și să ia ceva de mîncare; se întoarse îmbrăcată într-o pereche de blugi și un tricou; a adus cu ea mîncare chinezească. S-a întors însoțită de iubitul ei bărbos, îmbrăcat în costum de piele, cu tatuaje și piercing-uri, al cărui nume află că este Larry.

Evident, Larry era acolo ca să-i poarte de grijă lui Karen, fiindcă îi aducea cafea cînd voia ea, îi masa gîțul și umerii, o strîngea în brațe cînd plîngea. Karen, care de obicei era cea mai tare dintre cei tari, se simțea profund tulburată de posibila moarte a lui Cam.

De obicei micul aeroport era închis noaptea, dar vesteau disparației avionului lui Cam i-a făcut pe unii să mai rămînă în zonă. Pur și simplu li se părea anormal să plece acasă ca și cînd lucrurile ar fi fost în regulă; orice rutină părea acum nepotrivită, măcar pînă cînd vor afla sigur ce s-a întîmplat.

Şeful mecanic, Dennis, se plimba tras la față, întrebîndu-se dacă nu cumva fusese ceva ce el nu a observat în timpul verificării de rutină.

Situată era îndelung dezbatută în timp ce se servea mîncarea chinezească. Toți erau de părere că a fost vorba de o problemă mecanică; în ciuda vremii capricioase, care ar fi putut da naștere unor turbulențe, nu se credea unanim că asta ar fi provocat prăbușirea aparatului.

Cam nu făcea greșeli în aer; nu putea să comită greșeli de citire a altimetrlui și nici să uite cît de înalt era un munte. El nu intra în panică. Era calm șimeticulos. Așa încât ori s-a întâmplat ceva, iar asta a făcut ca el să-și piardă cunoștința, ori avionul a avut o problemă de ordin mecanic.

Prăbușirea unui aparat de zbor de mici dimensiuni presupunea demararea operațiunilor de căutare și salvare, însă nu și anchete minuțioase ale NTSB, așa cum se întâmplă în cazul aeronavelor mari. Echipa de salvare era cea din Seattle, așa că Bret nu-și dădea seama ce fac toți oamenii rămași la terminal, dacă nu erau în situația lui, adică nu puteau să doarmă din cauza solicitării nervoase, altminteri nu aveau ce să caute acolo.

Cunoștea rutina. În primul rînd trebuia găsit avionul. Pînă ce era localizată epava, nimeni nu știa cu ce se confrunta. Echipele de salvare nu erau trimise orbește, fiindcă zona care trebuia acoperită era prea vastă. Oricum, așteptarea provoca agonie – așteptau să audă, așteptau să știe cu siguranță.

Tot în dimineața aceea, pe la nouă, cînd erau toți zombi de epuizare, Karen a primit un telefon. Apelantul,oricine ar fi fost el, a reușit să o scoată din sărîte și asta se citează:

chipul ei. Curînd însă a înghiștit în sec și a reușit să-și recuperate stăpînirea de sine.

- Este pentru tine, îi zise lui Bret pe un ton stins. La telefon este fratele doamnei Wingate.

Bret avu o tresărire, apoi mersese în biroul lui, să preia apelul.

- Sînt Bret Larsen.

- Logan Tillman, fratele lui Bailey Wingate. Ce naiba s-a întîmplat? urlă vocea în urechea lui. Aici nu putem să aflăm nimic, iar cînd am sunat acasă la Bailey să văd dacă a primit cineva vreo veste, fiica ei vitregă a răspuns și aproape că mi-a rîs în nas, spunîndu-mi că sora mea a primit ce a meritat. Ce a vrut să spună cu asta? Bănuîji că avionul a fost sabotat de cineva și că a fost un gest intenționat?

Întrebările veneau prea rapid și cu prea multă furie, astfel încît Bret nu reușea să răspundă la toate.

- Hei. Hei! Nu a menționat nimeni posibilitatea ca avionul să fi fost sabotat. Nu știu la ce s-a referit Tamzin, dar nu poate fi vorba de aşa ceva. Cu coada ochiului Bret o vedea pe Karen în pragul ușii, stînd și ascultînd con vorbirea lor. La fel de atențî erau Dennis și cei doi bărbați aflați în birou, curioși dacă apăruseră ceva nouă.

- Pur și simplu asta susține ea. Logan Tillman era furios; vocea lui se auzea strident prin receptor. Spunea că doar niște oameni nebuni ar fi în stare să se pună cu fratele ei.

Bret se ciupi de nas.

- Știi, Tamzin nu are toate țiglele pe casă. Spune orice, i trece prin cap, chiar dacă are legătură sau nu cu realitatea. În momentul acesta nu bănuim sabotajul, sau o mină criminală, ori altceva. Unde te află acum?

- La Denver, unde trebuie să ne întâlnim cu Bailey.

- Ai rezervare la hotel?

- Nu. Noi am așteptat toată noaptea la aeroport, în speranță că... Logan nu mai reușî să articuleze altceva.

- Da și noi am stat aici toată noaptea. Știi ceva? Luai vă o cameră la un hotel și odihniți-vă puțin. Dacă vă extenuați de pe acum, nu veți obține nimic. Da, știi, ar trebui să-mi dau sfaturi mie însuși. Dă-mi numărul tău de mobil și te voi suna eu imediat ce aflu ceva. Ți-l dau și eu pe al meu. Sună-mă oricând. Își notă pe ceva numărul lui Logan, apoi i-l dădu și el pe al lui. Știi, nu trebuie să-ți pierzi speranța. Vorbim despre partenerul meu, care a mai trecut cu bine prin multe situații oribile. Este cel mai bun.

După ce încheie con vorbirea, Bret își strânse capul între mîini. Doamne, era epuizat. Dacă ar putea să facă și el ceva, orice, doar să își ocupe timpul. Așteptarea era cumplită, însă mai mult de atît nu putea să facă nici el, nici altcineva.

- Este o posibilitate, zise Karen, sprijinită de tocul ușii.

- Ce anume? întrebă Bret, ridicînd brusc capul, trezit parcă din amorteaală.

- Că s-a umblat la avion. Știi că Seth Wingate a sunat alătăieri și a întrebat despre zborul doamnei Wingate și data la care ea urma să plece. Nu a mai făcut asta niciodată.

înă acum. Karen luase o mină serioasă și în privire i se citea revolta.

- Ai grijă ce spui, o avertiză Bret. Nu există nici o dovedă, cît de neînsemnată că avionul ar fi fost "aranjat". Dacă ar fi fost vorba de un sabotaj, crezi că Tamzin ar fi vorbit deschis despre asta?

- Cum ai spus, șefule, femeia nu are toate șiglele pe casă, nu-i aşa? Poate că s-a aflat sub influența vreunei substanțe legale sau ilegale cînd a spus asta. Totuși, nu înseamnă că nu ar fi adevărat.

Şefule. Cuvîntul rămăsese suspendat în aer, ca o sabie. Titlul acesta i-l rezervase lui Cam, fiind cel mai potrivit atunci cînd îl ironiza pe Bret, în permanentele lor turniruri conversaționale. Bret strînse pumnii și se întoarse cu față spre fereastră.

Toată ziua au moțăit și au ieșit din adăpost doar cînd au avut nevoie, ca să mai adune zăpadă de topit, sau pentru necesități fiziológice. Ori de câte ori se trezea Bailey, Justice părea că o convinge să mai bea puțină apă, deși bea și el partea lui, la insistențele ei. La un moment dat el a insistat să schimbe locurile, adică să se așeze ea cu față spre peretele de piatră, iar el să stea în dreptul deschizăturii acoperite.

Pentru ea nu era nici o diferență, însă se tîrî prima și îl lăsă pe el să se instaleze în locul ei.

Își dădu seama de diferență doar atunci cînd el ieși să mai aducă niște zăpadă, fiindcă era mai aproape de ieșire.

- Eu ar trebui să fac asta, protestă cînd el reveni. Hăi să schimbăm iar locurile.

- Nu, zise el calm. Sînt bine, doar puțin slăbit. Ar trebui să nu mai vorbești și să-ți lași corpul să se adapteze la altitudine.

Ea nu-l întrebă de ce, dar ar fi vrut să-l întrebe cînd vor fi salvați, însă ezită fiindcă, deși tot timpul au stat cu urechile ciulite, ascultînd insistenț orice sunet care semăna cu zumzetul unui elicopter, nu se auzea încă nimic. Orele se scurgeau implacabil, iar ea începea să accepte faptul că îi mai aştepta o noapte pe munte.

Înțelegînd acest lucru, îi venea să plingă, dar nu avea rost și oricum, nu-și putea permite pierderea de lichid.

- Tu ai suferit o lovitură la cap, îi zise ea lui Justice. Tu ar trebui să stai foarte liniștit.

- Dar eu nu mă tot învîrt pe afară, crede-mă. Și nu am nici febră.

Bailey nu putea să-l contrazică aici, fiindcă i se părea o mare nedreptate că ea avea febră. Cu toate acestea, era foarte obosită, așa că foarte curând adormi din nou.

După amiaza, mult mai tîrziu, Cam îi spuse:

- Trebuie să văd cum e brațul tău, cît mai e încă lumină.

Ea se uită la el cu o strîmbătură care ar fi sugerat că, deși era încă lumină afară, controlul presupunea să iasă afară din adăpost.

- Tu vrei să mădezbrac *acolo, afară?*

- Da. Trebuie schimbat bandajul. Poți să-ți iei cu tine

niste haine, cu care să te înfășori, și să-ți lași doar brațul descoperit.

Cam ieși, luind cu el trusa de prim ajutor. Bailey se strădui să-și scoată cele trei cămăși cît era înăuntru, ca să-și elibereze brațul drept din mîneci. Se uită la triceps, să vadă dacă apăruseră vergeturi roșiatice, dar era greu de observat în semi-intunericul din adăpost.

Se înfășură cu alte haine, ca să-și acopere sinii, apoi se întîr și ea afară.

Acolo rămase în picioare cu spatele la el, fiindcă nu se putea așeza, iar el începu să-i scoată bandajul.

- Nu arată mai rău, zise el, spre liniștea ei. Este destul de roșu împrejurul înțepăturii, dar roșeața nu se împrăștie. Mai adăugă puțin unguent cu antibiotic pe rană, apoi lipi un pansament steril și o ajută să-și tragă mineca, apoi îi încheie și nasturii.

- Dacă tot săntem afară, poate ar fi bine să mă uit și eu la rana ta de la cap, spuse ea.

- Mai este destul bandaj elastic, pentru a-l reface pe acesta? întrebă el, ducînd mâna la cap.

Mai era o rolă, pentru o singură bandajare. Dacă mîine nu vor fi salvați? Gîndul acesta o făcu să se infloare, sau îi era chiar frig, nu mai știa nici ea. Oricum, ideea că va fi a treia noapte pe munte i se părea absolut terifiantă.

Oricare ar fi fost situația, bandajul de la cap trebuia schimbat.

- De data asta nu am nevoie de prea mult bandaj, zise ea. O să pun un pansament steril peste rană și te înfășor

peste cap cu un singur strat, ca să fim siguri că nu va pătrunde nimic la cusătură.

Cum nu aveau loc unde să se aşeze, iar el era mult mai înalt decât ea, era o operaţiune extrem de dificilă chiar și desfăşurarea bandajului exterior. El trase un sac cu haine și îngenunchie pe el, iar ea rămase în picioare.

- E mai bine aşa?

- Mult mai bine. Se apucă și încet, cu grijă, desfăşură bandajul, întrebîndu-se dacă unguentul cu antibiotic o fi protejat rana, iar fișia de bumbac nu se lipise de ea. Cu toate aforurile ei de a acționa delicat, îl văzu că se strîmbă de cîteva ori, dar rezistă eroic la toate manevrele. Măcar era mulțumită că nu a înjurat și nu a strigat de durere.

I se păru că rana cusută nu arăta mult mai bine decât tăietura însăși. De jur împrejurul marginilor singele se închegase și ei i se păru că nu sigilase prea bine rana. Oricum, remarcă acum că umflătura dăduse înapoi, ceea ce însemna că i-a pus bine copcile, nici prea lejer, nici prea strîns.

- O să-ți rămînă o cicatrice urîtă, să știi, îl preveni ea. S-ar putea să ai nevoie de chirurgie plastică.

El se uită la ea neîncrezător.

- Pentru o cicatrice?

- Nu sănătatea, ai uitat? Să nu crezi că am făcut o treabă perfectă. Se simțea stînjenită, de parcă ar fi picat un test important, deși nu știa ce altceva putea să facă. Să-i fi lăsat rana necusută, pînă ce ar fi cedat umflătura? Această alternativă nu părea una convenabilă. Rana s-ar fi putut

infecta, nu știa dacă s-ar mai fi închis, plus că ar fi rămas o cicatrice și mai urită.

- Te deranjează? Cicatricea, spuse el.

- Hei, nu este pe capul *meu*. Dacă pe tine nu te deranjează, atunci nu-ți face griji.

El zîmbi și se uită la ea cum îl șterge cu un tampon cu alcool.

- Nu dai pe afară de milă față de mine, nu-i aşa?

- Nu am obiceiul să exagerez în nici o privință. Scuze.

- Voiam să spun că nu pari prea impresionată, cînd te uiți la rană.

- Nu mă voi mai uita la ea, fiindcă imediat o voi acoperi cu bandajul. Dar în general, cicatricile nu mă deranjează, dacă asta te interescează. Luă tubul cu unguent cu antibiotic, apoi stoarse o linie pe toată lungimea rănii. Acoperi totul cu două bandaje sterile, apoi le lipi cu leucoplast și peste totul înfășură bandaj elastic. Gata. Nu e ca și cînd nu ai avea nimic, dar ești mai bine decît erai ieri.

- Mulțumită ție, zise el și se ridică. Ea se aplecă să-l ajute, susținîndu-l de braț, pînă ce-l văzu că se ține bine pe picioare. El își întinse brațul arc peste umerii ei, îi ridică ușor bărbia și o sărută.

CAPITOLUL 18

Bailey aproape că îngheță, surprinsă de gestul lui neașteptat. O strînse neașteptat de tare. Ea nu se simțea prea bine cînd se confrunta cu abordări de natură sexuală. Se înțelegeau foarte bine; oare de ce trebuia el să distrugă acest paradise cu un avans? Brațul lui era puternic, astă dacă te gîndeai că ar fi trebuit să fie slăbit, dată fiind condiția lui fizică. A fost nevoie să-l respingă folosind ceva putere și ea, doar că nu-l împinse prea tare, ca să nu-l facă să cadă cumva...

Sărutarea lui a fost delicată și scurtă, buzele lui erau reci, iar momentul dezlipirii prea rapid, ca ea să mai poată gîndi și acționa.

- Îți mulțumesc, spuse el din nou, apoi se depărtă.

Ea rămase buimacă. Era acesta un avans? Dacă aşa intenționase el să fie, atunci fusese cel mai non-sexual avans pe care i-l făcuse cineva vreodată, lucru care a cam anulat scopul. Dacă sărutul a fost intenționat ca gest de mulțumire, atunci un "mulțumesc" ar fi fost suficient.

Oricum, ea recunoștea că nu se prea pricepea să recunoască semnalele de natură sexuală, iar acum i se părea că relația era și aşa destul de stresantă, încît nu mai

era nevoie ca vreunul dintre ei doi să facă presupuneri ireale sau greșite.

În manualul ei era mai bine să întrebă și să fie sigur, deși nu aşa se proceda în aceste situații. Se lepădă de unda de soc și se concentră să-l ajute cum putea, ca să-l vadă în adăpost mai repede. Îl prinse de talie și-l întrebă sincer:

- Îmi faci avansuri? Zise asta și se încruntă puțin la el.

- De ce întrebă? spuse el nu chiar imediat.

- Fiindcă nu mi-am dat seama. Dacă acela a fost un avans, vreau să știi de la bun început că sexul nu este pe agenda mea de lucru. Dacă nu a fost un avans, atunci nu contează.

El începu să rîdă și o strînsese mai tare, într-un fel de îmbrățișare scurtă.

- Crede-mă, atunci cînd îți voi face avansuri, îți vei da seama. Acela a fost doar un mulțumesc.

- Ar fi fost suficient să-mi spui "mulțumesc".

- La fel cum ar fi fost să-mi spui și tu "cu plăcere", i-o întoarse el sec.

Bailey simți că îi ia foc față.

- Cu plăcere. Scuză-mă. Am fost răutăcioasă, deși nu am intenționat asta.

- Nu face nimic. Deja parcurseseră distanța pînă la adăpostul lor. El își luă brațul de pe umerii ei și-i făcu semn să intre prima. Ea se supuse și constată cît de ușor era să intre și să ieși cînd nu mai era nimeni înăuntru.

- Așteaptă, stai să...începu ea, dar el deja se retrăgea în adăpost în spatele ei. Atunci ea își trase picioarele, ca

să-i ofere lui mai mult spațiu de manevră. El se răsuci apoi cu dificultate, fiindcă avea picioarele lungi, dar reuși să se întindă pe burtă, apoi trase punga cu haine peste intrare.

S-au instalat cît de cît confortabil, aranjându-și poziția, precum și maldărul de haine de jur împrejurul lor. Bailey scoase un oftat de oboseala care începuse să o roadă și din pricina durerilor în tot corpul și pe urmă se întinse cu fața spre el.

După atîta timp în care a stat doar la orizontală, dormind toată ziua și fără să facă nimic, ai fi zis că este plăcitosită și agitată, doar că ea se simțea tot obosită, iar picioarele și mânile îi păreau atît de grele, de parcă ar fi avut greutăți legate de ele.

Mai mult de atît, se simțea și extrem de îmbicsită; faptul că era nespălată și bolnavă era oricum cu mult mai neplăcut decât dacă ar fi fost curată și bolnavă.

O cuprinse deprimarea, aşa cum o pînză umedă se lipește de corp.

- De ce nu au venit astăzi? întrebă ea epuizată și dezamăgită.

Cam își sprijinea capul pe o bucată de spumă, care îi servea acum drept pernă. Stăteau întinși față în față, foarte apropiati unul de celălalt, iar lumina palidă a soarelui spre apus anunța încă o noapte înghețată. Ea îi examina cu atenție trăsăturile, observînd cît de dărîmat era. Genele arcuite se mai distingea chiar pe semi-întuneric, ca și barba nerăsă de ceva timp. Mai era puțin și adăpostul lor se va cufunda în întuneric.

- Nu știu, zise el în sfîrșit. Transmițatorul electronic de locație ar fi trebuit să aducă elicopterul exact deasupra locului unde ne aflăm.

- Poate s-a defectat, sugeră ea, iar imediat ce realiză gravitatea posibilității, simți cum i se stringe inima. Dacă nu știa nimenei unde sunt ei...

- Dispozitivul electronic de localizare poate suporta multiple deteriorări, mai ales că avionul nostru a rămas oarecum intact.

- Intact? repetă ea absolut siderată. Te-ai mai uitat la el în ultima vreme? Aripa stângă s-a dus! Jumătate din carlingă s-a dus!

El schiță un zîmbet și părea foarte amuzat.

- Dar amîndoi suntem vii și întregi, iar cea mai mare parte a aparatului este încă acolo. Am văzut avioane prăbușite de la care tot ce a rămas erau doar cîteva cîschii de metal fumegînde.

- Cum s-ar fi întîmplat dacă ne loveam frontal de o stîncă? O fracțiune de secundă ea rememoră minutele cumplite dinaintea impactului cu solul, cînd se uita la stîncile pe lîngă care planau, și care păreau periculos de aproape, iar ea era sigură că vor muri.

- Cam aşa ceva. De aceea am căutat să cobor aparatul pînă la linia copacilor. Eram în cădere liberă, nu ne puteam opri, dar copaci au făcut diferență între viață și moarte.

- Adică ei au fost ca o pernă în momentul impactului. Bailey se cutremură la acest gînd, amintindu-și forța cu care se loviseră de copaci, de parcă ar fi fost trîntiți de un

uriaș. Nici nu-și putea închipui care ar fi fost deznodămîntul căderii lor în absența copacilor, dar era convinsă că ei doi nu ar fi supraviețuit.

- Exact. Copacii de la marginea pădurii sunt destul de înalți și groși, iar eu nu am vrut să cobor destul de mult, ca să nu ajung la părțile cu tulpini puternice. Aveam nevoie de copaci cât mai scunzi: destul de puternici ca să ne încetinească nouă coborîrea, să absoarbă impactul, dar și suficient de flexibili ca să cedeze.

- Bună idee. A funcționat.
- Cred că da. Sîntem în viață.

Atunci ea ar fi dorit să-i spună că este foarte impresionată de acțiunile lui din acele momente, cînd s-a chinuit să redreseze aparatul și să planeze, profitînd de fiecare curent ascendent, luptîndu-se cu gravitația, folosindu-și toate abilitățile și puterea ca să mențină avionul în aer, cîn se putea de mult. Totuși, cuvintele i se opreau în gît. Oroarea posibilului deznodămînt îi umplea ochii de lacrimi, dar ea strîngea din dinți, ca să oblige lacrimile să nu se scurgă.

Nu era o plîngăcioasă din fire, cu excepția ocaziilor rare, în care se trezea cu lacrimile prelingîndu-i-se pe obrajii. Acum nici nu-și dădea seama despre ce era vorba. Știa doar că refuza să se transforme într-o ființă plăpîndă, cu ochii umezi, doar fiindcă a simțit ce-i teama și supărarea. În cele din urmă își adună puterile și reuși să articuleze pe un ton care se dorea calm:

- Ne-ai salvat viețile.

Chiar dacă aproape se întunecase, el surprindea perfect toate grimasele și mișcările mușchilor feței ei. Se uită la ea cu drag parcă și îi netezi părul, apoi îi dădu ușor o șuviță de pe frunte.

- Apoi tu mi-ai salvat mie viața. Aș fi putut să intru în soc hipotermic și puteam să mor mai ales din cauza sîngerării, pe care tu ai oprit-o. Putem spune că suntem chit.

În momentul acela imboldul o îndemna pe Bailey să întoarcă ușor obrazul și să-i sărute palma. Ce naiba se petreceea cu ea? Mai întîi lacrimi, apoi asta? Poate că febra se accentua. Poate suferea de stres post-traumatic. Prăbușirea unui avion produce suficient stres; avea și ea dreptul să iasă din asta cu nervii oarecum zdruncinați.

- Ai urmat cursuri de supraviețuire în sălbăticie, sau vreio pregătire pentru răspuns în situații de urgență, ceva de genul acesta? o întrebă el foarte curios.

Schimbarea subiectului i-a dat ei posibilitatea să se retragă tăcută din iminenta răbufnire emoțională, care o aștepta la cotitură. Totuși, după ce înghiți de cîteva ori, ca să-și umezească gîțul, își simțea inima bătînd puternic atunci cînd i-a răspuns:

- Nu, de ce?

- Fiindcă ai luat multe decizii raționale și ai făcut exact ce trebuie făcut atunci cînd ai la îndemînă doar resurse limitate.

- Rațiune, asta suntem eu, zise ea, surprinzîndu-se că zîmbește chiar. Avea experiența dezastrului emoțional provocat de decizii luate în mod pripit de unul sau de ambii

părinți, fiindcă aşa au simțit sau au vrut ei și ferească Dumnezeu să se opreasă puțin, ca să evaluateze consecințele devastatoare asupra copiilor lor. Ea nu a vrut niciodată să fie aşa. Exact bunul simț a fost motivul pentru care Jim m-a lăsat să am grija de toate... Se opri aici, fiindcă nu dorea să vorbească despre viața personală.

- De toți banii lui? termină fraza Cam în locul ei, apoi zîmbi, fiindcă o văzu surprinsă. Asta se numește cunoaștere. Secretara noastră mi-a spus totul despre situație, fiindcă ea este o femeie de temut, joacă în liga diavolului și le știe pe toate.

Bailey rîse ușor.

- Karen? Stai să vezi cînd am să-i spun că ai zis despre ea că joacă în liga diavolului!

- Drace! O cunoști pe Karen? întrebă el șocat și se ridică, sprijinindu-se într-un cot. O privea consternat.

- Sigur că o cunosc pe Karen. De cîți ani apelează Wingate Group la serviciile firmei J&L? Înainte să mă căsătoresc cu Jim, eu o sunam, ca să fac aranjamentele pentru zboruri.

- Ar fi trebuit să-mi dau seama, mormăi el. La naiba. Drace. Dacă-i spui asta, o să-mi facă viața un calvar pînă cînd voi muri sau pînă cînd mă voi căzî în genunchi, pe cărbuni încinși, ca să-mi cer scuze. Se lăsă încet pe spate și rămase întins, privind în sus. Promițe-mi că nu-i vei spune.

- Să nu-mi spui că te temi de secretara ta, întrebă ca aproape rîzind și foarte încîntată că a descoperit această

față necunoscută a căpitanului Justice-cel-Rigid. Oricum, cîteva pe față lui zîmbetul acela care mai avea puțin și scăpa, însă îl admiră că recunoaște, că în sinea lui recunoaște beneficiile femelei-alfa-secretară.

- E proprietară peste noi, zise el exagerind și amuzat. Ea știe unde sunt toate, cum funcționează totul și dacă funcționează totul. Ea se ocupă de toate. Eu și Bret doar venim la lucru, semnăm ce ne spune ea să semnăm, apoi ne urcăm în avion și zburăm.

- Ați putea să o dați afară, sugeră ea, mai mult ca să-l provoace.

- Hai să fim serioși, zise el, completînd cu un sforăit. În Texas noi le creștem să fie deștepte. Dacă nu ar fi ea acolo, atunci noi ar trebui să facem mai mult decât să semnăm cîteva hîrtii.

- Ești din Texas?

- Să nu-mi spui că mi-am pierdut accentul. Din nou el se întoarse pe-o parte și își îndoie brațul, ca să-si sprijine capul pe el.

- Nu, dar am citit că piloții au un fel de a vorbi tărăgănat și afectat, aşa că puteai să fii de oriunde.

- Sindromul Yeager, zise el. Nu a fost nevoie să adopt vorba tărăgănată. M-am născut aşa, deși Yeager era din Virginia de Vest, iar eu sunt născut, crescut și educat ca un băiat de Texas, iar accentul meu este cu totul diferit.

- Dacă spui tu. Se vedea din tonul ei că are mari îndoieri.

- Yankee. Trebuie să te fi născut cu ceva ureche

muzicală și muzica limbii, ca să-ți dai seama de variații. Ea incepu să rîdă, mai ales că tonul lui glumește o invitatase. Voia să-i spună că "muzica limbii" sună mai degrabă din Kama Sutra, dar își reținu comentariul exact la timp. Dacă nu avea intenția să-i permită să se aventureze pe teritoriul sexual, atunci era bine ca nu ea să fie conducătoarea expediției.

- Tu de unde ești? o întrebă el.

- De origine din Kansas, dar am locuit în Ohio, în California, Oregon, Maryland și Iowa.

- În copilărie sau cînd te-ai maturizat?

- Mai mult în copilărie. După ce am terminat colegiul, am ales un loc și am rămas acolo. E plăcut să ai rădăcini. Stabilitatea e ceva plăcut.

- Ai mei nu s-au mutat deloc. Și acum trăiesc în Killeen.

- Unde vine asta?

- Nu ați învățat și geografie la școlile alea înalte pe care le-ai urmat? Este la jumătatea drumului între Dallas și San Antonio.

- Scuze, spuse ea, dînd ochii peste cap. La cursurile pe care le-am urmat eu nu se punea mare accent pe geografia statului Texas.

- Este socant nivelul ignoranței din zilele noastre. Cum e posibil ca la un liceu să nu se învețe despre Texas?

- Habar nu am. Așadar, ai crescut în Killeen?

- Da. Părinții mei locuiesc și acum în casa în care am crescut eu. Am un frate și două surori și toți am urmat

ceeași școală, unde am avut aceiași profesori. M-am mutat de multe ori cînd am lucrat în forțele aeriene, totuși. Era interesant să vezi tot timpul locuri noi, dar mutatul în sine era insuportabil. Tu de ce te-ai mutat în altă locuri?

- Ping-pongul după divorțul părinților, zise ea. Unii se joacă mai mult cu copiii, decît cu mingea.

- Urită treabă. Ai frați sau surori?

- În număr și varietate mare.

- Adică în afară de băieți și fete?

Ea rîse, fiindcă îi înțelese gluma.

- Un frate și o soră, doi frați vitregi cu care nu mă văd niciodată, trei surori vitrege cu care nu mă văd niciodată și o mulțime de frați și surori vitrege prin alianță ale căror nume nu le știu din prima încercare, pe mulți dintre ei nici nu i-aș recunoaște, dacă am da nas în nas. Își aminti de roșcovaniul cu bărbia proeminentă, al cărui nume îl uita mereu. Era fiul celui de-al doilea soț al mamei ei, unul dintre alții, cu soția lui – mama ei fusese cea de-a treia. Simțea că o doare capul și mai tare.

- Ești apropiată de fratele și sora ta?

Ea remarcă faptul că nu o întreba despre părinții ei, dar presupunea că din delicatețe nu o făcea.

- De fratele meu, Logan. El și soția lui, Peaches, m-au invitat în călătoria asta cu coborîrea pe rîu cu pluta. De sora mea nu aşa de mult. Ea are și aşa multe probleme.

Observă cu mirare că se simțea foarte confortabil alături de el, nu doar fizic, dar și mental. Mîine îi va găsi echipa de salvare și coșmarul acesta se va termina. Deși

nu recomanda nimănuia să se afle într-un avion în prăbușire, fiind ceva absolut însăcăpat, recunoștea că a cîștigat un prieten din această experiență.

Deja simțea o combinație de uimire și plăcere acum, că se gîndeau la căpitanul Justice ca la un prieten, doar că tocmai descoperise că el nu era deloc arogant, aşa cum îi lăsase impresia, ba chiar era un bărbat interesant și foarte atrăgător.

- Mai ai puțin și adormi, comentă el. Îți spun sigur după cum respiri.

Ea acceptă și suspinul ei confirma concluzia lui. Atunci el se așeză astfel încît să-i facă ei loc mai bine, apoi o trase lipită de el, iar ea se instală în îmbrățișarea lui caldă, ca și cum ar fi dormit acolo dintotdeauna.

CAPITOLUL 19

În cea de-a treia dimineață se pregătea o zi însorită și frumoasă.

Cam ieși din adăpost și realiză că se simte mult mai puternic decât a fost cu o zi înainte, plus că durerea de cap cedase. Nici pleoapele nu mai erau la fel de umflate. Nu era dispus să țopăie și nici să alerge la maraton, dar umbbla fără ajutor, adică foarte încet și fără să se țină de nimic.

Și Bailey se simțea mai bine; febra scăzuse peste noapte și se trezise foarte transpirată. Asta nu a fost prea bine, fiindcă vremea era glacială. Îl pusese să se poziționeze cu spatele la ea, sc descotorosise de hainele umede și își pusese haine uscate.

Dat fiind spațiul limitat al adăpostului, el și-ar fi dorit să-i vadă manevrele de contorsionistă, dar s-a abținut și nu a tras cu ochiul. După episodul când a văzut-o că rămîne ca o statuie după ce a sărutat-o, nu mai voia să o sperie din nou. În aceeași ordine de idei, s-a asigurat că nu o va mai stînjeni cu vreo erecție, deși s-a trezit de cîteva ori cu o pomire urgentă. Va veni și timpul pentru...

Mai întîi însă, era necesar să scape amîndoi de pe

muntele acesta afurisit. Situația hranei lor devenise critică. Mai rămăseseră două batoane de ciocolată, iar din cauza lipsei de hrană amîndoi începuseră să se simtă slăbiți. I-a ajutat totuși faptul că au dormit în ultimele treizeci și șase de ore, fiindcă astfel nu au mai ars calorii, dar dacă nu urmau să fie salvați astăzi...

A ezitat să-i mărturisească lui Bailey cît de tulburat era din cauză că nu au fost salvați ieri. Satelitul ar fi trebuit să recepționeze semnalul de la dispozitivul lor ELT și, cu toate că munții au fost acoperiți de perdeaua de nori densă toată ziua, ar fi putut să fie lăsată la sol o echipă de căutare, într-o locație mai accesibilă, iar pînă acum ar fi putut să ajungă la ei.

Problema era că emițătorul de locație funcționa pe bază de baterii și transmitea timp de douăzeci și patru, pînă la patruzeci și opt de ore numai. Ieri dimineață trecuse deja termenul de douăzeci și patru de ore, iar pînă la limita de patruzeci și opt mai era foarte puțin; dacă semnalul nu a fost recepționat pînă acum, însemna că nu mai avea să fie recepționat deloc.

Ieri, cînd a văzut că nu apare nici o echipă de salvare, a început să-și facă griji și s-a gîndit că bateriile puteau să fi fost prea slabe și că ele se descărcaseră complet pînă ce se putea demara operațiunea de căutare.

Tocmai ridică privirea și o văzu pe Bailey venind dinspre copaci. Se oprișe în fața intrării în adăpost și se uită la el, apoi i-a spus hotărîtă:

- Va trebui să stai pe afară cîteva zeci de minute. Din tonul ei era evident că nu-i oferea alte opțiuni. Nu mai suport, adăugă ea. Am început să *put*. Nu-mi pasă cît de frig este, trebuie să mă șterg bine și să-mi schimb hainele cu unele curate. iar după ce termin eu, va trebui să te împrospătezi și tu.

- Dar aseară te-ai schimbat în haine curate, comentă el, doar ca să o enerveze. Si oricum nu am alte haine de schimb.

- Este vina ta, replică ea. Nu înțeleg ce te-a făcut să-ți închipui că ai nevoie doar de un rînd de haine, pentru o călătorie de o noapte.

- Poate chiar faptul că de obicei atît iau cu mine cînd plec.

- Mda, bine, dar trebuie să te gîndești la situații de urgență. Ce faceai dacă vărsai cafea pe cămașa ta curată, la micul dejun? Ai fi fost în impas.

Lui îi venea să rîdă, dar nu o făcu. Poate ținuta ei dreaptă, semeață, cu care îl înfrunta, sau privirea hotărîtă l-au făcut să se gîndească mai bine. Oricum, i se părea amuzant să o asculte cum îi dă lecții despre haine. Poate că dacă ar fi purtat și acum pantalonii și sacoul sofisticat, pe care le purtase la îmbarcarea în avion, prelegerea ei nu ar fi părut atât de nepotrivită. Însă felul în care era îmbrăcată acum ar fi făcut chiar și o cerșetoare să pară elegantă.

Purta atât de multe haine unele peste altele, încît corpul

ei își pierduse orice formă, iar bluza din flanel, pe care îl o legase în jurul capului era bomboana pe colivă. Ba nu, mai degrabă erau ciorapii pe care-i purta pe post de minuși.

El la rîndul lui purta tot felul de cămăși și pantaloni înfășurați pe corp, fiindcă evident, nu le putea îmbrăca. Nici nu puteai să-ți dai seama cine arăta mai rău, el sau ea? Dacă l-ar fi încăput și pe el șosetele ei, precis și-ar fi făcut minuși din ele.

- Ai ciștgat, zise el, zîmbind. Ar fi trebuit să iau cu mine mai multe haine. Acum vreau să arunc o privire prin epavă, cît timp te aranjezi tu, aşa că nu te grăbi.

Brusc, ochii ei verzi s-au umbrit de îngrijorare.

- Te simți destul de puternic pentru ca să...

- Da, sigur, zise el. Azi mă simt mult mai bine. În fine, "mult" era o exagerare, dar pur și simplu se săturase să stea întins și oricum, voia să verifice anumite lucruri.

- Să mă strigi, dacă simți că amețești sau altceva, spuse ea în final, zpofi întră de-a bușilea în adăpost.

Cam se apropiie încep de epavă, pe care o studie cu ochi de pilot. Se uită la traectoria marcată de arborii retezăți și de resturi. Văzu unde căzuse aripa stîngă, fiindcă lovise un colț de stîncă ascuțit; din acel punct avionul virase mult spre dreapta și putea să treacă mult de copaci, spre panta de stinci, lucru care ar fi însemnat un dezastru.

Totuși, au fost salvați și de faptul că nu s-a aprins combustibilul. De multe ori existau supraviețuitori în urma

unei prăbușiri după impact, dar viațile se pierdeau din cauza incendiilor. Chiar și cu motorul oprit, doar o scîntenie la sistemul electric ar fi putut aprinde focul. Poate că Bailey ar fi scăpat cu viață, dar nu și el.

Fuselajul nu se sprijinea pe pămînt, ci râmăsese curcum suspendat, aplecat spre dreapta, pe partea cu aripa ruptă, fiind însipit într-un copac. Bucata de tulpină care pătrunse prin fuselaj ancora practic avionul acum, ținându-l ca să nu se răstoarne cu botul în jos. Atîta timp cît îl ținea trunchiul copacului, avionul râminea pe loc. Cine speră ca nu cumva să se frîngă trunchiul chiar cînd el se află în interiorul epavei; asta nu ar fi fost o catastrofă?

Se ridică și ajunse în interiorul epavei, susținîndu-se de marginea metalică distrusă a fuselajului. Primul verificat a fost transmițătorul ELT.

- Fără, zise el în șoaptă, imediat după ce acționă comutatorul. Lumina indicatorului nu se aprinse – bateria era moartă. Marea întrebare era: oare satelitul recepționase semnalul înainte ca bateria să fi murit, sau bateria era descărcată de la bun început?

De obicei transmițătoarele ELT sunt verificate o dată pe an, conform unui cod. Poate că bateria era moartă de luni de zile, fiindcă în realitate, în afara verificării anuale, nimici nu verifica aceste dispozitive.

Dacă satelitul a localizat semnalul, atunci era mai mult ca sigur că echipa de salvare ar fi ajuns la ei cu o zi în

urmă. Nu ajunsese și nici acum nu credea că va mai ajunge, cel puțin nu la timp.

Cel mai mult era deranjat de faptul că nici măcar nu auzise vreun avion al Patrulei Aviației Civile, care să-și facă turul de căutare, sau vreun elicopter. El a transmis pe calea undelor radio locația lor și se gîndeau că ar fi putut auzi elicopterul de căutare, dacă acesta chiar ar fi survolat regiunea.

Știa că s-a organizat o echipă de căutare și salvare. Un avion nu putea să lipsească două zile, fără să se îngrijoreze măcar cineva. Atunci unde naiba îi căutau?

Acum se întreba dacă semnalul radio transmis de el chiar ajunsese undeva. Dacă echipele nici măcar nu știau unde trebuie să-i caute? Matematic vorbind, zona țintă putea fi trasată dacă se calcula cantitatea de combustibil și distanța maximă de zbor, dar asta însemna un teritoriu foarte extins. În mod logic, se gîndi că el și Bailey vor trebui să coboare singuri de pe munte, doar că asta era mai ușor de spus, decât de făcut.

Tot panoul de comandă era zdrobit, stația radio era distrusă, dar nici nu era de mirare. Se mai uită cu atenție de jur împrejur, căutînd ceva ce poate Bailey a omis, dar ca nu mai lăsase în cabină decât centurile de siguranță. Le tăie și pe aceastea, fiindcă se puteau folosi de ele totuși. Erau groase și cu ajutorul lor se puteau căra lucruri. Doar nu era să adune totul în valiza lui Bailey și să-i dea drumul rostogol pe munte. Trebuia să-și facă un fel de rucsac,

pentru articolele esențiale. Trolerul lui era suficient, aşa că il luă și pe acesta.

Lanterna pe care o avea mereu cu el în carlingă dispăruse. Poate că o acoperise zăpada proaspăt căzută sau cine știe unde se rostogolise în urma impactului. Aveau mare nevoie de ea, dacă voiau să plece pe jos, doar că era o problemă să o găscască.

Avea nevoie și de haina lui, în buzunarele căreia erau batoanele cu cereale. Utilă era și haina în sine, doar că se putea descurca și aşa, cum era echipat acum; aveau mare nevoie de batoane pentru energie.

Acum privea epava cu alii ochi, mai ales după ce au trecut de partea cea mai chinuitoare. Din bucătile ascuțite de metal care se puteau desprinde se gîndeau că va putea face un cușit, în caz că briceagul lui se va rupe. Nu strică să ai o rezervă mereu. Se gîndi că ar putea să facă și niște încălțări pentru mers prin zăpadă din materialele aduse de Bailey, ca să construiască adăpostul.

Pe măsură ce vor coborî, vor găsi suficientă mîncare. Doar el era băiat din Texas; a crescut învățînd să pună capcane pentru iepuri și veverițe. Aveau nevoie de mîncare acum, înainte de a aunge în zona mai joasă.

Merse spre celalaltă laterală a avionului. Acolo panta era mai abruptă, iar terenul era stîncos și în direcția aceea i-ar fi fost imposibil să navigheze, dacă nu ar fi profitat de zona aceasta împădurită, unde s-au și oprit. Refăcu încet, la pas, drumul pe care avionul a coborît.

Zăpada îi scîrția sub tălpi, iar pe alocuri îi pătrundea chiar în pantofi, pe la margini, udîndu-i șoseiele. Deocamdată putea să ignore frigul provocat de senzația de ud; ce mai, spera ca Bailey să-i mai încălzească picioarele la sînul ei. Măcar și pentru acest gest putea să suporțe picioarele înghețate.

Peste tot în zona de impact erau împrăștiate resturile metalice ale fuselajului și aparaturii de bord, fire și circuite electrice, precum și părți disparate de echipamente de la bord. Găsi ușa șifonată de pe partea pilotului, precum și un miner de ușă îndoit. Privind mai atent dezastrul, realiză că scăpase cu minim de suferință și doar cu o contuzie la cap. La vreo cîțiva metri depărtare se odihnea ceea ce fusese una din roțile avionului, acoperită de zăpadă.

Se opri lîngă un copac spintecat, care parcă fusese trăsnit de fulger, ale cărui ramuri fuseseră secerate. Pe niciăieri nu se vedea totuși aripa ruptă. Urcă mai sus, minat de curiozitate. În cele din urmă îl pătrunse și frigul, obligîndu-l să se întoarcă. Începuse să gîfie și să tremure ușor, lucru așteptat, de altfel, dată fiind cantitatea de singe pe care o pierduse. Singurul lucru bun în toată această perioadă în care a zăcut, fiind prea rănit ca să se poată mișca este că asta i-a ajutat corpul să se adapteze la altitudine.

Se opri puțin, ca să se orienteze. Era cumva deasupra și spre stînga locului unde s-a prăbușit aparatul de zbor, iar adăpostul lor era undeva în partea de sus a pantei, spre

dreapta. Bailey nu se vedea afară, aşadar el presupuse că și acum își făcea de lucru cu șervețelele acelea umede, ca să îndepărteze transpirația provocată de febră și să-și împrospăteze trupul obosit.

Zîmbi la gîndul că ar putea să o facă să iasă, dezbrăcată complet, dacă ar striga după ajutor. Cu siguranță ar ieși afară, dar apoi l-ar ucide cu sudălmi, aşa că abandonă ideea. Avea de gînd să o vadă și dezbrăcată, dar toate la timpul potrivit.

Parcurse cu privirea zona din depărtare, dincolo de adăpostul lor, spre munte, sus, către vîrful cel mai înalt... și zări aripa, la vreo cîteva sute de metri depărtare de locul unde se afla acum.

- Fir-aș al naibii, zise el. El a căutat aripa în partea stîngă a epavei: aşa a presupus, fiindcă era aripa stîngă și ar fi trebuit să aterizeze în stînga, după cum își amintea el că a lovit coroana copacilor. De fapt, era destul de aproape de adăpostul lor, în spatele acestuia, însă ceva mai departe decît au mers ei pînă acum.

Se apropie de locul acela deși era foarte obosit, însă răsufla ușor.

Forțe inimagineabile au concurat la prăbușire. Metalul contorsionat și îndoit în toate direcțiile, de parcă ar fi fost o cîrpă șifonată; aripa fusese ruptă în două de forță cu care avionul s-a izbit de copac, metalul practic rupîndu-se pe linia de forțare. Se vedea și cablurile atîrnînd dezordonat din aripă, precum și rezervorul pentru combustibil spart.

Ceva care arăta ca un balon dezumflat i-a atrăs atenția, fiindcă alția liber din tancul sășișat. Rămase să se uite mai atent, iar la un moment dat simți fiori reci la ceafă, fiindcă a avut o revelație asupra pericolului. Furia se amesteca acum cu o vizuire clară a unui gest urmărit ca într-un fel de ceață roșie.

Nu a fost vorba de o defecțiune tehnică în nici un caz. Avionul fusese sabotat.

CAPITOLUL 20

Cam nu se vedea nicăieri, cînd Bailey a ieșit din adăpost, tîrindu-se pe coate. Se considera acum cît de curată se putea, date fiind circumstanțele actuale, fără să fi făcut practic baie. Îi era puțin frig, dar se simțea mult mai confortabil. Durerea de cap tot nu cedase, doar că nu mai era la fel de accentuată ca în ultimele două zile.

Cum febra cedase definitiv, nu o mai dorea decît rana. Amețeala și greața nu i-au dispărut complet și se simțea încă slăbită, din cauza febrei mari și a lipsei de hrană. Pe total, simțea o îmbunătățire semnificativă a stării fizice generale.

- Cam? strigă ea. Nu răspunse nimeni, iar subit o ușoară îngrijorare se instaură, însorind-o pe spinare. Era mult prea slăbit ca să se încumețe la un drum mai lung, de unul singur. Dacă o fi căzut? Alarmată, se luă după urma pașilor lui, spre avion, apoi văzu că i-a dat ocol. Totuși, nu apărea în raza ei vizuală. Cam! strigă din nou, mai tare acum. Cam!

- Sînt aici.

Vocea lui se auzea din direcția pantei, iar cînd se în-

toarse într-acolo, îl zări printre copaci; deja cobora spre casă.
 - Ce făceai acolo sus?
 - Am căutat aripa.

Ce mai conta unde era aripa? Doar nu putea să o alipească avionului, apoi să-și ia zborul înapoi, spre casă. Poate că era doar un obicei al piloților, să știe unde sunt toate părțile componente ale avionului. Totuși, era îngrijorată de faptul că el s-a depărtat de tabără atât de mult, singur, în starea lui deloc favorabilă – și încălțat doar în pantofi. Probabil că era ud pînă la genunchi, iar picioarele înghețate-sloii.

Supărată, se îndreptă în pas vioi spre el – în parte și pentru ca să-l ajute, la nevoie, dar mai mult ca să-i ceară socoteală pentru inconștiență. Devinea din ce în ce mai furioasă, pe măsură ce se aprobia de el, dar și fiindcă fiecare pas cerea mult efort; trebuia să se țină de copaci, să se cătere pe stînci, iar la un moment dat a călcat într-o adîncitură din stîncă și era să-și scrîntească glezna, dar că să se redreseze, a făcut un pas lateral exact în zăpada care, i trecea de coapsă. După ce scoase un fel de scheunat, înjură:

- Fir-ar să fie!

- Ce s-a întîmplat? întrebă Cam. Tocmai se chinuia să coboare de pe niște bolovani și oculea un alt vîrf pietros din calea lui, așa că nu era în raza ei vizuală.

- Am călcat într-o groapă, strigă ea drept răspuns și privi mînioasă în direcția lui, cu toate că el nu-i vedea față.

Se scutură de zăpada de pe pantaloni, dar o mare parte îi intrase în ghetele de drumeție: deja simțea gheata cuprinzîndu-i laba piciorului. Își scoase șoseta -mânușă de pe mînă și căută să îndepărteze toate resturile de zăpadă, care ar fi udat-o și mai rău.

Cam ieși și el din spatele bolovanului; susținîndu-se de copaci, și văzu că și ea făcea același lucru.

- Ti-ai scrîntit glezna?

- Nu, dar m-am ales cu multă zăpadă în gheătă, zise ea îmbuflnată. Se îndreptă de spate și își trase la loc mânușa improvizată, apoi ridică privirea spre locul de unde se auzea glasul lui. Împietri de-a binelea cînd văzu expresia feței lui.

Deși îl mai văzuse la fel de rece și distant, îl văzuse zimbind relaxat, îi văzuse o scînteie răutăcioasă în privire, atunci cînd făcea cîte un comentariu sarcastic, expresia de acum dezvăluia o persoană cu totul diferită acum. Linia buzelor schița o grimasă tristă, ochii emanau un gen de furie greu de descris și tot acest arsenal expresiv îi trimitea fiori pe șira spinării. Practic se albise la față și privirea lui devenise pătrunzătoare, tăioasă. Dacă în viață ei mai văzuse oameni furioși, acum, după expresia lui facială, sigur ar fi putut să ucidă pe cineva.

- Este ceva în neregulă? Ce s-a întîmplat? întrebă ea răminînd nemîșcată, în timp ce-l privea cum se apropie de ea.

El o luă ușor de braț și o întoarse cu față spre el, apoi

ii zise:

- Cineva a încercat să ne omoare, spuse el pe scur Mai degrabă, aş spune că acest cineva a încercat să te omoare *pe tine*. Eu sunt victimă colaterală.

Bailey aproape că își pierdu echilibrul și rămase fără grai.

- Ce? întrebă ea aproape tipind. Simțea că inima ii sparge pieptul.

El o susținu prompt și chiar o strânse de braț, pentru siguranță..

- La rezervorul de benzină s-a intervenit, ca să pară că ar conține mai mult combustibil decât în realitate.

Instantaneu gândurile ei se împărățiară în două direcții. O parte a mintii ei se concentra asupra rezervorului de benzină, căutind să înțeleagă cum, în timp ce restul creierului procesa afirmația lui că ar fi încercat cineva să o omoare.

- Pe *mine*? Cum? De ce să...făcu efort să-și înghită cuvintele și trase adînc aer în piept. Mai spune o dată. Ce te face să crezi că rezervorul a fost sabotat și de ce tu crezi că eu sunt ținta?

- Cînd s-a rupt aripa, rezervorul s-a perforat. Știi că rezervoarele cu combustibil se află în aripi, nu?

- Nu mi-am bătut capul cu asta niciodată, recunoscu ea. Nu-mi pasă unde sănt, atîta timp cît combustibilul rămîne în ele. Cînd au ajuns la adăpost, s-au oprit, amîndoi gîsiind din cauza efortului depus.

Cam o întoarse cu fața spre el, apucând-o de ambele brațe. Schiță un zîmbet și continuă explicația:

- În rezervor se află o pungă de plastic transparent. O tehnică primitivă. Umpli punga cu aer, o sigilezi, iar ea ocupă volum în rezervor. Poți să păcălești valva, care va arăta că rezervorul este plin, cînd în realitate mare parte din rezervor este ocupată de pungă. Fiindcă plasticul este transparent, nu poți să o vezi, cînd este combustibil în rezervor.

- Dar...de ce? întrebă ea cu teamă în glas. Toată experiența fusese un coșmar, căruia i-a făcut față. Trecuse cu bine de groaza prăbușirii; s-a descurcat de minune în prima zi, cînd a răspuns singură de supraviețuirea lor. A indurat gerul năpraznic, vîntul polar, lipsa hranei, senzația de greață și febra, chiar și murdăria corporală; nu știa dacă va reuși să facă față ideii că o persoană a făcut ceva intenționat ca să-i omoare. De ce să crezi că eu sănătatea care...mai departe cuvintele i-au înghețat în gură.

- Fiindcă Seth Wingate a sunat la firmă cu o zi înainte să plecăm și a întrebat de zborul tău, răspunse el prompt. Pînă acum nu a mai făcut asta niciodată.

Cuvintele au lovit-o cu puterea trăsnetului.

- Seth...Oricîtă ostilitate ar fi existat între ei, ea nu s-a gîndit niciodată că el i-ar putea face un rău fizic. Nu s-a temut de el niciodată, cu toate că îi cunoștea temperamentul vulcanic. Ba chiar a înțeles atât ostilitatea lui, cît și pe cea a lui Tamzin vis-a-vis de ea, pentru că era

convinsă că, dacă ar fi fost în locul lor, la fel ar fi simțit și ea. Asta nu însemna că este de acord cu ei, sau că-i place, dar i-a înțeles. Faptul că o persoană o ură atât de mult incită ar fi încercat să o omoare îi provoca acum o senzație de grija. Poate că nu era ea un înger, dar nici nu era o ființăjosnică, detestabilă, care merita să fie omorâtă.

- Nu, mormăi ea, în timp ce dădea din cap neîncetat. Nu era vorba că nu-l credea, dar acest scenariu era cu mult peste puterea ei de înțelegere. Oh, nu... continuă ea. În memorie îi revineau cuvintele lui Seth: "Cățea ce eşti, te omor", pe care i le-a adresat ultima dată cînd au vorbit, iar ea i-a permis să o aducă în starea de a-l amenința cu o posibilă reducere a sumei din pensia fiduciарă lunară. Niciodată pînă atunci ea nu i-a răspuns în vreun fel la toate acuzațiile și ironiile, ba chiar s-a comportat de parcă nu ar fi auzit nimic. Dacă de această dată l-a făcut să sară calul...a fost numai din vina ei.

Încerca disperată să găsească un punct slab în teoria lui Cam, sau măcar o fisură în logica lui.

- Dar...voi aveți mai multe avioane, nu doar unul...De unde putea să știe el cu care voi zbura eu?

- Dacă știi căte ceva despre avioane, poți să-ți dai seama pe care urma să-l utilizăm noi pentru zborul tău spre Denver. Lear nu, fiindcă este cel mai mare aparat de zbor, iar pe acesta îl folosim pentru curse trans-continentale. Skyhawk-ul nu poate atinge altitudinea necesară pentru traversarea munților, aşa încît rămîneau doar Skylane sau

Mirage. Aș fi ales Mirage-ul, doar că acesta era oprit la sol pentru reparații – iar acum chiar stau și mă întreb dacă nu cumva Mirage-ul a fost defectat intentionat, ca să fim obligați să-l folosim pe Skylane.

- Dar de ce? Care ar fi fost diferența?

- Poate că el cunoaște mai bine aparatele tip Cessna. Și tu că l-a rugat pe Bret să-i dea cîteva lecții de pilotaj, iar Bret i-a recomandat un instructor. Zburatul și sabotajele nu sunt același lucru, dar asta demonstrează că era interesat. Apoi, ce naiba, nici nu e greu să obții ceva informații. Nu mi dau seama cum a procedat, dacă a acționat singur asupra aparatului Mirage, sau dacă a vorbit cu Dennis și aflat de la el că Mirage-ul este în reparații. Singura cale prin care vom putea afla este să-l întrebăm pe Dennis – sau să mergem direct la poliție și să-i lăsăm pe ei să pună întrebările, iar eu prefer varianta aceasta.

- Cînd vom fi salvați...începu ea, dar el dădu din cap și o întrerupse:

- Bailey...nu va veni nimeni după noi. Nu știe nimănui unde suntem.

- Dar emițătorul ELT. Spuneai că emițătorul ELT...

- Este mort. Bateria e terminată. Sau cineva a umblat și la emițător. Oricum ar fi fost, nu funcționează. Nici nu mai sunt siguri că stația mea radio a funcționat pînă la capăt. Inițial a funcționat, dar acum, dacă stau și mă gîndesc, nu mi amintesc exact cînd am auzit ultima transmisie de trafic.

- Dar cum poate să funcționeze temporar? întrebă ea. Cum poți face un emițător radio să nu mai funcționeze la un moment dat? Cum putea să știe cineva unde ne aflăm cînd ni s-a terminat combustibilul?

- Stabilirea locației noastre este matematică simplă. Raportul despre starea vremii transmitea viteza vîntului, iar eu zburam cu viteză constantă, iar Skylane are o medie cunoscută. Locația noastră *exactă* nu poate fi stabilită, însă o persoană isteață și-ar putea da seama cam cît de mare ar trebui să fie punga de plastic, pentru ca să poată înlocui X litri de combustibil, ca să ne ajungă exact cît să ajungem în raza montană. Cam ridică ușor capul și privi de jur împrejur, admirînd peisajul tăcut, maiestuos și extraordinar de sălbatic. Aș spune că punctul critic al planului ar fi ca noi să fi ajuns deasupra munților – într-un loc îndepărtat, unde epava avionului să nu poată fi găsită. Canionul Diavolului este un loc destul de îndepărtat. Traseele de drumeții montane nu vor fi deschise decît peste o lună, aşadar nimeni nu va ajunge pe crestele astea, deci avionul nu poate fi zărit nicicum, pentru ca să poată fi trimise echipajele de salvare să ne caute pe noi.

- De unde știi că eu sănătatea? întrebă ea nefericită, fiindcă murea de curiozitate. De unde știi că nu ești tu?

- Fiindcă Bret trebuia să piloteze avionul, remarcă el. Voia să zboare chiar dacă nu se simțea bine. Karen m-a sunat acasă în ultimul minut, ca să zbor în locul lui, fiindcă el era prea încăpăținat să recunoască faptul că nu poate

zbura. Privește realitatea, Bailey, încheie el pe un ton ușor iertat.

- Înseamnă că tu... Pur și simplu nu putea să rostească următoarele cuvinte, din pricina senzației de grecă. Înghiți cu greu, apoi reuși să-și controleze emoțiile. Astă înseamnă că tu ești un...

- Eu sunt un nenorocit ghinionist, care poate să moară alături de tine, da.

Un fior rece o făcu să se cutremure, mai ales că lacrimi fierbinți îi inundau ochii. Nu avea de gînd să plângă, nu voia să plângă.

- La naiba, zise el pe un ton gutural, apoi îi ridică bărbia cu degetele înghețate.

- Voi am să zic doar că el privește lucrurile astfel, dar nu și eu.

Bailey se strădui să zîmbească totuși, deși se simtea profund rănită. Așa că se ocupă de situație aşa cum o făcea întotdeauna, detașîndu-se.

- Trebuie să privești lucrurile astfel: eu aşa aş face-o. Ai avut ghinionul să ții locul unui prieten și era cît pe ce să mori din cauza asta.

- Ar mai fi un unghi.

- Nu zău? Nu prea cred.

Bailey se trezi complet nepregătită pentru schimbarea radicală a expresiei lui faciale, care se metamorfoză din grimasa rece, dură și necruțătoare a ultimelor minute în ceva care părea mult mai grav. Ochii lui deveniră

pătrunzători, fierbinți, iar gura începuse să schițeze un fel de rînjet ca de prădător care se apropiie de victimă sa. O prinse mai bine de bărbie, aşa încît degetul mare să se poată plimba lăsciv pe buza ei inferioară, pe care o trase ușor în jos.

- Dacă nu aş fi ajuns pe punctul de a muri, zise el pătimăş, poate că nu aş fi aflat că masca ta de ferneie necrujătoare este doar atât: o mască. Doar că acum ai dat-o jos, iubito şi nu mai există cale de întoarcere.

CAPITOLUL 21

Bailey scoase un fel de scîncet, bucuroasă de nebunia momentului, care îl făcuse să schimbe subiectul – aşa bănuia ea.

- Dacă vrei să ştii, eu mă gîndeam că eşti un încrezut afurisit și acru. Bailey știa prea bine că subiectul legat de persoana care a încercat să o omoare nu era încă încheiat, doar că avea nevoie de puțin timp ca să absoarbă detaliile și să-și liniștească emoția.

- Nu mai spune. O apăsa pe buza inferioară, apoi ii dădu drumul. Vom discuta despre asta mai tîrziu. Vom avea mult timp la dispoziție, fiindcă nu vom pleca de aici într-o zi, două chiar.

Atunci ea se uită în jurul ei. Ciudat, dar locul ii devenise foarte familiar. Se simțea în siguranță aici, în comparație cu ceea ce ar fi simțit dacă plecau de aici, singuri. În primul rînd –adăpostul. Nu-l puteau lua cu ei, iar ideea că ar trebui să construiască încă unul *în fiecare zi* era dezarmantă.

Pe de altă parte, aici nu mai aveau nimic de mîncare. Dacă nu venea cineva după ei, vor trebui să se salveze, iar

asta înseamnă să părăsească munții aceștia înghețați înainte să ajungă atât de slăbiți încît să nu o mai poată face.

- Bine, zise ea, îndreptindu-și umerii. Atunci să ne facem bagajele.

Din nou pe buzele lui apăru acel rînjet pervers.

- Nu te grăbi. Nu cred că azi aş ajunge prea departe și cred că ne-ar prinde bine amândurora o zi în plus, ca să ne acomodăm cu altitudinea.

- Dacă mai aşteptăm o zi, vom rămîne complet fără hrană chiar înainte de a porni la drum, zise ea.

- Poate că nu, dacă-mi găsesc jacheta, în buzunare o să găsim cîteva batoane proteice. Pînă acum nu am spus nimic, fiindcă nu mă aşteptam să nu fim salvați.

Cu acele batoane rezervele lor se vor dubla și asta ar fi exact diferența dintre supraviețuire sau moarte. Și el avea nevoie de o haină de orice fel, înainte să pornească la drum. Apropo de haine, gîndurile ei se îndreptau acum în altă direcție.

- Cu pantofii pe care-i porți nu poți să ajungi prea departe.

- Va trebui, zise el ridicînd din umeri. Nu-i am decit pe aceștia.

- Poate că nu. Avem pielea pe care am tăiat-o de pe banchete, plus cabluri suficiente pe care le putem folosi ca legături. Crezi că e greu să-ți confectionezi un gen de mocasini pe deasupra pantofilor?

- Poate chiar mai greu decit îți imaginezi, zise el sec.

Dar ideea e genială. Astăzi ne vom pregăti. Trebuie să bem cît de mult putem, ca să ne hidratăm înainte de drum. Dacă am putea să topim zăpada mai repede, am avea mai multă apă de băut.

- Un foc ne-ar prinde bine, zise ea cu sarcasm. Singura sursă de căldură la dispoziție era cea oferită de propriile trupuri, iar aceasta reușise să topească zăpada adunată în sticla pentru apă de gură, doar că nu aşa de repede. Păcat că niciunul dintre noi nu s-a gândit să ia o cutie cu chibrituri.

El ridică brusc capul și privi cutezător. Se întoarse pe loc și porni spre epavă. Înținuta lui exprima clar faptul că și-a amintit ceva.

- Ce? zise Bailey nerăbdătoare, văzînd că el nu spune nimic. Ce? Să nu-mi spui că ai o cutie cu chibrituri ascunsă undeva, prin avion; altfel jur că te dezbrac de toate hainele mele.

El se opri și zise gînditor:

- Aceasta pare să fie cea mai stranie amenințare pe care am auzit-o vreodată. Apoi își continuă drumul spre avion.

Bailey se grăbi să-l ajungă din urmă, luptîndu-se cu zăpada pufoasă.

- Dacă nu-mi spui și mie...!

- Deocamdată nu am ce să-ți spun. Nu știu dacă va funcționa.

- Ce anume? striga ea din spatele lui.

- Bateria. Poate voi reuși să aprind focul cu ajutorul

bateriei, dacă nu s-a descărcat de tot și dacă nu e prea frig. Din cîte știu, bateria poate fi descărcată complet. Sau deteriorată. Ajuns la epavă, începu să îndepărteze ramurile care-i stăteau în cale.

Bailey apucă și ea o creangă mai groasă și se luptă cu ea. Elicele motoarelor nu se mai învîrteau cînd s-au prăbușit, aşa că arborii nu fuseseră prea deteriorați de colosul metalic.

- Poți aprinde focul de la o baterie? întrebă ea gîsind înseamnă căldură. E simplu, dar dacă în baterie a mai rămas suficient acid, voi putea conecta cablurile la cîte un terminal și cu puțin noroc și destul de mult acid, care să încalzească firele pe care le voi curăța de izolație, poate voi reuși să aprind o bucată de hîrtie, sau ceva uscat, cum ar fi niște lemn.

- Dar avem hîrtie, zise ea. Am adus cu mine un carnetel, cîteva reviste și niște cărți.

După ce se opri și se uită lung la ea, o întrebă:

- De ce? Înțeleg, o carte, dar parcă mergeai într-o excursie cu pluta pe apă. Am făcut și eu asta, aşa că știu cît e de obositor. Ai fi fost prea obosită, ca să mai poți citi. Și carnetelul pentru ce era?

- Cîteodată nu pot să dorm.
- Pe mine să știi că m-ai păcălit, zise el aproape rîzind. Ai dormit buștean în ultimele două nopți.
- Și tu crezi că acestea sunt condiții obișnuite? zise ea

dulce. Pur și simplu m-am săturat de somn.

- Dacă te gîndești cît de mult am dormit amîndoi ieri, e o minune că am mai putut dormi și noaptea trecută.

- Vezi cît de avantajos este să-ți fie rău și să fii rănit? După ce au îndepărtaț suficient de multe resturi, ca să poată ajunge la baterie, el oftă ușurat.

- Pare în regulă acum. Mă temeam că nu mai găsesc nimic intact, date fiind pagubele de suprafață.

- Poți să o scoți de acolo?

El se aplecă și examină locul unde se afla bateria, al cărei capac metalic fusese îndoit și șifonat ca și cînd ar fi fost o coală de hîrtie.

- În nici un caz, dacă nu am o unealtă cu care să tai metalul. Totuși, dacă aș putea să-mi strecor degetele pe aici, fără să mi le fac ferfeniță...

- Lasă-mă pe mine, se oferi ea și veni lîngă el. Mîinile mele sunt mai mici decît ale tale.

- Dar nu la fel de puternice, veni el cu replica promptă, apoi se sprijini cu umărul de un copac și își strecură mîna dreaptă în spațiul unde se afla bateria. Atunci ea îi văzu degetele vinete și unghiile aproape violet; știa din proprie experiență cît de dureroase sunt mîinile înghețate pe vîntul și gerul de afară.

- Ar fi bine să-ți încălzești mîinile puțin, ca să nu degere, spuse ea.

Atunci el scoase un sunet din acelea pe care bărbații le scot atunci cînd preferă să nu spună "De acord" sau "Nu

mă mai cicăli atît". Oricum, nu-i dădu nici un pic de atenție. Nu-l putea forța să-și încălzească mîinile, așa că preferă să tacă. Pînă la urmă, tot ea va avea grijă de el, dacă toate încercările vor eşua. După alte cîteva secunde de tacere, ea nu mai răbdă și zise:

- Pur și simplu, încă o otrăvire prin supradoză de testosteron, cum am mai văzut de multe ori.

Cum el avea capul întors și aproape orientat spre pămînt, nu-i văzu decît mușchii faciali ușor modificindu-și forma, de unde deduse că zîmbea.

- Cu mine vorbești?

- Nu, vorbesc cu copacul acesta, iar rezultatul este aproape același.

- Mă simt bine. Dacă reușesc să aprind focul, atunci mă voi încălzi.

Ca și cînd Aghiută îi tot șoptea la ceafă ce să-i mai spună, ea comentă:

- Mă rog, dacă tu ești așa de *sigur*.

- Sînt sigur.

- Fiindcă eu mă gîndeam că pot să-ți încălzesc mîinile la fel cum ți-am încălzit picioarele, dar dacă spui că ești bine...nu insist.

Spusele ei rămaseră suspendate undeva în aer. Parte din ea se întreba dacă nu cumva a înnebunit, numai că acum nu-și mai putea retrage cuvintele, așa că se strădui să pară relaxată.

El încremenii, apoi se retrase din fața bateriei, își

îndreptă spatele și se întoarse cu fața la ea.

- Poate că m-am pripit. Chiar mă dor mîinile.

- Atunci fă bine și grăbește-te să aprinzi focul! zise ea veselă, făcind spre el un semn care sugera: "Continuă-ți ureaba". Spor la treabă!

El îi aruncă o privire cu subînțeles și care voia parcă să spună "Lasă că pun eu mâna pe tine", după care își relua căutările în măruntaiele electrice ale epavei. Stătea într-un unghi foarte prost, astfel că nu ajungea bine la baterie, iar ramurile stufoase îi stăteau în cale.

- Bine. Acum să tai niște fire. Trebuie să fie totul pus la punct, pentru că nu cred să mai fi rămas mult acid și nu vom avea decât o încercare.

- Ce trebuie să facem?

- Întii aranjăm un loc ferit de vînt, pe cît se poate, apoi formăm din pietre o vatră pentru foc. Apoi căutăm niște vrăscuri uscate, care se aprind ușor. Cred că bucătile pe care le-ai folosit în interior, ca să astupi orificiile, ar fi destul de uscate deja. Altceva mai bun nu vom găsi, mă tem. Dacă tu te ocupi de asta, eu încep să cojesc puțină scoarță de copac.

Vîntul era o reală problemă. Vîjia printre munți, desființând orice loc care putea fi considerat un adăpost. În cele din urmă ea alese valizele cu care a venit, pe care le deschise și le așeză pe o muchie, aranjîndu-le circular exact în fața adăpostului. Soluția era una provizorie, fiindcă măcar îi ferea de rafalele mai puternice.

Reuși să îndepărteze un strat de zăpadă de pe locul unde avea să fie vatra, iar el folosi o surubelnijă, ca să săpe în pămîntul înghețat, dar aceasta se rupse imediat, apoi folosi un mîner de valiză și reuși să ajungă la stratul de pietriș. Trebuia să se mulțumească și cu o adincime mai mică.

Bailey puse niște lemne uscate pe deasupra pietrelor aranjate special. Erau acelea folosite pentru acoperirea găurilor din adăpost, iar ea le înlocuia imediat cu ramuri proaspete, rupte de afară, fiindcă la noapte va trebui să asigure înăuntru măcar același confort termic.

Cam se folosi de briceag ca să zgîrie scoarța interioară a unui lemn, pînă ce formă un mănușchi de rumeguș subțire, pe care-l așeză ca un cuib de pasare deasupra mormânlui de lemn. Puse deasupra vreascurilor și cîteva bucăți de hîrtie mototolită, din foile rupte ale carneațelului lui Bailey.

- Lemnul este încă verde, așa că nu va da căldură, dar e bine măcar că nu va arde prea repede, adăugă el.

Ea ar mai fi adaugat că era bine dacă se aprindea de fel, însă preferă să păstreze asta pentru sine. Dacă operațiunea cu bateria va avea rezultat și vor reuși să obțină o scînteie, nu era la fel de simplu să transporte flacăra de la epavă în adăpost, unde era pregătită vatra pentru foc. Cum vîntul bătea neîncetat, Cam nu putea să dea foc unei hîrtii făcută sul, apoi să meargă cu ea arzînd, ca să aprindă focul în adăpost.

Bailey goli cutia metalică pentru prim ajutor și i-o dădu lui. Cu o altă șurubelnită Cam perforă cutia în mai multe locuri și încercă să facă în interiorul ei o mini-vatră, cu care urma să transporte flacăra. Bailey îl urmărea în tăcere. De o oră nu mai vorbeau, fiindcă pregătirile erau mult prea importante. Era extrem de important să facă focul acum. Aproape că se îmbăta și ea cu acest gînd.

Cînd termină cu cutia, Cam se apucă să dezizoleze capetele cablurilor electrice, pe care apoi le uni într-un mânunchi, iar ea veni alături de el cu cutia pentru transport, așteptînd ca el să acționeze asupra bateriei.

- Dacă asta va funcționa, cînd hîrtia se aprinde, tu lasă capacul în jos și adu cutia cît mai aproape de flamă, o instrui el. Eu va trebui să desfac firele de pe bornele bateriei, ca să nu risipim curent; s-ar putea să fie nevoie să repetăm operațiunea. Va trebui să apropii sulul de hîrtie de locul flamei, ca să se aprindă.

Bailey simțea cît de tare îi bate înima de emoția așteptării. Rămase nemîșcată în spatele lui, ținînd în mînă unul dintre firele dezizolate, cu care atingea marginea sulului de hîrtie. Cam se strecuă între epavă și un trunchi de brad, ca să ajungă la baterie cu ambele mîini și să conecteze firele mai lungi la borna pozitivă, respectiv la cea negativă. Cînd făcu asta, rămase pe loc, concentrîndu-și privirea pe cutia perforată, ținută de Bailey.

Ea se străduia să nu tremure și rămase cu hîrtia lipită de capătul firului.

- Cît ar trebui să dureze? întrebă ea.
- Vreo cîteva minute.

Senzatia ci era că trecuse o oră. Timpul se tîra ca melcul, iar ei priveau hîrtia în agonie și emoție, așteptând să zărească firul subțire de fum, sau o scîntie, spunând chiar rugăciuni.

- Te rog, te rog, începu ea să descînte.

Nu se întîmpla nimic. Închise ochii, fiindcă nu mai suporta tensiunea. Poate aşa, fără privirea ei, hîrtia se va aprinde. Era o speranță copilărească, un gînd nebunesc, dar ea se lega de asta cu încăpăținare.

- Bailey! se auzi vocea lui Cam.

Speriată, ea deschise ochii larg. Nu văzu decît un fit delicat, albicios de fum, transparent ca un miraj. Serpua ascendent, timid, iar vîntul îl destrăma. Ea își mută ușor mîinile, apropiind cutia și protejînd-o apoi cu propriul trup.

Pe hîrtie se distingea deja un semn de arsură, din ce în ce mai amplu, ajungînd încet pînă la cuibul de rumeguș adunat dedesupt. Apăru o flăcăruie strălucitoare, subțiratică, iar restul hîrtiilor se aprinseră instantaneu.

- Pleacă acum, ii spuse Cam, iar ea puse capacul cutiei, apoi se grăbi cu ea spre vatra din adăpost. Îngenunchie lîngă piramida pregătită special, deschise ușor capacul cutiei, străduindu-se să protejeze flacăra plăpîndă. Deja sulul de hîrtie era pe jumătate ars. Îl împinse ușor spre rumegușul din vatră, unde un alt morîman de hîrtie proaspăt rulată aștepta.

Cu o scînteie flăcăruia se mări, înălțîndu-se din ce în ce mai cutezător, înghițind hîrtia, apoi rumegușul. Cum Bailey o urmărea, văzu că s-au aprins și micile vreascuri uscate, care începeau deja să fumege.

Bailey începu să rîdă, ba chiar avea senzația că acum începe să plîngă. Se întoarse și-l văzu pe Cam venind spre ea cu o față zîmbitoare. Sări afară, spre el și se aruncă în brațele lui. El o prinse, o ridică de la pămînt și se învîrti încet cu ea.

- A funcționat! strigă ea gîtuită de emoție. Strîngea cu putere umerii aceia largi, pe care-i avea în față și își încolacea picioarele împrejurul lui.

El nu spuse nimic. Palmele lui mari se opriră pe fundul ei, ca să o susțină, dar și ca să o apropie cât mai mult. Instantaneu simți cum erecția se insinuează între pulpele ei moi și fierbinți. Ea tresări, speriată, își ridică privirea și păru că rîsul i se diminuează. Îi văzu ochii verzi, plini de patimă, flămînzi și însetați, arzînd ca și flacăra pe care a aprins-o, apoi el o sărută.

CAPITOLUL 22

Buzele lui erau reci ca gheăța, dar sărutarea lui fierbinte transmitea o foame experimentată, care conștringea și obișnuia de la ea un răspuns imediat. Bailey auzi în minte alarmă imperioasă, care acum parcă nu mai răsună atât de urgent și pentru prima dată într-o perioadă îndelungată, sau poate pentru totdeauna, ea o ignoră.

Își încolăci brațele de jur împrejurul gâtului lui și-i răspunse la sărutare, cu buzele întredeschise, abandonindu-se insistențelor lui; apoi îi primi ușor limba, care o îndemna să se joace puțin cu el.

Un amestec de vinovăție și plăcere îi inundă trupul. Nu avusese de gînd să lase lucrurile să se precipite, nici să accepte acest drum, totuși, acum că pornise pe el, voia să meargă mai departe. Știa că trebuie să-și descolăcească picioarele de pe trupul lui văguit și să-și aleagă un teren cu mai puține aluzii sexuale, dar nu o făcu. Simțea tăria răspunsului lui și i se părea minunat, anticipînd totodată și plăcerea care o aștepta în continuare, dacă algea să se relaxeze și să se predea, dar această tentație era mai degrabă ca o sirenă acum.

Mai presus de toate și foarte pregnantă era plăcerea simplă a unei îmbrățișări masculine, care-i satisfăcea la fel de simplă nevoie de contact fizic. Era atât de înfometată în acest sens, iar acum nu mai putea să-și refuze nimic.

Dormise în brațele lui, el în ale ei deja de două nopți și, cu toate că apropierea lor fizică fusese o necesitate, pentru a-și transmite căldura trupească și a supraviețui, această realizare nu slăbea nicicum încrederea elementară și senzația de apropiere care se formaseră pe parcursul acestor lungi ore de suferință.

Până atunci ea nu mai simțise aşa ceva, dar nici nu și-a dorit. Cea mai bună cale prin care putea să-și protejeze sentimentele era să țină oamenii la distanță, să se bazeze doar pe ea însăși; învățase aceste lucruri din lecții timpurii și dure.

Totuși, iată-l aici, aproape, puternic și cald, iar acum ea nu avea de gînd să-i mai dea drumul. El a fost cel care a întrerupt sărutul, desprinzîndu-și buzele de gura ei, apoi o privi languros, ca printr-o ceață pătimașă. Deși avea cearcâne profunde și vineții, chipul lui era la fel de atrăgător și senzual, iar privirea lui emana potență. Flăcările pasiunii ardeau în ochii aceia, promițînd mai mult.

Cum el ținea încă palmele pe fesele ei, lipind-o atent de crecția maximă, ritmul ales de el pentru aceste mișcări îi făcu inima să bubuiie în piept, iar imediat începu să gîsfiie. Zîmbetul lui chiar o dădu gata.

- Cât de rău îmi pare că trebuie să ne oprim, zise el, dar mai am puțin și ead.

O secundă ea îl privi nedumerită, apoi realiză situația, rapid reveni cu picioarele pe pămînt și se dezlipi de el. Simțea cum ii ard deja obrajii. Oare cum de a uitat că era foarte slăbit? De-abia ieri a început să se deplaseze fără ajutor!

El sedezechilibră, dar își reveni imediat, iar ea îl sprijini cu propriul umăr, apucîndu-l și de mijloc, ca să-l susțină mai bine.

- Nu-mi vine să cred că am uitat, mormăi ea supărată, îl ajută să se apropie de foc.

- Personal mă bucur că ai uitat. Mi-a făcut al naibii de multă plăcere, numai că bruma de sînge rămasă în corpul meu a luat-o spre sud și mi-au fugit mînile cîteva minute. Îi făcu și eu ochiul, în timp ce se lăsa ajutat să se aşeze în fața focului. Scaunul era format dintr-un morman de haine ambalate într-o pungă, pe care o folosiseră ca să acopere intrarea. Oricum, hainele ei puteau fi utile pentru orice, așa că de ce să nu fie folosite și ca scaun?

- Doamne, ce bine e, gemu el și ridică mîinile deasupra flăcărilor, iar Bailey privi de jur împrejurul ei.

Și ea uitase de foc. Cum a putut? Doar entuziasmul provocat de aprinderea focului a împins-o în brațele lui. Numai că, după ce el a sărutat-o, gata, totul i-a fost evaporat din minte. Dacă flacăra s-ar fi stins, sau ar fi fost

nevoie să mute valizele în altă poziție, ca să apere vatra de vînt? Focul acesta era de neprețuit; ea ar fi trebuit să aibă grija de el, nu să-i sară de gât lui Cam Justice, apoi să-l călărească exact ca la rodco.

- Sint o netoată! murmură ea, privind cum urcă fumul în spirale, înainte să fie înghițit de vîrtejuri. Deja fumul se înțelege, fiindcă ardeau ramurile verzi. Trebuia să am grija de foc.

- Dar nu ne-am fi distrat atât de bine, sublinie el. Nu te mai condamna atât. Nu ești responsabilă pentru întreaga lume.

- Poate că nu, dar dacă se stingea focul, nu mai eram acum atât de veseli. Ridică și ea mîinile deasupra căldurii. Se simțea dogoarea și ea gemu de plăcere. Oamenii iau total de-a gata, cum ar fi căldura, hrana și apa. De acum încolo își făcea socoteala că nu va mai călători nicăieri fără să aibă la ea un sac impermeabil și o cutie de chibrituri în bagaje, dar și fără obiecte de necesitate imediată, cum ar fi un telefon cu conexiune prin satelit. Dar va lua cu ea și lenjerie de corp cu protecție termică. La fel și cîteva zeci de pungi cu rezerve de hrână concentrată.

- Am fi supraviețuit. Doar am trăit fără foc două zile. Însă acum avem mai mult confort.

Fizic, poate, dar era un imens ajutor pentru moral, care și aşa suferise niște lovitură crîncene astăzi, deși nu era decît mijlocul dimineții.

- Cu toate că ar fi trebuit să-mi amintesc de baterie mai

de mult, zise el gînditor.

- De ce? Nici tu, nici eu nu am fi putut să facem nimic oricum. Eram prea râniți ca să ne mișcăm, iar mie îmi era foarte rău.

- Dacă aș fi știut care e răsplata pentru că am aprins focul, m-aș fi tîrât prin zăpadă complet dezbrăcat, ca să ajung la baterie.

Bailey izbucni în rîs. Ridicolul imaginii descrise de el i se păru pur și simplu irezistibil - nu partea cu dezbrăcatul, fiindcă se gîndeau că ar fi fost o adevărată plăcere să-l admire, judecînd după părțile pe care i le văzuse deja; însă i se părea ridicol ca o persoană să fie dispusă să se tîrască dezbrăcată prin zăpadă doar pentru un sărut.

El întinse mâna și o trase ușor spre el.

- Așează-te, o indemnă el. Trebuie să stăm de vorbă. Tonul lui părea de oțel. Bailey îl privi cu interes.

- Tonul tău ar trebui să mă facă să stau dreaptă și să salut?

- A funcționat perfect la bărbații pe care i-am comandat.

- Dar nu este și cazul meu, explică ea.

- Slavă cerului. Dacă erai sub comanda mea, mă tem că anumite regulamente mi-ar fi interzis planurile pe care mi le-am făcut cu tine. Vrei să auzi despre ce e vorba sau nu? Dacă vrei, atunci stai jos.

El o mai trase o dată spre el, iar ea se trezi, spre

pumitea ei, așezată lîngă el, pe sacul cu haine. O cuprinse de umeri și o privi în ochi.

- Vreau să am o atitudine onorabilă și te avertizez sincer, ca să nu avem probleme, începu el, sfredelind-o cu privirea. Probabil că va fi și singura dată cînd fac asta, aşa că nu te obișnui.

Ea ar fi vrut să ceară detalii despre avertizarea sinceră, dar era convinsă că deja știa răspunsul. "Convinsă" nu era poate cuvîntul potrivit. Alarmată, mai degrabă. Enervată. Îngrozită. Dar mai presus de toate, nerăbdătoare.

- Cînd am crezut că vom fi salvați, am făcut tot ce mi-a stat în putere să nu te sperii, spuse el nonșalant, ca și cînd ar fi discutat despre piața acțiunilor. Știam că odată ce vei ajunge înapoi pe teritoriul tău, îți va fi mai ușor să recunoști avansurile mele și să le eviți, dacă le-aș fi făcut prea curînd. Dar acum știu că nu va veni nimeni să ne salveze și vei fi aici, singură cu mine cîteva zile la rînd, poate chiar săptămîni. Mi se pare corect să-ți mărturisesc că am de gînd să te dezbrac într-o zi, sau două, de îndată ce ne vom afla la o altitudine mai mică, unde este mai cald, iar noi vom fi mai întremați și ne vom simți mai bine.

Bailey deschise gura, poate ca să spună ceva, orice, apoi o închise, fiindcă nu-și găsea cuvintele. Mintea îi era complet goală. Ar trebui să simtă...ce? Toate răspunsurile ei obișnuite la avansuri parcă luaseră vacanță, fiindcă nu-și amintea nici unul acum.

Cînd încercă iar să spună ceva, renunță, închizînd gura

imediat. Poate că trebuia să-l refuze sec, aşa cum făcea de obicei, cînd oamenii încercau să-i dărime zidul de apărare, însă acum era chiar iritată că nu poate.

- Ai vreun motiv să tot imiți un pește guppy? o întrebă el zîmbind vag, cu capul ușor aplecat într-o parte. De teamă că nu va fi capabilă să spună ceva coerent, ea preferă să dea din cap negativ.

- Alte întrebări?

Un milion îi inundau mintea, cele mai multe lipsite de cuvinte, fiindcă erau lucruri pe care nu le putea rosti. Dădu din cap iar.

- În acest caz, trebuie să ne apucăm de treabă. Avem multe de pregătit.

Cînd el dădu să se ridice, Bailey îl prinse de betelia pantalonului, cum săcuse și el mai devreme cu ea, apoi îi spuse:

- Am lăsat aici pachetul cu șervețele umede cu aloe și chiloții tăi curați săt chiar acolo, zise ea, făcîndu-i semn spre locul cu pricina. Era bucuroasă că își recăpătase controlul asupra vocii, deși ceea ce spunea acum părea o nebunie curată. Trebuie să te împrospătezi puțin, altminteri vei dormi afară la noapte.

Cinci minute mai tîrziu îl tot auzea cum bombăne și rîde, singur în adăpost. Ea își văzu de treburile mai practice pe care le avea de făcut, deși era un efort substanțial, dar se simțea animată de nevoia de a face totul ca să se salveze de la altitudinea aceasta insuportabilă.

Unul din primele lucruri, aşa cum a spus Cam, era să hidrateze corespunzător şi asta însemna să topească tot mai multă zăpadă, foarte rapid. Aşa că se gîndi să profite de pietrele din vatră, încălzite de foc, pe care intenţiona să aşeze sticla umplută cu zăpadă, sperînd că plasticul va rezista temperaturii înalte.

Al doilea lucru important îl viza pe Cam. Era total nepregătit pentru a face faţă temperaturilor scăzute. Ea avea multe haine, dar nici un articol nu i se potrivea şi lui. Pe de altă parte, se gîndeau că un singur articol nu i se potrivea, dar poate mai multe alipite da.

Problema lui cea mai mare o constituiau pantofii, dar se gîndi că are pielea tăiată de pe banchete. Trebuia să gîndească un fel de şoşoni protectori, care să fie rezistenţi la umezeală şi să nu lase zăpada să pătrundă în încălăările pe care el le purta, dar cu care să poată merge – o sarcină grea, fiindcă ea nu era cizmar. Nu avea cum să taie pielea şi să o coasă într-o formă adecvată. Nici nu putea să o irosească, tăind-o într-un fel care nu-i folosea la nimic.

Scoase carneţelul şi un creion cu care să schițeze o formă cît de cît potrivită, în care să poată plia materialul, după care să înceapă să taie. Nu reuşi, fiindcă pasta din pix îngheţase. Aşadar puse pixul pe pietrele care mărgineau focul şi observă că deja o parte din zăpada din sticlă se topise. Fără îndoială, focul este un lucru minunat.

Avionul fusese sabotat, iar logica lui Cam legată de cine era în spatele acestui gest nebun nu putea fi

combătută. Seth a încercat să o omoare și nu i-a păsat cînd de puțin că l-ar fi omorât și pe Cam. Era dificil de acceptat asta, la fel de dificil de înțeles. Ultimele două zile au fost un coșmar de dureri, ger năpraznic și grecă, iar ea a făcut eforturi supraomenești ca să îndure totul.

Acum, cînd stătea și urmărea cum arde focul, începuse să se mai înveselească. Nu era de mirare că oamenii primitivi dansau în jurul focului; probabil că și ei se simțeau extaziati de bucurie cînd priveau lumina și simțeau căldura. Se aplecă spre foc, întinse mîinile și simți placerea căldurii în palme. De acum încolo nu va mai considera căldura ca pe ceva ce i se cuvine de drept.

Se simțea mai bine. Brațul i se mai dezumflase, iar roșeața se mai diminuase. Cam era și el mai bine. Nu va veni nimeni să-i salveze, așa încît vor trebui să se salveze singuri. Pentru prima dată se simțea încrezătoare în propriile-i forțe și era convinsă că vor supraviețui, fiindcă acum aveau alături de ei focul.

Iar cînd se vor întoarce în Seattle, urma să plătească niște polițe mari.

CAPITOLUL 23

În biroul firmei J & L era ca la morgă. Din rațiuni pur fizioleice Bret și Karen plecaseră acasă, să doarmă puțin măcar în cea de-a doua noapte, însă cînd a plecat, Karen a spus:

- Am senzația că îi abandonăm.

Patrula Civilă Aeriană trimitea rapoarte în care nu apărea nimic. Bret solicitase toate dosarele de revizie ale aparatului Skylane, iar el și Dennis, mecanicul-șef, le-au parcurs de mai multe ori, căutînd acolo o problemă aparent nerezolvată, care ar fi putut provoca această catastrofă. Nu au găsit nimic; avionul Skylane era perfect funcțional, avea toate reviziile de întreținere la zi și era pregătit corespunzător chiar și pentru zbor în condiții severe.

Bărbatul care în prezent conducea operațiunile de salvare, un om plinuț, cărunt, dar dedicat și poate un pic prea pesimist, se numea Charles MaGuire. Era veteran al salvărilor de acest gen și știa bine că mai întotdeauna deznodămîntul nu era unul bun. Dacă existau supraviețuitori, aflai de ei aproape imediat. Altminteri, dacă avionul se prăbușise într-o locație îndepărtată, trupurile,

sau ceea ce rămînea din el, urmau să fie recuperate în cele din urmă...de cele mai multe ori.

- Semnalul de la transponder s-a pierdut...aici, zise el arătînd un punct la este de Walla Walla. În regiunea Păduri Naționale Umatilla. Ne-am concentrat zona de căutare cam slab cam la cincisprezece minute după aceea. Nu se auzea mare lucru, ci doar cîteva cuvinte. Nu știm dacă era același avion, dar nu avem altceva care să semene cu un mesaj SOS. Evident că nu știm ce viteză avea sau altitudinea de croazieră, dar trebuie să presupunem că avionul era deja în pericol în momentul cînd s-a pierdut semnalul transponderului.

- Cam ar fi transmis și prin stația radio, fără să mai aștepte cincisprezece minute, sublinie Bret.

- Poate că a încercat. Evident că a avut probleme și cu stația de emisie. Nu-mi dau seama ce problemă electrică ar fi provocat defectarea transponderului și a stației radio simultan, dar un posibil accident...sau s-au lovit de ceva.

- Dacă aparatul a reușit să rămînă în aer atît de mult timp, Cam ar fi reușit să-l aducă la sol, zise Bret încrezător. Vorbim de un tip care nu intră în panică niciodată, care practic s-a născut cu aripi.

- Dacă aparatul a fost lovit de ceva, atunci poate că el a fost rănit, zise MaGuire. Pasagera, doamna Wingate...era genul de femeie care ar intra în panică și s-ar bloca, sau crezi că ar fi pus ea mîna pe manșă, ca să mențină avionul

drept, ca să nu vină în picaj?

- Ar fi pus mîna pe manșă, zise Karen prompt. Ca de obicei, era și ea de față și asculta fiecare cuvînt. Mai e și stația radio. Nu trebuie să fii un geniu, ca să-ți dai seama cum funcționează. Doar că ea stătea pe bancheta din spate; ar fi trebuit să se întindă mult peste scaunul lui Cam, ca să ajungă la manșă.

- Orice s-ar fi putut întîmpla acolo, sus. Dacă a fost avariat parbrizul, vorbim și de forță uriașă a vîntului, dar și aşa nu poți să reduci viteza prea mult, fiindcă te prăbușești. Probabil că ea nu știa cum să facă asta, oricum, zise MaGuire, ridicînd din umeri. Problema este că s-a întîplat ceva grav cu avionul. Putem să facem multe scenarii, dar habar nu avem ce s-a întîplat. Dacă începem din punctul cînd semnalul transponderului s-a pierdut, estimăm distanța pe care ar mai fi putut să zboare în intervalul de timp înainte de recepționarea semnalului SOS și astfel vom avea o zonă de căutare extinsă pînă la Canionul Diavolului. Este o regiune imensă și terenul cel mai accidentat din stat. Oamenii mei săint în acr tot timpul zilei, dar și aşa poate dura foarte mult.

Bret era membru al Patrulei Aeriene Civile, dar el a fost exclus din operațiunile de căutare din cîteva motive, cel mai important fiind acela că firma J&L Executive Air Limo nu și-a închis ușile cînd avionul lui Cam a dispărut. Afacerea trebuia totuși condusă și anumiți oameni depindeau finançiar de activitatea ei. Cu o zi înainte el nu

a zburat fiindcă nu a dormit deloc, dar azi a fost nevoie să efectueze un zbor charter. Karen refuza să lase a facerea să moară, deși avea ochii umflați de atâta plins și continua să plingă și acum, adeseori dînd fuga pînă la baie, ca să mai verse cîteva lacrimi.

Bret avea de gînd să efectueze zborul planificat de ea, altminteri trebuia să-i dea socoteală.

- Mai există și varianta că avionul a fost sabotat, ii zise Karen lui MaGuire și-l privi sfidător pe Bret. Ea răminea la teoria ei, indiferent ce ar fi spus el. MaGuire se frecă ușor la nas.

- Ce te face să spui asta?

- Fiul vitreg al doamnei Wingate a sunat cu o zi înainte de zbor și a întrebat de asta. Nu a mai făcut-o niciodată pînă atunci. Știu că nu sunt cei mai buni prieteni, ca să o spun mai pe ocolite. Ea controlează banii, iar el îi vrea.

MaGuire se frecă pe obraz și-l privi pe Bret.

- Interesant, dar nu înseamnă mare lucru. Crezi că fiul vitreg ar fi putut avea acces la avion, sau că ar fi știut cum să-l saboteze, astfel încît să nu fie detectat nimic?

- Are ceva cunoștințe despre avioane, zise Bret. A luat cîteva lecții de zbor, cred. Dar nu știu dacă știe suficient... Bret ridică din umeri.

- Ar fi putut să plătească pe cineva, îl întrerupse Karen, vădit iritată. Nu am spus că a făcut-o el însuși.

- Adevărat, recunoscu MaGuire. Dar cum ar fi accesat avionul?

- Este un aerodrom de dimensiuni mici, zise Bret, crescindu-se în creștet. Deservește mai mult avioane particulare și serviciul nostru de zboruri charter. De jur împrejurul lui există un zid, precum și camere video, dar nu se compară cu securitatea de pe marile aeroporturi comerciale.

MaGuire merge la fereastră și privi afară, în timp ce și cufundă mîinile în buzunare.

- De obicei nimeni nu se gîndește că este vorba de o mînă criminală, dar trebuie să spun că, în toți anii de când mă ocup de așa ceva, nu am văzut nimic care să mă facă să cred că avionul a fost sabotat în mod intențional. Până când vine cineva și prezintă o dovedă că a avut loc o intervenție nu văd de ce ne-am face griji. Pe de altă parte, este bine întotdeauna să ne gîndim la siguranță. Există aici cineva care să fie prezent douăzeci și patru de ore pe zi?

Bret se uită spre Karen. Ea făcuse deja ochii mici și avea o privire războinică, însă nu spuse nimic. Bret se gîndi că, dacă MaGuire ar fi lucrat aici, corespondența lui personală ar fi dispăruta pentru cîteva zeci de ani.

- Citeodată, dar depinde. Mecanicii lucrează uneori pînă tîrziu, sau noi avem anumite zboruri programate. Avioanele particulare vin și pleacă mereu. Aș spune că nu există un program predictibil.

- Când nu știi dacă nu cumva vine cineva subit, e foarte dificil să faci un plan pentru așa ceva. Dacă nu există nici o gaură în zid, proaspăt făcută, sau nici o pătrundere

neautorizată pe terminal, nu cred că drumul investigației noastre este în direcția aceasta. Mai bine ar fi să ne canalizăm eforturile și să folosim toate resursele ca să localizăm zona unde ar fi căzut avionul.

Acesta era răspunsul corect din partea unui bărbat care a fost nevoie să ia decizii dificile și altădată, dar lui Karen nu-i convenea ca teoria ei să fie abandonată. Acceptase că bietul Cam a murit, însă nu acceptase încă faptul că nu avea pe cine să dea vina.

- Atunci băgați-vă capetele în nisip, replică ea, după care ieși din biroul lui Bret.

Bret oftă și se aşeză pe scaun copleșit.

- Îmi cer scuze, șopti el. Îi este foarte greu să accepțe. Și mie îmi este. Am scos toate rapoartele de service și reparații ale aparatului Skylene. Eu și mecanicul le-am parcurs de zeci de ori, căutând ceva, orice ar fi putut indica o cît de mică eroare. E foarte greu să nu știi ce s-a întîmplat.

- Și mie îmi pare rău, zise MaGuire. Aș dori să pot face mai mult. Cel mai dificil ne este să facem față unor situații ca aceasta, cind știm că s-au prăpădit, dar nu-i putem găsi. Oamenii vor să știe. Într-un fel sau altul, au dreptul să știe.

- Mda, zise Bret copleșit. De parcă i-ar fi comandat cineva, luă dosarul avionului Skylene și-l deschise din nou, frunzărind printre toate rapoartele de reparații și întreținere, căutând printre chitanțele pentru combustibil și alte documente, foarte numeroase, dar obligatorii pentru

siecare avion în parte.

Karen avea și ca totul pe computer, unde făcuse o copie, dar mai exista încă una, pe care o păstra în baza de date a firmei. În trecut existase o situație cînd au pierdut toate înregistrările din cauză că un computer s-a defectat, provocînd un coșmar pentru recuperarea datelor fiscale. De atunci păstrau și documentele îndosariate, oricît de arhaic sau redundant ar fi părut.

Bret și Dennis au comparat atunci fiecare înregistrare cu fișierul din computer, ca să vadă dacă nu s-au făcut omisiuni sau nu au fost înregistrate date eronate, iar lui Karen nu i-au spus nimic, fiindcă știau că le-ar fi luat capul chiar și numai pentru aluzia că ea ar fi putut să greșească.

MaGuire îl privea condescendent, știind cît de greu îi venea să accepte că uneori se întîmplă lucruri groaznice, fără motiv sau logică.

Bret se îndreptă brusc și se concentră asupra primelor file ale dosarului. MaGuire privea încruntat, dar cunoștea bine limbajul trupului, așa că merse lîngă el și-l întrebă:

- Să nu-mi spui că ai găsit ceva?

- Nu știu. Poate am citit greșit. E vorba de raportul alimentării cu combustibil din dimineața aceea. Râsfoi prin dosar și scoase o hîrtie pe care o examină foarte atent. Dar e greșit! exclamă revoltat. Este foarte greșit!

- Ce anume?

- Asta! Vezi cifra pentru galioane de combustibil alimentat la pompă. Este imposibil.

MaGuire citi la rîndul său raportul alimentării.

- Treizeci și nouă de galoane.

- Da. Capacitatea totală a lui Skylane este de optzeci

și șapte galoane. Nu înțeleg logica. Bonul de comandă pentru alimentare a fost pentru un plin de rezervoare. Cu rezervoarele complet pline, ar fi trebuit să realimenteze în puțin de jumătate din cît avea nevoie, ca să ajungă acolo. Salt Lake City, aşa că era imposibil să decoleze cu mai mult de jumătate din cît avea nevoie, ca să ajungă acolo. Chiar și aşa, cînd a citit aparatura de bord, ar fi putut să ia legătura prin radio cu Walla Walla, pentru realimentare, dar nu să treacă pe deasupra lui.

- Da. MaGuire privi raportul și se încruntă, părind că se gîndește. Karen apăru în pragul ușii și rămase acolo privindu-i și ascultînd. Era atât de încordată, încît fiecare fibră musculară trăda starea de alertă.

- Trebuie să luăm legătura cu compania de livrare combustibil și să aflăm ce înregistrări au. Poate că s-a commis o greșală.

Alimentarea cu combustibil se făcea printr-un intermedier autorizat. Prin telefon se obținu rapid informația că în dosarul lor figurau treizeci și nouă de galoane de combustibil, cu care a fost alimentat Skylane la ora 6:02 în dimineața zborului, iar raportul din dimineață aceea se potrivea cu totalul de la pompă.

Încă vreo cîteva apeluri și au ajuns la operatorul transportorului de combustibil, care a spus sec:

- Am umplut rezervoarele, exact cum prevedea co-

mandă. Am verificat valva și am făcut și verificarea vizuală. Chiar m-am gîndit că era un lucru neobișnuit ca atât de mult combustibil să fi fost lăsat în rezervoare, dar mi-am zis că probabil fusese anulat vreun zbor, după ce avionul fusese deja alimentat.

Un avion, mai ales unul care face curse comerciale pe rute fixe, nu transportă combustibil inutil. Combustibilul este greu și, cu cât un avion este mai încărcat, cu atât mai multă putere îi este necesară pentru a ajunge la destinație. De obicei comanda de realimentare se făcea după ce avionul ajungea la destinație, evident cu ceva combustibil de rezervă în rezervor, pentru cazurile de retragere sau pentru întîrzieri la aterizare.

"Puțin" este un termen relativ, desigur, dar Mike, care zburase cu Skylane-ul pînă la Eugene cu o zi înainte nu ar fi luat cu sine o jumătate de rezervor peste necesarul de zi.

Ca să fie sigur, Bret scoase și raportul de alimentare din ziua cînd Mike a pilotat avionul. Era imposibil să zboare pînă la Eugene și înapoi, după care să fi rămas totuși cu atât de mult combustibil.

- Deci, ce înseamnă asta? întrebă curioasă Karen. Cam credea că are suficient combustibil pînă al Salt Lake City, dar nu a avut? Cineva a defectat flotorul indicator de combustibil? Avea pumnii strînsi și deja i se albiseră degetele.

MaGuire arăta de parcă în minutele acelea față i-ar fi fost brăzdată de riduri suplimentare.

- Înseamnă că este o posibilitate ca rezervoarele să fi

părat pline cu combustibil, cînd de fapt ele nu erau pline,
Bret închise ochii. Părea că i se face rău.

- Cel mai simplu mod este să introduci o pungă de
plastic transparent în rezervor, îi zise lui Karen. O umpli
cu aer, nu o vede nimeni, iar în rezervor nu vor mai intra
atîția litri căi ar trebui. Nu e deloc complicat.

- Ti-am zis eu! strigă ea, tremurînd de furie. Precis a
avut ceva în cap, altfel nu ne-ar fi sunat în ziua aceea!

- Cred că ar fi bine să verificăm dacă există înregistrări
de siguranță, zise rapid MaGuire.

CAPITOLUL 24

Seth completase toate formularele necesare pentru a deveni angajat al firmei Wingate Group, s-a întîlnit cu superiorul său, i s-a arătat unde trebuie să semneze de sosire și a primit o legitimație de acces angajat. Grant Siebold i-a înlesnit angajarea; aflat el: nu a mai fost nevoie să facă pipi într-un pahar de plastic, pentru testul pe care era obligat să-l facă orice angajat al firmei.

Presupunea că "omisiunea" urma să fie descoperită la o dată ulterioară, după ce orice fel de drog pe care-l fumase sau înghițise ar fi avut destul timp ca să se elimine din corpul său. A primit și un mesaj foarte clar și concis: dacă va ignora acest avertisment și va continua în felul în care era el obișnuit, cînd testul urinei lui va ieși pozitiv pentru droguri, el își va primi un șut în fund.

Va trebui să facă niște verificări online, ca să afle cât timp se păstrează în corp urmele de marijuana. Slavă cerului, fumase și el puțină iarbă, dar asta era ca o mică pauză într-un ocean de droguri; anestezicul lui preferat era alcoolul. Totuși, chiar și asta ieșea din discuție momentan.

După aceea plecă la cumpărături. Observase că era

ținuta obligatorie la firmă, chiar și pentru deparțamente, mesagerie: pantaloni de culoare închisă, cămașă albă și cravată. Pantofii puteau să fie cu șireturi sau mocasini, dar să nu semene cu pantofii-sport. Șosete negre.

Toată viața lui i-a disprețuit pe șobolanii corporațiști, cu regulile lor stricte de îmbrăcăminte, dar acum, drept răzbunare, își dădu silința să arate exact ca ei. Un drum pînă la magazinul Nordstrom, unde rezistă alegerilor mai elegante și treaba era rezolvată.

În drum spre casă își ascultă mesageria de pe telefon. Cele mai multe apeluri erau de la oameni cu care petrecuse cîndva, curioși să afle unde s-a distrat noaptea trecută. Nu a returnat niciun apel. A șters apelurile de la Tamzin sără să le asculte măcar.

Își aminti că acasă nu avea nimic de mîncare, așa că făcu un ocol pe la magazinul cu produse alimentare. Din nou a cumpărat ce nu obișnuia să cumpere, adică a ocolit raionul cu bere și vin. Cereale integrale. Ovăz. Fructe. Suc de portocale. Lapte. Cafea. I se strîngea stomacul doar la gîndul că ar pune așa ceva în gură, dar știa că trebuie să mânânce. Sărățelele și supa concentrată au completat meniul planificat.

Viața, așa cum o cunoștea el, luase sfîrșit. Dacă voia să supraviețuiască, nu-și mai permitea alegeri greșite sau comportamente irresponsabile. Îl cuprinse o melancolie sumbră, ca aceea dintr-o zi ploioasă, iar aceasta se va tot întinde într-o paradă nesfîrșită de săptămîni, luni, ani, care

vor fi toți la fel și nu vor mai promite nici un minut de strălucire. Așa să fie. Devenise cenușiu.

După ce a ajuns acasă și a pus în frigider marfa perisabilă, s-a dezbrăcat și s-a întins pe pat, sperînd că va așpi. Noaptea nedormită din ajun îl epuizase, dar chiar și așa nu putea să adoarmă. Amintirile mărșăluiau prin capul lui ca o armată de furnici.

În cele din urmă a reușit să adoarmă, fiindcă soneria telefonului l-a trezit brusc, făcîndu-l să se ridice speriat. Luă mobilul în mînă și fixă cu privirea ecranul cu identitatea apelantului. Recunoșcu numărul și inima îi tresări în piept. Apăsa tasta de răspuns și zise:

- Bailey? pe un ton precaut, nesigur.

- Bailey! se auzi rîsul isticic al lui Tamzin. Doamne sfinte, scuipe în sîn și spală-ți gura cu săpun!

Drace. Seth își coborî picioarele pe podea.

- Tamzin. Ce cauți acasă la Bailey?

- Nu este casa lui Bailey, replică ea cu răutate. Era casa mamei noastre, iar acum este a mea. Te nu-ți trebuie o casă atât de mare. Eu am familie, iar tu nu ai.

- Cum ai intrat?

- Doar nu credeai că a schimbat codul de acces, nu? este același ca pe vremea când trăia tata. Și desigur, am și eu o cheie.

Nu există nici un "desigur"; Seth își dădu seama că ea a subtilizat cheia într-o zi când a venit în vizită, probabil chiar înainte să moară tatăl lor.

- Pleacă naibii de acolo, zise el pe un ton neutru. În mod legal, Bailey este încă în viață, aşa că nu poți să atinge nimic.

- Cum adică; legal este încă în viață? Nu a fost eliberat un certificat de deces?

- Tu nu te uiți niciodată la știri? i-o trinti el. Nu a fost găsit încă locul prăbușirii. Nu există un cadavru. Fără cadavru, fără dovada prăbușirii, deci fără certificat de deces.

- Dar ce naiba durează atât de mult? Oare de cât timp au nevoie ca să găsească un *avion*? Doar nu s-a prăbușit pe culturile de porumb ale unui fermier, iar el nu l-a observat.

Greața pe care o simți la auzul acestor cuvinte era atât de puternică, încât s-a străduit să nu-i spună ce ar fi meritat să audă. Nu-și putea permite să-și piardă cumpătul, de acum încolo nu va mai putea să spună exact tot ce gîndește, fără să se gîndească la consecințe. Așa că spuse:

- Dacă nu este moartă și va afla că te-ai instalat în casa pe care ea o consideră a ei, o să-ți tot reducă pensia fiduciară pînă la douăzeci de dolari pe lună. Crede-mă pe cuvînt.

Urmă o pauză, apoi Tamzin îl întrebă pe un ton schimbă radical:

- Vrei să spui că există și posibilitatea ca ea să se întoarcă?

- Vreau să spun că e mai bine să nu rîști nimic. Casa

nu pleacă nicăieri. Chiar dacă va dura șase luni pînă ce ea va fi declarată decedată, casa tot acolo va rămîne.

- Dar deja am spus oamenilor...mă rog, unii au înțeles greșit. Știu că te vei supăra. Prostul de fratele ei m-a sunat...știi, acela care a venit la înmormîntarea tatei. Cei doi trebuiau să se întîlnească la Denver. I-am spus pur și simplu că a fost o scorpie ordinară și că ne bucurăm că a dispărut.

Fără să fie.

- Ce i-ai spus, mai exact?

- I-am spus tot ce aveam pe suflet. Nu puteam să-l susțin, cînd îl vedeam că face pe prietenosul, exact cînd a murit tata. I-am spus că doar un prost te-ar fi putut păcăli pe tine și că ea a căpătat ce a meritat.

Satisfacția din tonul ei răbufnise ca o explozie, iar pe Seth îl fulgeră brusc ideea că sora lui îl urăște. Poate că-și făcea socoteala că, dacă el va ajunge la închisoare, ea va detine controlul exclusiv asupra banilor. Sau că ar putea chiar să aranjeze ca el să fie omorât și atunci toți banii îi vor rămîne ei, fără probleme.

Poate că l-a urît toată viața, fiindcă tatăl lor a declarat clar că dorea ca el să-i ia locul la conducerea Wingate Group. Oricare ar fi fost calculele ei, îi apăru dintr-o dată clar și fără îndoială că nimeni nu l-a urît vreodată atât de mult cît îl ură sora lui.

- Îți spun asta doar ca să o știi, zise el calm. Mi-am făcut testamentul.

- Și? Doar nu ai alți frați sau alte surori. Ce exprima ea era că se aștepta ca toți banii să-i rămână ei, indiferent dacă el își făcuse un testament sau nu.

- Dacă se va întâmpla ceva cu mine, am lăsat totul acțiunilor de binefacere. Tu nu vei primi nici un sfanț. Așa i spuse și închise telefonul, apoi rămase pe loc, tremurind. Își contactă avocatul și transformă în realitate ceea ce a declarat puțin mai devreme.

În prima lui zi la lucru ajunse la birou cu o jumătate de oră mai devreme. Oricum nu a reușit să doarmă prea mult și s-a temut că va întîrzia din cauza traficului aglomerat. Era inexplicabil de nervos. Cât de dificil putea fi să sortezi și să livrezi corespondența?

Cel mai greu iți va fi să suporte privirile curioase, fiindcă avea de două ori vîrstă celui mai tînăr angajat la biroul poștal. Măcar bine că nu-l va recunoaște nimeni, cu excepția cîtorva directori, dar se îndoia că va da ochii cu vreunul. Dacă va trebui să ducă pachete sau corespondență la birourile lor, asistentele lor se vor ocupa de acestea, ca să le preia, nu directorii. Se bucura de acest minim grad de separare.

Cealaltă încăpere unde se sorta corespondența începuse să se umple de angajați, fiecare în mînă cu cîte o cafea de la Starbucks. Seth nu putea spune că merge cu valul, fiindcă el nu agrea cafeaua preparată în acest fel. Ii plăcea cafeaua, dar o bea simplă și fără aromă, iar dacă nu avea la dispoziție cafea, nu era deloc deranjat. Poate că ar

nu bine să cultive și el acest gust, măcar pentru ca să se alinieze cu ceilalți. Ori putea să cumpere cafeaua de la firma respectivă, o arunca, păstra paharul și în el își turna cafeaua preparată de el. Se întreba cît rezista un astfel de pahar pînă la dezintegrare.

Ceilalți angajați îl priveau interesați, dar nesiguri de modul în care să-l abordeze. Poate se gîndeau că el lucra sus. La naiba; erau toți tineri, iar el nu mai era, aşa că preferă să facă el primul pas.

- Eu sunt Seth, zise el. Azi e prima mea zi de lucru.

Ceilalți au schimbat fețe-fețe. Una dintre angajatele tinere, o fată înaltă și slăbuță, cu niște ochi reci, de mangustă zisc:

- Aici? La corespondență?

- Exact.

Alte priviri întrebătoare.

- Ai ieșit cumva din închisoare, sau ceva de genul ăsta?

Încerc să-mi feresc fundul de ea.

- Nu, spuse el jovial. Cincisprezece ani am fost în comă și în sfîrșit m-am trezit.

- Pe naiba, zise fata cu ochii de mangustă. Trebuie să fi suferit alterări majore ale creierului, dacă ai stat în comă atît de mult.

Cu multă răutate, dar și mult mai isteț decît puștii din birou, el zise în final:

- Cine spune că nu-i aşa? Apoi se întoarse cu spatele la ei.

Şefa biroului de corespondenţă era o femeie scunzătoare, grăsuţă şi cărunică, cu un nume ciudat: Candy Zurchin, îmbrăcată ca o bunicuţă. Garderoba ei părea că nu conştine decât blazere bleumarin, fuste gri şi pantofi negri, cu şireturi, însă conducea departamentul cu o degajare eficientă, care ar fi făcut să se ruşineze orice şcoală catolică.

Desigur că toţi aceştii tineri erau sub comanda ei, pînă şi cea cu ochi de mangustă, care spunea "Da, doamnă" ori de câte ori Candy o solicita să facă un lucru - şi spunea asta fără sarcasm, ceea ce era remarcabil.

Seth îşi ținea în frîu mîndria, ego-ul şi firea, făcînd exact ce-i spunea femeia să facă, pe cît putea el de repede, şi fără să comenteze. Activitatea nu presupunea să ai o minte strălucită, dar, privind obiectiv această slujbă, vedea că necesita o pregătire bună, fiindcă, deşi era nespus de plăcăciunoare, totuşi necesita multă atenţie la detaliu şi disciplină. Tendinţa era clară, să te laşi pe tînjală; unii angajaţi chiar asta făceau. Totuşi, el ştia că, dacă al ar fi un angajat la un eşalon superior, ar acorda atenţie covîrşitoare recomandărilor şi comentariilor făcute de Candy Zurchin.

Cu două zile în urmă nu i-ar fi acordat lui Candy Zurchin nici un pic de atenţie.

Treaba lui era foarte simplă: să sorteze şi să livreze toată corespondenţa care intra, să colecteze corespondenţa destinată expedierii, să aplice timbrele corespunzătoare şi

etichete de transport, să împacheteze articolele care necesitau asta și să le expedieze pe toate în aceeași zi. Făcea asta într-o singură zi. Munca era interminabilă. Era chiar umit de cantitatea de scrisori. Oare oamenii aceștia nu au avut de e-mail? Doar că e-mailurile se limitau la comunicarea inter-departamentală, sau cea între angajați; scrisorile spre contacte din exterior trebuiau să fie doar în format scris pe hîrtie.

Probabil că Siebold i-a dat lui Candy instrucții să nu-l lase să se ascundă în subsol, fiindcă din prima zi l-a trimis cu un cărucior plin-ochi cu scrisori, plicuri cerate și pachete.

- Vei învăța doar făcînd, îi spuse ea. Birourile au toate plăcuțe de identificare. Dacă nu găsești pe cineva, poți să întrebî.

Evident că livrările erau pentru etajele superioare. Dacă Grant Siebold s-a gîndit că recunoașterea îl va umili atât de mult încît să demisioneze, atunci tot el voia ca asta să se întîmple mai devreme, decît mai tîrziu.

Seth a aflat o mulțime de lucruri. A aflat că în general angajații de la biroul corespondență erau practic invizibili. A aflat că una dintre asistente avea o manichiură perfectă tocmai fiindcă îi acorda multă atenție. A aflat cine juca jocuri pe computer. A aflat cine era agreat și cine nu era, lucru ușor de detectat, după atitudinile asistentelor.

Unul dintre vice-președinți bea în timpul serviciului; Seth percepă aroma inconfundabilă de îndată ce a intrat în

birou, impingind căruciorul. A detectat și aparatul de pulverizat aromă, folosit pentru îndepărarea mirosului. Asistentă l-a surprins adulmecind acrul, drept care l-a privit cu răceală și i-a spus sec:

- Nu știi nimic, nu ai văzut nimic și nu ai miroșit nimic. El dădu din cap că a înțeles și și-a văzut de treabă. A aflat că suferea de auto-amăgirea grandorii, fiindcă nici măcar o persoană nu l-a recunoscut.

CAPITOLUL 25

Abia după amiaza tîrziu Cam a făcut un drive-test cu noii lui galoșii din mușama de banchetă – sau mai bine zis, a făcut un test de mers. Erau destul de nefinisați, iar legăturile fuseseră făcute cu șireturile de la pantofii lui și cu firele de la tabloul electric. Totuși, arătau bine, îi imbrăcau picioarele pînă la gleznă, pe deasupra pantofilor lui, iar Bailey îi confectionase destul de largi. Ideea era să introducă în ei, forțat, bucăți de material, sfîșiat din propriile ei haine, pentru a asigura o bună izolare. Practic acum își simțea picioarele protejate și, mulțumită focului, chiar încălzite.

Ziua a trecut foarte repede, fiindcă au fost multe de făcut. S-au aşezat unul lîngă altul, pe sacul cu haine, în fața focului, ea lucrînd la pantofii lui, iar el confectionînd o sanie rudimentară, pe care să transporte toate bunurile de valoare și rezervele rămase. Au mai băut apă, din zăpadă topită, iar acum totul mergea mai rapid, datorită intervenției focului. Era prima dată cînd și-au permis să bea suficient, fără să se teamă că vor rămîne tot însetați.

Ea era destul de mulțumită în compania tăcută pe care

o avea alături. Evident că era îngrijorată, cum să nu fie? I-aștepta o mare încercare, periculoasă și cu riscul să nu supraviețuiască. Munții aceștia mari, cu piscuri colțuroase, păreau neieritători față de orice greșeală omenească. Chiar dacă vor reuși, realitatea era că o persoană a încercat să-i omoare, iar toate săgețiile erau îndreptate spre Seth.

Putea să fie dificil de dovedit că el era în spatele acestui gest criminal. În primul rînd fiindcă toate dovezile erau aici, împrăștiate printre stînci. Chiar dacă epava va fi găsită, orice dovezi probatoare puteau să fie distruse de elementele naturale.

Pe de altă parte, frigul ar putea conserva dovezile; ei nu putea să știe. Trebuia să admită posibilitatea foarte reală că, deși ea și Cam știau că o persoană a încercat să-i omoare, exista riscul ca ei să nu poată dovedi niciodată cine a fost autorul. Cum mai putea ea să meargă mai departe, cînd știa asta? Cum să se poarte cu Seth? Nu știa cum. Va fi obligată să renege orice înțelegere a avut cu Jim, dar chiar și în condițiile acestea, nu-i plăcea să facă asta.

Toate acestea, însă, erau de domeniul viitorului, astă dacă ea va mai avea unul. Putea fi sigură doar pe prezent. Conceptul era eliberator, dar și reconfortant. Nu stătea ca pe ghimpi, în așteptarea salvatorilor, fiindcă știa că nu va veni nimeni.

Își făcuseră un plan, iar acum îl punea în aplicare, bazîndu-se doar pe ei însiși și pe ingeniozitatea lor, pe încăpăținarea și curajul lor. Se pricepea la asta foarte bine.

Odată ce a terminat cu confecționarea șoșonilor pentru el, se ocupă de problema îmbrăcămînții lui. Luă de la ea două cămași flanelate groase – slavă Domnului că și luase suficiente, gîndindu-se că o aşteaptă două săptămîni de coborîre pe apă – pe care le încheie una cu cealaltă, formînd o mega-cămașă încăpătoare. Era o idee stranie, dar altfel nimic din ce avea de îmbrăcat nu l-ar fi cuprins peste piept sau la umeri.

Mînecile păreau prea scurte, iar cele două mîneci rămase la spate pendulau inutil, dar țineau măcar de cald. Mai greu era cu păstrarea căldurii la picioare, fiindcă el nu avea decît o singură pereche de pantaloni. Pentru ea se găseau suficiente perechi de pantaloni pufoși de trening, dar pe el nu-l cuprindeau deloc.

În cele din urmă îi veni o idee.

- Cred că pot să fac ceva.

El se chinuia să facă din ramuri de brad două perechi de clăpari pentru zăpadă.

- Să nu-mi spui că ai ascuns în bagaj cîteva articole pentru bărbați.

- Dacă mai faci pe istețul, să știi că te las să îngheji de frig.

- Scuză-mă, zise el și se lăsă într-o parte ca să-i atingă umărul cu al său. Ce ai mai găsit prin Fabrica de Idei?

- Am niște prosoape din microfibra.

- Bine, zise el foarte interesat, mi se pare și normal să iei cu tine multe prosoape pentru o excursie de două

săptămîni. E foarte logic.

- Mulțumesc, domnule Scepticism, zise ea îmbuflată, apoi îi explică. Dacă tai fișii subțiri pe margini și le leg cap la cap pe fiecare, pot să obțin o centură pe care să îl-o pun al brîu. După aceea fac același lucru, doar că merg în jos, pînă ce reușesc să-ți fac un fel de șorț împrejurul picioarelor, iar el te va apăra de frig.

- Pentru cineva care nu știe să coasă, ești o domnă destul de îndemînatică.

- Ironia sorții, vezi? zise ea și rîse. De cînd mă ștui am urit cel mai mult acul și ața de cusut, iar acum trebuie să fac tot felul de lucruri, ba chiar și-am cusut capul. Mi se pare *nedrept*.

Cam se uită și el la botinele ciudate pe care le avea în mînă și rîse.

- Mie îmi spui de asta? De cînd mă ștui am urit zăpada și să-mi fie frig – iar acum uite.

- Dacă urăști zăpada, atunci de unde știi să faci aceste încălțări pentru zăpadă?

- Principiul e simplu – distribuirea greutății pe o suprafață mai mare – iar tot ce trebuie să faci este să împletești din crengi un fel de rețea, pe care să o atașezi la talpa încălțărilor pe care le porți.

Se uita la el cum împletește din crengile mai verzi și mai flexibile, cu mîinile lui mari, dar înghețate de frig, însă destul de sigure pe ce fac, de parcă ar fi repetat mișcările de sute de ori.

Era mulțumită că se afla aici, alături de el – nu blocată pe masivul muntos, ci aici, lîngă el. În interior se simțea calmă, împăcată cu sine, liniștită, fiindcă nu avea multe alegeri la dispoziție: fă ce trebuie făcut, sau vei muri. Construiește un adăpost. Păstrează-ți corpul cît se poate de cald. Topește zăpadă ca să ai apă de băut. Cam atât. Supraviețuirea nu are nimic complicat în ea, în timp ce în viață totul este complicat.

În aceeași măsură, de-abia aștepta ca toate asta să se termine. Voia să facă un duș fierbinte. Voia o toaletă ca lumea. Voia un *supermarket*.

- Știi ce mi-ar plăcea să mănânc chiar acum? zise ea cu patimă în glas.

El scoase un sunet, de parcă s-ar fi înecat, apoi începu să rîdă în hohote. Gîndul lui Bailey honiarea printre rafturile cu produse, atât de departe de sex, încît se mai uită la el lung, apoi își dădu seama ce a spus. Începu să roșească.

- Nu ce crezi tu. Îi trase o palmă pe spate. Taci. Eu mă gîndeam la un castron aburind cu supă de porumb și cartofi, fierbinte, cu bacon și crutoane și cașcaval ras pe deasupra. Deja simțea cum salivează doar la gîndul acesta.

El își șterse lacrimile de la ochi și comentă:

- Eu prefer carne. Licăritul pervers al privirii lui îi spunea că nu era amator de coaste, iar ea roși și mai tare.

Atunci chiar îi trase un ghiont în coastă, împingîndu-l de pe sacul cu haine.

- Pleacă! Lasă-mă în pace, bărbat cu mintea murdară ce ești!

- Recunosc, sănătatea vinovat, zise el rîzind, dar nu se elină de lîngă ea. Vinovat pentru toate capetele de acuzare.

- Vorbesc serios! Pleacă. Mergi și încearcă incălțările.

Oricît de tare se distra, el se ridică și făcu cîșiva pași îi coborî, absolut involuntar, pe fundul lui, apoi pe coapsele puternice și pe picioarele lungi, superbe, după care realiză ce face și ridică privirea. Cu toate că nu era nevoie, se simți obligată să adauge un lemn pe foc.

Realiză că el o seduce, fără prea multe eforturi, folosind doar cuvinte alese și moduri de a ride, sau dependența lor unul de celălalt. Ea nu putea să plece de lîngă el, nu se putea feri de el nicicum, fiindcă supraviețuirea lor depindea chiar de apropierea lor, de cooperare.

Poate că ar fi fost mai bine să-l lase, îi dădea îndemnuri precauția interioară, să-l lase să facă sex cu ea. Atunci procesul de seducție urma să se încheie; ar fi fost inutile să mai continue. Dacă ea își va oferi intim, el își va înceta asaltul asupra inimii ei, fiindcă va crede că deja i-a cîștigat-o. Sentimentele ei vor fi tot la adăpost.

Nu se îndrăgostise pînă atunci, fiindcă nu a dorit. Acum era prima dată în viață ei cînd se temea că există pericolul să se îndrăgostească, dacă îl lăsa pe Cam Justice să se apropie prea mult de ea. Era prinșă într-o capcană a

circumstanțelor, iar asta o îngrozi. Nu se putea ascunde de el și nu putea să-l reducă la tăcere. Cu oricare alt bărbat ar fi putut, dar el cîtea în inima ei. Nu știa cum face asta, dar așa era. Ea îi dezvăluise prea multe despre ea, iar acum nu exista cale de întoarcere.

Detesta faptul că era vulnerabilă. Detesta și bănuiala că, peste vreo cîteva zile va ajunge să simtă ceva pentru el, cîeva mai mult decît și-a permis să simtă pentru alt bărbat, cu excepția fratelui ei, desigur, care era cu totul altă discuție.

Nevoia de a-l urmări cu privirea pe Cam o înnebunea. Pînă la urmă cedă și îl urmări cum se apăla să examineze aripa dreaptă. Nu i se vedea părul, din pricina bandajului. Arăta amuzant, așa cu hainele femeiești înfășurate haotic în jurul lui, însă ținuta lui dreaptă și postura de fost militar demonstra că nu dădea doi bani pe felul cum e îmbrăcat. Nu-i păsa nici dacă ar fi purtat bluze cu volane acum. Cu ce l-ar fi deranjat volanele bluzei ei, cînd avea atîta încredere în el însuși?

Îl văzu cum se apăla mult, trăgindu-se sub avion, apoi căutînd ceva pe sub aripă, iar cum avionul stătea într-un unghi periculos, prea apăcat, se ridică alarmată. Era nebun? Nu, avionul nu se clînse un centimetru, dar cum să bagi mîna sub el, să tragi și să lovești chiar sub el?

- Ce faci acolo? strigă ea îngrijorată, apoi o luă la fugă spre el, intenționînd să-l tragă de sub avion, dacă va refuza să iasă.

El se ridică, ținând în mînă ceva negru, iar pe buze avînd un zîmbet larg.

- Mi-am găsit haina, zise triumfător.

Avionul era negru, haina era neagră. Acoperit de zăpadă și amestecat cu resturile metalice ale avionului și sifonat, materialul nici nu se vedea. Bine că acum avea și o haină, doar că ei nu-i păsa decît de...

- Ai găsit batoanele în buzunare? întrebă ea imperios.

El bătu ușor peste un buzunar și rîse.

- Da.

- Le mîncăm acum, sau dimineață? Îi era atît de foame, încît ar fi putut mîncă o jumătate de vacă.

- Mîine dimineață, ca să avem energie. Mai tîrziu totuși putem să dăm pe din două un baton. Zahărul îi dă un plus de energie, doar că noi la noapte vom dormi doar.

Ea suspină. Avea dreptate, iar ea știa prea bine asta. Oricum, probabil că batoanele erau înghețate; mai bine să le lase pînă mîine, să se dezghețe.

El își scutură bine haina de zăpadă pe toate părțile, iar Bailey i-o luă din mînă. Trebuia să se usuce mai întii, aşa că o va așeza lîngă foc, pentru a se usca. Probabil că și el se gîndise la același lucru, fiindcă ridică privirea spre cer și zise:

- Eu merg să cau niște lemnă pentru foc, cît mai e lumină. Tu mai vrei să faci ceva?

- Cred că mă voi ocupa de prosoapele acelea, pentru șorțul tău. Nu va dura mult, cam o jumătate de oră.

Apropo, cum te simți în șoșoni?

- Sunt grozavi. Nu mi-a intrat zăpadă în ei și merg mult mai bine acum. O luă pe după ceafă și-i trase capul spre el, apoi o sărută; lung, insistent, tentativ. Cînd i se păru suficient, își lipi fruntea de a ei și zise: hai să terminăm total, ca să putem merge la culcare.

CAPITOLUL 26

Bailey se temea că în mintea lui Cam "culcare" includea ceva mai mult decât sensul verbului "a dormi", doar că era un bun strateg și în plus, era și el realist în privința condiției lui fizice. După ce au mîncat fiecare cîte o jumătate de baton Snickers, au băut apă, s-au spălat pe dinți și s-au instalat în adăpost.

Focul ardea moenit, trimițînd licătiri roșietice pe fețele și trupurile lor, precum și peste tot ce cuprindea adăpostul lor. Pentru prima dată nu mai erau pe întuneric-beznă. Cantitatea de căldură radiată în interior era modestă, dar suficientă ca să conteze și sprijinul mental oferit de foc le permitea să credă că se simțeau mai confortabil.

Chiar și cu razele calde dinspre foc, aveau încă nevoie de căldura corporală. Așa, ghemuită în brațele lui, își dădea seama că poziția lor adîncea și mai mult legătura pe care o avea cu el. Nu putea să facă altceva și nu putea să părăsească acest drum, realizînd că nu va putea evita abisul emoțional care o aștepta la final. Deși știa că această aventură se va încheia cu o izbitură puternică, tot ce putea să facă acum era să se bucure de călătorie.

Cu tot confortul fizic îmbunătățit, somnul o tot oculea. Mai moția, dar se deștepta de fiecare dată cînd el ieșea să mai alimenteze focul. La un moment dat s-a trezit speriată, în timp ce el o scutura ușor de umeri șoptind:

- Bailey, Bailey. Trezește-te. E în regulă, scumpo.

Trezește-te.

- Ce...? întrebă ea beată de somn, după care se ridică într-un cot și-l privi. Ce s-a întîmplat?

- Aș vrea să-mi spui tu asta. Plingeai.

- Da? Se șterse cu dosul mîinii pe obraji. Fir-ar să fie, continuă ea, după care se întinse alături de el. Nu s-a întîmplat nimic, mormăi rușinată. Așa fac eu cîteodată.

- Plingi în somn? Dar ce visezi?

- Nimic, din cîte știu. Ridică umărul nonșalant, dar nu îpăcăli. Mi se întîmplă pur și simplu. Era o prostie, iar ei nu-i plăcea să plingă. Plînsul o făcea să pară slabă, așa că acum se întoarse cu spatele la el și-și puse capul pe brațul îndoit. Continuă să dormi. Acum totul e în regulă.

El își strecură palma caldă peste șoldul ei și o lipi de pintecul ei.

- De cît timp jî se întîmplă asta?

Ea i-ar fi răspuns că de o viață întreagă, ca să credă că nu era nimic neobișnuit și să o lase baltă, dar grăi adevărul înainte ca mintea să o opreasă.

- Cam de un an.

- De cînd a murit soțul tău. Simți mîna lui încordindu-i-se pe abdomen.

- La o lună sau două după aceea, oflu ca,
- Înscamnă că l-am iubit.

Tonul lui trăda incertitudine, iar ea simții nevoie să alunge orice idee preconcepță sau presupunere.

- Nu. L-am respectat pe Jim, am ținut la el, dar nu l-am iubit mai mult decât m-a iubit el pe mine. A fost o afacere, pur și simplu – a fost ideea lui, nu a mea. L se pără că sună defensiv, dar chiar aşa a intenționat – se apără și era sătulă de toate astea. Se simțea aşadar eliberată și bucurioasă că poate spune asta cuiva. În afară de ca, doar Grant Siebold cunoștea întreaga poveste, iar cu el se vedea rareori, mai ales de când murise Jim.

- Ce fel de afacere?

Acum tonul lui nu mai trăda nimic. Oricum nu-i mai păsa. Dacă și-a format o părere proastă despre că a acceptat propunerea lui Jim, de pe urma căreia a mai și profitat, bine căcări că va afla acum.

- Jim a avut o...strălucire machiavelică. Se pricepea la citit oameni și stăpinea arta deciziilor bune în afaceri, aşa că a luat obiceiul să manipuleze oamenii. Nu mă înțelege greșit, nu era lipsit de scrupule. Avea un cod moral puternic.

Dintotdeauna l-am admirat ca om. Era prietenos și cu picioarele pe pămînt.

Mi-a plăcut să lucrez pentru el. Nu a înșelat-o pe Lena și nu se uita la angajatele lui ca la masa lui de biliard, aşa încât nu trebuia să fiu în gardă când lucram cu el. Era

prietenos, interesat, îmi dădea sfaturi economice pe care uneori le urmam, alteori nu. Spunea că sănt prea precaută cu investițiile. I-am spus că nu vreau să risc, fiind vorba de planul meu de pensie. El rădea de mine, dar părea interesat de alegerile mele în investiții. Apoi a murit Lena, zise după o scurtă pauză.

- Iar el a inceput să se simtă singur.

- Nu a fost chiar aşa, îl contrazise ea. Jim și Lena își făcuseră testamentele cu ani buni înainte, cînd Seth și Tamzin erau mici. Ca multe cupluri, și-au lăsat reciproc toate resursele financiare, prevăzînd ca soțul supraviețuitor să decidă singur ce va lăsa copiilor. Deși Jim a continuat să facă avere, ezita să pună problema testamentului, aşa că nu l-a actualizat. Cînd a murit Lena, și-a dat seama că trebuie să modifice testamentul, dar cînd și-a privit copiii, nu i-a plăcut ce vedea.

- Cum nu le-a plăcut nici altora, zise Cam. La fel este și acum.

- Aici sătem întru totul de acord. Mai ales de cînd Seth era primul pe lista lor de suspecți. Oricum, continuă ea, tocmai evalua procesul de stabilire a fondurilor pentru ei, cînd a aflat că are cancer în stadiu avansat. Mereu a sperat că Seth se va trezi, și va reveni și va da dovedă că este interesat de companie, dar, cînd a aflat că va muri, și-a dat seama că nu-i mai putea oferi timp lui Seth. Așa că a întocmit rapid un alt plan.

- Dă-mi voie să ghicesc.

- Oh, te rog.

Tonul ei sarcastic îi provoca și lui o reacție bunură, asemănătoare rîsului forțat.

- Știi că ești o doamnă dură? Probabil că de astă te-a și ales. Bine, uite: voia să te angajeze ca să supraveghezi fondurile lor fiduciare, dar, știind că va trebui să ai de-a face cu Seth și Tamzin pentru tot restul vieții tale, probabil că ai cerut un salariu atât de mare încât mai degrabă și-m permis să se însoare cu tine.

De această dată ea chiar începu să rîdă cu poftă, fiindcă, dacă ar fi știut ce o aşteaptă...

- Acum îmi doresc să fi fost mai deșteaptă. Cumva era pe drumul cel bun. Tine minte, Jim era un manipulator, căruia îi plăcea să tragă sforile și să-i arunce fiecărui cîte un os, ici, colo. Așa era personalitatea lui. Nu avea nici o speranță cu Tamzin, însă la Seth nu a renunțat să spere. Credea că, dacă se va însura cu mine și-mi va da control absolut asupra fondurilor lor, Seth se va simți atât de umilit și revoltat, încît va vedea lumiștea și își va transforma viața cu totul.

- Da, a funcționat perfect. Dacă Seth vedea o lumiște, aceea era cea de deasupra barului din clubul lui de noapte preferat.

- Da, zise ea ofțind. Dacă Seth urma să se comporte ca un adult matur, atunci eu ar fi trebuit să-i predau lui controlul asupra fondurilor fiduciare – dar Seth nu avea cum să știe de acea parte a aranjamentului. Jim spunea că

Seth era destul de intelligent cît să se prefacă suficient de bine, încit să capete controlul, iar pe urmă să revină la starea lui de dinainte. Jim era sigur că asta va funcționa. Până acum nu a funcționat.

- Dar nu trebuia să se însoare cu tine, comentă Cam. Ar fi putut să se ocupe de asta de la înființarea fondurilor.

- Căsătoria cu mine s-a vrut să fie bățul cu care să-l lovească pe Seth, ca să-l reformeze. Dacă aş fi fost doar administratorul fondului, Seth ar fi fost poate supărat pe mine, dar nu și umilit. Totul avea legătură cu mine: sănătatea tineră decât Seth; s-a presupus că am profitat de un muribund, mai în vîrstă ca mine; am luat locul mamei lor. Chiar faptul că oamenii știau că pe mine m-a lăsat Jim să controlez banii lor a fost stimulentul.

- Atunci am răspunsul la o întrebare, zise el.

- Iar întrebarea este...?

- De ce s-a căsătorit cu tine.

Doar nu despre asta era vorba în toată această conversație? Ce mai era de spus?

- Care este cealaltă întrebare?

- De ce te-ai căsătorit *tu* cu *el*?

Bailey se gîndeau că deja a răspuns la această întrebare. El privi încruntată peste umăr.

- Îți-am spus. A făcut parte din înțelegere.

- Dar tu de ce ai acceptat? Căsătoria este un pas extrem de important.

Nu și în familia ei, oricum. Părinții ei priviseră

căsătoria ca pe o conveniență legală, care putea fi dizolvată atunci cînd fiecare avea chef să meargă mai departe. Oricum, ea nu a trebuit să treacă prin aşa ceva. Răspunse cu un glas obosit:

- Eu nu am fost niciodată îndrăgostită. Așa că m-am gîndit – de ce nu? Doar el era pe moarte. Fac gestul pentru el, iar în schimb, el îmi va asigura finanțier viitorul.

- Așadar îi-a lăsat ceva bani.

- Nu mi-a lăsat. Deja ea se simtea stresată și sătulă de această conversație. Am niște privilegii, cum ar fi să locuiesc în casă, cheltuielile îmi sunt asurate și sunt plătiile cu un salariu frumușel pentru că mă ocup de fonduri, dar nu am moștenit nimic. Toate privilegiile ar înceta în clipa cînd m-aș mărita, dar salariul continuă atîta timp cît îmi fac treaba.

- Am priceput. Nici nu te mai întreb ce valoare are acest "salariu frumușel".

- E foarte bine, fiindcă nu te privește, zise ea cu severitate.

Atunci el o strînse mai aproape și își puse bărbia pe umărul ei.

- Toiuși, sănătatea mea să aflu ceva. Chiar nu ai fost îndrăgostită niciodată? Niciodată?

Schimbarea subiectului o făcu să se simtă deranjată, aşa că începu să se foiască.

- Dar *tu* ai fost?

- Sigur. De cîteva ori.

Acel "cîteva" a făcut-o să tresără. Dacă a fost iubire adevărată, nu trebuia să fi fost unică? Dragostea adevărată nu moare niciodată. Ea se extinde, face loc copiilor, animalelor de casă, ruedelor și prietenilor de familie. Ea nu vine cu dată de expirare, iar după aceea te îndrepți spre altcineva.

- Cind aveam șase ani, m-am îndrăgostit nebunește de învățătoarea mea din clasa întâi. Se numea Miss Samms, zise el depănind amintiri, iar ea percepea și zîmbetul de pe buzele lui. Era proaspătă absolventă de colegiu, avea ochi albaștri minunați și mirosea mai bine decât orice mirosisem în viața mea. Era și logodită, cu un nenorocit care nu era destul de bun pentru ea, iar eu eram gelos și voiam să-l bat.

- Presupun că ai fost îndeajuns de iște și nu ai încercat, zise Bailey, relaxîndu-se puțin. Doar nu putea să ia în serios un băiețel de șase ani îndrăgostit de învățătoarea lui.

- Nu prea. Nu voiam să o supăr pe Miss Simms, omorîndu-i iubitul.

Ea izbucni în rîs, iar el o ciupi pentru asta.

- Nu rîde. Eram la fel de serios ca un atac de cord.

Voiam să o cer de soție cînd mai creșteam.

- Și ce s-a întîmplat cu această mare dragoste?

- Am început clasa a doua. Eram mai mare, mai matur.

- Mda. Matur.

- Data următoare am ales să fiu interesat de o iubire mai adecvată. Numele ei era Heather, era colega mea de

clasă, iar într-o zi și-a ridicat fusta și mi-a arătat chiloșii.

Bailey începuse să sughițe de rîs.

- Vai de mine. Heather se mișca repede.

- Habar nu ai. Mi-am simțit inima zdrobîtă, cind am aflat că și-a arătat chiloșii și altui băiat.

- Ce deziluzie uriașă. Mă întreb cum ai mai avut puterea să mergi mai departe.

- Apoi, cînd am avut unsprezece ani... Katie. Ah, Katie,

Așa de bine lovea în mingea, cum nu-ți vine să crezi. S-a mutat din oraș înainte să apuc să-i fac curte – dar a revenit în oraș cînd aveam paisprezece ani. La șaisprezece ani Katie s-a luptat cu mine, m-a pus la podea și a profitat de mine.

- Oh, pun pariu că așa a fost! Scuze, vreau să spun că tupeu au uncle fete!

- Era puternică, zise el foarte serios. Îmi era atât de frică de ea, încît am lăsat-o să-mi facă orice a vrut ea aproape doi ani.

Bailey se întoarse cu fața spre el și-i întoarse ciupitun.

- Aauu! Așa te porți cu un bărbat? Eu își spun cum am fost folosit și abuzat, iar tu, în loc să mă compătimești, îmi faci același lucru.

- Bietul de tine. Se vede cât de traumatizat ai fost. De aceea îi-ai botezat o anumită parte a corpului "Charlie Petrecărețul".

- Prima dată m-am gîndit la "Joe, Nu-te-Grăbi", dar mi-am ascultat glasul inimii.

Bailey nu se mai putea abține din rîs.

- Justice, atât de mult te gîndești la asta, încit o să dea pe-afară din adăpost.

- De ce rizi de încercările și suferințele mele din dragoste? Nu știu dacă fac bine să-ți mai spun și restul.

- Cite au mai fost după aceea?

- Numai una, dar aceasta a fost pe bune. M-am însurat cu ea.

Asta chiar era ceva serios, iar Bailey încetă cu risul. Din glasul lui se înțelegea clar că acum nu mai glumea deloc.

- Ce s-a întîmplat?

- Să fiu sincer, nu știu. Nu am înșelat-o și cred că nici ea nu a făcut-o. Ne-am căsătorit cînd eram încă la Academie; tatăl ei era ofițer, iar ea crescuse în stilul de viață militar, aşa că știa la ce să se aștepte. Se numea...se numește Laura. Toate mutările de la o bază la alta, despărțirile, au marcat-o. Cred că nu a putut să facă față vieții de militar. Cînd am ieșit din armată, atunci lucrurile au luat-o razna. dacă am fi avut copii, cred că am fi scos o la liman, dar fără copii, din păcate am înțeles că nu ne iubeam suficient încît să luptăm pentru familia noastră.

- Slavă Domnului că nu aji avut copii! zise ea precipitat, apoi își dădu seama de gafă. Scuze. Știi, eu am...mă rog...

- Ai trecut prin asta.

- De nenumărate ori.

- Poate că de aceea îți vine greu să te atașezi de cineva, spuse el, iar ea simți cum inima începe să-i bată sălbatic. Ea știa bine de ce ținea oamenii la distanță, doar că niciodată pînă atunci nu dezvăluise nimănui atîtea lucruri despre ea. Prea tîrziu, acum vedea că firea lui glumcajă și subțiasc zidul pe care și-l construise împrejurul ei, fapt care îi oferise lui un avantaj imens, pe care probabil că nu va ezita să-l folosească.

Și, parcă citindu-i gîndurile, Cam răsuflă prelung, cu satisfacție parcă, aşa cum fac prădătorii atunci cînd au prada în gheare.

- Acum te-am prins.

CAPITOLUL 27

- Bărbații! bolborosi ea, în timp ce se chinuiau să meargă prin zăpadă. Nu te poți înțelege cu ei, dar nici nu-i poți împușca.

- Te-am auzit, zise Cam, privind peste umăr. Mai ales că nici nu ai armă.

- Poate voi reuși să-l răpun în somn, vorbi ea mai mult pentru sine. Vocea îi era estompată de materialul bluzei pe care și-o înfășurase în jurul capului, pe post de fular, doar că tot se auzea ce vorbește.

- Am auzit și asta.

- Atunci cred că vei auzi și asta: ești un mascul încăpăținat, un catîr irresponsabil, iar dacă vei amețî și vei cădea, rupîndu-ți niște oase, chiar dacă nu vei muri pe loc de căzătură, îți jur că te voi lăsa să singerezi în zăpadă! Vocea ei devenise mai mult un tipăt dejă.

- Și cu te iubesc. Cam rîdea, iar ea simțea nevoia să-i tragă un șut în fund.

Rareori o enervase cineva aşa cum o enervase el acum și la fel de rar își pierdea cumpătul. Trebuie să ții la cineva, ca să te înfurii atît de mult, iar acest lucru o enerva și mai

mult. Nu voia să se atașeze de el. Decizia pe care o luase, el era una cretină, iar ea și-ar fi dorit să nu-i mai poese, fiindcă era vorba de un adult, care putea să poane responsabilitatea deciziilor sale cretine.

Totuși, pe ea o frământa acest aspect. Iar imaginația zbură deja departe, creînd scenarii care mai de care răni dezastroase pentru el, iar ca nu putea să facă nimic, fiindcă el era un catîr încăpăținat și un macho idiot.

După ce a încărcat sania cu tot felul de lucruri necesare pentru drum, Cam a început să o tragă după el. Mai adăugaseră și bateria, pe care au considerat-o absolut necesară. Efortul de a o scoate din rămășițele epavei a fost unul herculean, în urma căruia el a transpirat și s-a făcut la față alb ca varul. Problema mai dureroasă era că bateria era foarte grea, cîntărind cam patruzeci de kilograme. El o testase, mai avea în ea acid și tot el a decis că o vor lua cu ei, deoarece, în caz că lui i se va întimpla ceva, ea va avea cu ce să facă focul.

Ea a tot șipat la el, protestînd, fiindcă se puteau descurca și fără foc, ca pînă atunci, dar el a spus nu, nu se vor descurca. În cazul că vor ieși din zona înzăpezită și vor găsi lemnă uscate, el va ști cum să facă un foc prin frecare, fiindcă fusese în tabere de cercetași și învățase.

-Bine, a spus ea. Poți să mă învechi și pe mine, iar atunci nu vom mai avea nevoie să tragem după noi o baterie de cincizeci de kilograme! Ai suferit o lovitură puternică la cap. Ai pierdut mult sânge. Nu trebuie să te forțezi în halul

șuu! Nu are cincizeci de kilograme, replică el, ignorând complet celelalte argumente – dar și faptul că bateria avea aproape greutatea menționată.

Așa că s-a chinuit să urce bateria pe sanie, fapt care a îngreunat mult vehiculul și asta se vedea după cît se afundau în zăpadă tălpile. Văzînd că nu-l putea convinge să nu ia cu ei bateria, a apucat de hățurile improvizate și a început să tragă sania, numai că el imediat a dat-o la o parte și și-a ocupat locul de cîine care trage sania.

- Tu poși să cari trolerul meu, i-a spus el, dîndu-i în spate trolerul legat cu tot felul de corzi, transformat în rucsac.

Ea l-ar fi lovit cu un bulgăre în cap, ca să-l trezească la realitate, dar se temea că îi va face mai mult rău decît suferise deja oricum. O preocupă și faptul că hainele lui să ar putea uda prea mult, după ce ea a făcut eforturi să-l îmbrobodească, pentru ca să-i fie cald. Se gîndi că poate doar în somn va reuși să-l mai încălzească puțin...era o posibilitate.

Terenul era extrem de periculos, fiindcă existau locuri ascunse, abrupte și stîncoase, acoperite parțial cu zăpadă, așa că nu puteai să prevezi unde calcii, dar mai ales cum va aluneca sania. Uneori oculeau stîncile prea abrupte pentru a fi coborîte, fiindcă oricum pe acolo ar fi avut nevoie de echipament special pentru alpinism. După ce au parcurs cam trei ore, coborînd într-un zig-zag nebunesc,

nu părea că au acoperit o distanță prea mare. Iar Bailey era tot furioasă.

Deja o dureau picioarele din cauza eforturilor depuse pentru a ridica genunchiul exact cum fac soldații în marș. Mușchii ardeau de durere, iar la un moment dat, fiindcă nu a mai putut să ridice piciorul încălțat cu gheata imprăvizită, a căzut pe genunchiul drept, și simți un junglă dureros în gleznă.

Roti ușor piciorul, drăguind, ca să vadă dacă glezna mai era funcțională.

- Te-ai lovit rău? o întrebă îngrijorat Cam, venind alături de ea. De-abia i se vedea ochii prin deschizătura flanelului roșu însășurat în jurul capului.

- Mi-am scîntit-o doar, dar cred că pot să merg, zise ea. Îndoi ușor piciorul, de la gleznă, apoi înceț, înceț, durerea parcă mai ceda. Ajută-mă să mă ridic, zise ea.

El o prinse de braț și o trase ușor, ajutînd-o să-și lase lent greutatea pe un picior. După primul pas cam dureros, cel de-al doilea părea floare la ureche.

- Sînt bine, zise ea, apoi îi dădu drumul la mînă. Nu e nimic grav.

- Poți să urci pe sanie, dacă ți-e greu să mergi, spuse el, privind-o atent cum se deplasează.

Bailey se opri pe loc, consternată de invitația lui. Oare omul acesta nu gîndește deloc?

- Ai înenbunit? strigă ea ascuțit. Doar nu poți să mă tragi pe sanie cît vom coborî tot muntele.

El privi în sus, apoi îi spuse cu hotărîre:
 - Nu numai că pot, dar voi face tot ce e omenește
 posibil, ca să te duc acasă.

Dintr-un motiv necunoscut, fraza lui simplă a tulburat-o. Dădu din cap vehement.

- Nu trebuie să gîndești aşa. Nu e vina ta că ne-am prăbușit. Dacă este vina cuiva, acel cineva sănătății chiar eu.

- Cum ai ajuns la concluzia asta?

- Seth, răspunse ea imediat. El m-a înfuriat, eu l-am amenințat că-i reduc suma din pensia lunară, iar el s-a răzbunat. Este numai vina mea. Nu trebuia să-mi pierd firea.

- Nu mă interesează ce spui, asta nu justifică gestul lui și încercarea să curme două vieți.

- Dar eu nu îi justific acțiunile. Spun doar ce le-a provocat. Așa că tu nu trebuie să te consideri răspunzător pentru...

Atunci el își trase în jos masca improvizată.

- Nu mă simt răspunzător pentru prăbușire.

- ...sau pentru mine, continuă ea în locul lui.

- Lucrurile nu sunt atât de simple. De multe ori vinovăția nu are nici o legătură cu responsabilitatea. Cind prețuiești ceva, vrei să ai cît mai multă grijă de acel ceva.

Prețuiești. Cuvîntul îi străpunse înimă ca o săgeată. Nu ar trebui să vorbească despre asemenea lucruri. Bărbații nu spun lucruri de genul acesta, fiindcă nu cînăsc firea lor.

- Dar nu se poate să mă prețuiești, zise ea, retrăgîndu-

se automat din fața lui, mental, dar nu și fizic. Nu mă cunoști.

- Mă rog, aici nu suntem de acord. Hai să facem niște calcule.

Ultima propoziție a cam pus-o în încurcătură.

- Ce calcule? Doar nu vorbeam despre calcule.

- Dar vorbim acum. Hai să ne oprim puțin și îți voi explica totul.

Cam legă sania de un copac, asigurînd-o să nu alunecă la vale, apoi s-au așezat amândoi pe o stîncă din apropiere, care părea încălzită de razele piezișe ale soarelui. Bailey nu simtea oricum căldura solară, dar bine că măcar vîntul nu o pătrundea pînă la piele. Își trase și ea masca de pe față, ca să permită soarelui să-i atingă pielea.

După ce au băut puțină apă, au mușcat fiecare din batonul proteic. Au convenit de dimineață să-l împartă și să mânince restul mai spre după amiază, gîndindu-se că vor avea nevoie de energie toată ziua. Cu cît coborau, cu atît oxigenul începea să îi ajute, fiindcă era acum din belșug, aşadar teoretic, ar fi trebuit să aibă mai multă energie - teoretic.

Sperau că așa va fi, deoarece pînă acum toată existența fusese o luptă.

- Suntem în a patra zi, nu-i așa?

- Așa este.

- Dacă socotim din prima zi, de la ora opt, momentul cînd am decolat, au trecut pînă acum săptezeci și șase de

ore
Ea dădu din cap afirmativ.

- Te urmăresc, să știi.

- Cam cît durează în medie o întâlnire? Patru ore, poate?

- Patru sau cinci.

- Bine, hai să zicem cinci ore. Șaptezeci și șase împărțit la cinci, este echivalentul a...cincisprezece întâlniri. Dacă împărți asta la patru, noi am fi acum la a nouăsprezecea noastră întâlnire. Hai să împărțim diferență; suntem la întâlnirea a șaptesprezecea.

- De acord, zise ea, amuzată de inventivitatea teoriei lui, oricare ar fi fost ea. Șaptesprezece întâlniri, da? Practic am inceput să avem o relație stabilă.

- Relație stabilă, pe naiba. Deja ne gîndim să ne mutăm împreună.

Ea îl privi, să vadă dacă glumește, însă el o privea serios și acest lucru o tulbură considerabil. Chiar era serios: voia mai mult decât a dat ea vreodată cuiva. Voia mai mult decât sex. Voia un angajament – iar pe ea asta o îngrozea cel mai mult.

Dar el...a spus că o prețuiește. Bailey nu-și amintea de cineva din viața ei, care să fi pus mai presus de sine bunăstarea ei, dar asta îi spunea și Cam acum.

- Nu pot...începu ea, parcă în căutarea unei scuze, sau motivații care să explice de ce nu putea să se implice într-o relație.

- Ba poți, o întrerupse el. Și o vei face. Vom lăsa totușii foarte încet, ca să te obișnuiești cu conceptul. Înțeleg că ai un bagaj de traume din copilărie, de care te poți debarașa foarte greu. Totuși, mai devreme sau mai târziu vei avea incredere în mine și vei accepta că există cineva care poate să te iasă din acel bagaj.

Voa să-i spună că nu asta era problema. Au fost și oameni care au ținut la ea. Logan ținea la ea. Jim a ținut la ea. Avea prieteni...mă rog, avea cîteva cunoștințe apropiate, înainte să se mărite cu Jim, dar ei s-au distanțat de ea, aşadar presupunea că aceia nu i-au fost prieteni adevărați.

Și părinții ei au ținut la ea, cum au ținut la toți copiii lor, deși nu la fel de mult cum au ținut la ei însăși.

Voa să-i spună și lui toate astea. Cuvintele i se formau în minte, dar refuzau să-i iasă de pe limbă. Ar fi mințit. Încrederea era o problemă. Ca să se apere de oamenii care nu țineau la ea, mai întîi ea însăși nu se iubea. Așa că le-o lăsa mereu înainte tuturor celor pe care-i cunoștea, cînd venea vorba de afecțiune.

Cu excepția lui. Nu putea să scape de el. Pe el nu putea să-l uite, nu putea să nu țină la el.

Și...el i-a spus că o prețuiește.

Cînd se uita în ochii lui verzi-cenușii, simțea că pămîntul îi fuge de sub picioare. Era absolut pierdută, pur și simplu lipsită de apărare în privința lui. Izbucni în plîns.

- Oh, nu, suspina ea, îngrozită. Nu pot să plîng.

- Pe mine m-ai fi păcălit. O cuprinse în brațe și o strinse la piept, legând-o ca pe un copil care trebuie consolat. Cred că te descurci de minune.

Doar că el nu vedea evidența. Bailey se retrase și făcu tot posibilul să reziste emoțiilor, ca să nu dea de un necaz mai mare.

- Nu, sincer. O să-mi pun gheață pe față.

- Tot o să se topească, zise el zîmbind.

Al naibii să fie el. Chiar se simțea într-un mare pericol.

CAPITOLUL 28

Ca să aibă timp suficient pentru a construi un adăpost mai solid, s-au oprit în ziua aceea la ora trei. Erau tot destul de sus, în munți, la mila vijeliilor de gheăjă, și temperaturilor sub aceea de îngheț și a ninsorilor, deși pentru moment cerul era destul de senin.

Cum nu aveau acces la buletinele meteo, trebuiau să fie atenți la orice modificare a peisajului.

Se opriseră acolo și fiindcă au dat peste un copac mare, căzut deasupra unor bolovani; copacul forma deja structura superioară, iar asta îi scutea de muncă inutilă. Dacă mai mergeau, era posibil să nu mai găsească un astfel de loc.

Bailey era epuizată, iar acum nu mai suferea nici de răul de altitudine. Poate că mîine vor putea să meargă mai mult, să ajungă mai departe. Mîncarea se terminase aproape, iar după ultimul baton consumat, sigur energia va fi în declin.

Trebuiau să coboare cât mai mult, ca să ajungă în zone unde vor găsi fructe de pădure, alune, sau frunziș comestibil – orice – altminteri situația lor va fi extrem de complicată.

- Mai întîi vom face focul, zise ea, tînjind după căldură și susținere psihologică.

- Da, azi îl mai facem, spuse el, privind în depărtare mulții cei mai înalți. După seara aceasta, va trebui să economisesc acidul pentru atunci cînd vom ajunge mai jos și vom scăpa de vînturile de aici.

Ea închise un ochi, fiindcă se uita la el contra luminii.

- Nu avem nevoie de foc acum?

- Pentru căldură, da, dar două nopți am supraviețuit fără foc, deci știm că nu este strict necesar. Mă gîndeam să folosim focul ca să semnalizăm locația noastră. Acum nu putem să facem asta, fiindcă vîntul ar împrăștia fumul și al naibii să fiu dacă am văzut vreun loc complet apărat în zona asta.

Bailey se uită și ea în depărtare. Cerul era senin, aerul rece, pătrunzător și totul se vedea clar. Masivele muntoase se întindeau pe fundalul albastru, iar vîrfurile albe contrastau perfect. Mai jos se vedea zonele verzi, care promiteau temperaturi mai blînde și măcar posibilitatea hranei.

- Cît de mult mai avem de coborît?

- Nu știu. Sper ca linia zăpezii să fie destul de jos. Aici ne aflăm într-o zonă federală sălbatică, pe care serviciile forestiere o monitorizează pentru focuri neautorizate. Tot ce pare făcut de mîna omului este supus verificării temeinice.

Așadar, puteau să fie salvați într-o zi, două, depinde

cit le va lăua ea să scape de vîrtejuri. Acum două zile, bătrâna ieri, ea s-ar fi extaziat, auzind această posibilitate, dar acum...acum era prea tîrziu. Acum două zile avea înima întreagă. Oh, ce bine ar fi la căldură, cu mîncare bună, dar, ce s-ar întîmpla dacă, odată ce nevoia nu-i va mai lega atât de strîns. Cam își va pierde interesul pentru ea? Oricum ea nu avea încredere în emoții, mai ales cînd ele se nasc în condiții existențiale vitrege.

Se simțea sfîșiată și astă o enerva. Pe de altă parte, cu cît mai repede se depărta de el, cu atât mai bine. Dar ar fi vrut ca această stare să mai dureze. Voia să creadă în fericirea pînă la adînci bătrînești, în dragostea care durează cît viața. Cunoștea oameni care *păreau* că se iubesc atât de mult, aşa cum Jim a iubit-o pe Lena, doar că pentru că conceptul era supus îndoielii.

Poate Jim a iubit-o pe Lena, dar dacă Lena nu l-a iubit pe Jim? Jim era putred de bogat; poate că Lena a căutat altceva, dar nu a găsit nimic mai bun. Bailey detesta acest gen de cinism, însă văzuse prea multe, ca să mai credă în versiunea de iubire din poveste.

Pentru ea iubirea este o prostie, iar ea nu dorea să rîste. Nu știa cum să abordeze această situație. Parte din ea voia să se lase purtată de valuri, atîta timp cît va dura. Era nerealist să speră o viață de fericire, ceva intangibil. Doar idioții sănătoși sunt veșnic fericiți.

Oare perioada de fericire merită nefericirea care urmează unei despărțiri? Cei mai mulți oameni cred că

merită, fiindcă se urcă în trenul iubirii tot timpul. După ce sunt tăvăliți de tristețe, se scutură, apoi fac poate o prostojară și se întorc în aceeași gară, cu biletul în mână, gata de imbarcare.

Bailey nu se gîndeau că un cîștig de moment merită durerea de după, aşa că se uitase lung după trenul care circula sără ca. Acum era încolțită și aruncată în compartimentul pentru bagaje, iar aici părea că nu mai are de ales.

Cam o mîngîie ușor pe obraz.

- Ești cu gîndul departe. De cinci minute privești în depărtare.

Aruncată iar în prezent și acum, mintea ei pierduse legătura.

- Păi... Mă gîndeam ce se va întimpla cînd vom ajunge acasă. Acum se putea aplauda, chiar și în gînd. Te-ai scos! Era un răspuns rezonabil, date fiind circumstanțele.

- Nu pot să-ți spun, zise el descompănărit. Fără să putem proba ce a făcut el, probabil nu se va întimpla nimic, iar noi nu vom putea depune acuzații fără ceva care să le susțină, sau fără nici o dovedă.

- Așa i-ar plăcea lui. Așa ar putea să facă publice toate inepțiile spuse despre mine, iar să fii sigur că Tamzin îl va susține. Îi venea greață, gîndindu-se la un proces în care Seth va scorni tot felul de neadevăruri și va fabrica murdării. Nu se temea de neadevăruri, fiindcă numai cei ce nu riscă, nu se murdăresc. În trecutul ei nu au existat

tranzacții tulburi, nici legături amoroase cu amanții căsătoriți, nici droguri, sau dosare ale poliției pentru vreun delict.

Totuși, pe Seth nu-l putea opri nimic. Poate că va plăti cincizeci de oameni, care să jure că s-au culcat cu ea, sau că s-au drogat împreună, ori că le-a împărtășit ea un plan diabolic de a se căsători cu un muribund, pe care l-a păcălit să semneze că-i predă controlul fondului fiduciar care nu a existat în testamentul lui Jim.

Jim deschise fondul înainte să moară – de fapt, chiar înaintea căsătoriei lor – iar pe ea a declarat-o administrator, urmând ca performanța ei să fie excelentă. Seth ar fi un neghiob dacă s-ar lega de *asta*. Chiar și aşa, sumele lunare erau respectabile. Nimic nu se compara cu totalul sumelor fondului, dar sumele erau respectabile.

- Cred că va trebui să-l facem să afle că *noi* știm, zise Cam. Și că am destăinuit unui terț bănuielile noastre, aşadar, dacă tu vei păti ceva, spre el se va arăta cu degetul. Dacă nu a înnebunit între timp, va ști că nu poate să facă nimic. Cam se aplecă și o sărută, apoi o mușcă ușor de buza inferioară. Îți mai sugerez să te muti la mine, pentru că el să nu știe unde te găsește. Este o nebunie să vrei să stai singură în casa aia.

Inima ei începu să palpite de entuziasm, dar i se strinse stomacul de spaimă.

- Să știi că e o mare diferență între cîteva sărutări și ideea de a mă muta cu tine, Justice. Să mă mut, ar fi o idee.

„Să mă mut cu tine, nu e o idee bună.

„Ba eu cred că este, zise el blind. Vom vorbi de asta mai tîrziu. Acum trebuie să ne apucăm de lucru, sau vom dormi sub cerul liber.

El se apucă să sape o groapă pentru vatra focului, iar ea începu să adune pietre și lemn pentru foc și pentru construcția adăpostului. De la copacul căzut au avut mult lemn de luat, mai ales că era și uscat la interior, iar crengile se rupeau ușor. S-au folosit de baterie pentru a face focul, iar într-o jumătate de oră flăcările pîlpîiau deja și aruncau lumină roșie în jurul lor.

Fiindcă acum lucrau împreună, iar Cam știa foarte bine ce are de făcut, în comparație cu Bailey în prima zi, adăpostul a fost gata foarte repede. Au făcut sub trunchiul copacului căzut un loc unde puteau să stea foarte bine în picioare. Cam a așezat vatra focului astfel încît căldura să radieze spre adăpost. Există totuși problema protejării focului din calea vîntului, dar cu pricere, el infipse cîteva ramuri stufoase în calea rafalelor și astfel flăcările puteau să se ridice semete, în jocul lor scînteietor.

La sfîrșitul activității erau amîndoi transpirați și cam murdari. Pericolul era cu transpirația, din cauza frigului, așa că îl lăsa în fața focului pe Cam, iar ea se strecură în noua lor "casă", unde aduse înăuntru bucătîile de spumă, pe care insistase să le ia cu ea, pe post de scaune – mai ales că nu cîntăreau mai nimic – și acum se așeză pe unul din ele, ca să se curețe puțin și să se usuce de transpirație.

El rînduia în jurul focului conuri de brad, care arzindă împreștiau un miros plăcut.

- Ce frumos, zise ea. Zici că a venit Crăciunul și aici la noi. Nu m-am gîndit la asta.

- După ce se vor prăji conurile, vom putea minca miezul râmas înăuntru. Păcat că am uitat de asta ieri.

- Zău? Miez de con? Chiar de la asta provin? Oare cum de nu s-a gîndit pînă acum de unde venea denumirea de nuci de con. Bailey se ghemui lîngă foc. Cinc s-ar fi gîndit? Era încîntată la ideea de mîncare – caldă, măcar. Oricum, fiind foarte mici, miejii nu aveau cum să le potolească foamca.

- Da. Ai grija să nu se ardă prea tare, o îndemnă Cam. Vreau să intru, ca să mă încălzesc puțin, altfel îmi înghețez transpirația pe mine.

Era rîndul lui Cam să intre, iar ea rămase afară, să asculte. Chiar era atentă la toate foșnetele făcute de el pe măsură ce-și scotea straturile de haine de pe el. și-i imagina dezbrăcat, deși știa că nu a râmas complet gol. Oare și el și-o fi imaginat-o pe ea complet goală cînd s-a retras să se curețe puțin? Sau a fost prea ocupat să adune conurile?

De-abia acum realiză că toată această operațiune de primenire, prin care au trecut amîndoi, putea fi considerată ca un preludiu la sex, ca și cînd s-ar fi pregătit unul pentru celălalt. Bailey nu s-a simțit deloc stînjenită alături de el în ultimele trei nopți petrecute împreună, însă pe atunci nu

se punea problema sexului. Acum se punea. Nu sexul în sine o făcea să se simtă stinjenită, ci perspectiva să facă sex cu el îi dădea o stare de neliniște și emoție necunoscută.

Poate că ea își închipuia mai multe decât oferea realitatea. Totuși, el se recuperă după o rană urită la cap. Era un bărbat deștept; știa bine că exact acum nu trebuie să se suprasolicite.

Mda, se gindi ea. Oare de astă s-a chinuit să care cu spinarea sania aceea plină. Probabil că era deja epuizat. Sexul ar fi fost ultimul lucru pe care-l avea în minte acum.

Sigur că da. Doar era același bărbat care a avut erecție din prima zi, cînd era pe jumătate mort, iar de atunci a mai avut cîteva. Din cîte vedea ea, sexul era ultimul lucru pe care-l avea el în minte...înainte să se culce și era primul lucru din mintea lui cînd se trezea.

Era un bărbat foarte calm, remarcă ea. Nu insistase cu nimic asupra ei. Doar că nu avea o personalitate calmă. Firea da, însă era un bărbat hotărît, care știa ce vrea. Cînd își punea în gînd să facă un lucru, se străduia și-l ducea la bun sfîrșit, oricît de greu i-ar fi fost. Astă dovedea temeritate.

Problema care se punea era dacă ea vrăia să facă sex cu el? Da! Și nu. Era îngrozită de lucrurile care i-ar putea depăși pe amîndoi, numai că protestul ei era doar la nivel mental și sentimental. La nivel pur fizic, dorea să-i simtă greutatea trupului copleșind-o, dar și coapsele puternice

depărtîndu-le pe ale ei. Voia să-l simtă cum se insinuează înăuntrul ei.

Trebuia să decidă: da sau nu? Dacă ea spunea nu, el să ar fi oprit. La capitolul acesta avea încredere deplină în el.

O femeie isteață ar fi spus nu. O femeie precaută ar fi spus nu. Bailey a fost dintotdeauna isteață și precaută. Până acum. Prăvî spre intrarea în adăpost și instinctul urla în urechile ei: *da*.

CAPITOLUL 29

Cam mai avea o idee: goli din nou cutia metalică de prim ajutor și o umplu cu zăpadă, apoi o așeză pe cărbunii incinși de la marginea focului și puse înăuntru o mînă de ace de brad. Ceaiul astfel fierb trebuia să fie hrănitor, se gîndi el, iar ceva fierbinte de băut mergea perfect pentru a le spori confortul.

Bailey nu mai putea să stea locului, atât de agitată era. Acum o jumătate de oră ideea unui ceai fierbinte ar fi extaziat-o, dar acum nu se putea gîndi decît la noaptea ce avea să vină.

Luă și ea un con, după cum i-a arătat el, l-a desfăcut în interior și a căutat miezul de culoare închisă. Nu toate conurile aveau miez. Bine măcar că aveau la dispoziție multe conuri. Le-a luat ceva timp să coacă toate conurile și să aleagă din cele fertile destui mieji ca să-și mai aline foamea, dar oricum nu se grăbeau nicăieri.

Spre surprinderea ei, deși nu a mîncat mai mult de conținutul din palma plină cu mieji, se simțea sătulă. Gustul nu era prea bun, fiindcă ar fi trebuit să fie mai copți, dar era o hrană consistentă.

Se fiersese și conținutul cutiei, iar Cam mai adăugă cîteva ace, apoi ea îl întrebă:

- La cercetaș vă învățau și lucruri de acest gen? Cît timp ai fost cu ei?

- Am fost prin toate etapele, de la pui de cercetaș, pînă la cercetaș vultur. Era o distracție, practic și totuș experiența dobîndită cu ei mi-a fost de folos cînd a trebuit să învăț tehnici de salvare și fugă, în caz că avionul meu era doborât.

- Doborât? zise ea, uitîndu-se lung la el. Credeam că ai pilotat pe avioane-tanc.

- Da. Asta nu înseamnă că un avion inamic nu mă poate doborî cu o rachetă aer-aer, dacă are ocazia. Gîndește-te. Scoți un pilot de avion-tanc, acolo sus sunt mulți luptători care nu se pot menține în aer. De aceea pilotul de avion-tanc nu e niciodată singur.

Bailey își imagină scena cînd un avion care alimentează este lovit în plin de o rachetă. Cum să supraviețuiești unei explozii atît de mari? I se părea că un pilot de avion-tanc are o viață nicidecum lipsită de pericole, aşa cum crezuse ea cîndva.

Oare cum suportă stresul soțile de militari? Cît de nebună trebuie să fi fost fosta soție a lui Cam, care nu a putut suporta viața ei tocmai cînd el a plecat din armată?

Cam nici nu-și dădea seama unde-i zboară ei gîndurile în clipele acestea, aşa că își strecură ușor degetul în apa fierbință, dar îl retrase rapid.

- Cred că e destul de fierbinte acum, zise el. Ea îi dădu capacul de la deodorant, iar el luă din lichid atât cât să umple dopul și i-l dădu înapoi.

Ea sorbi precaută. Avea gustul pe care se aștepta să-l sărbătoarească o fieritură de ace de brad: verde, aromat și ușor amar. Nu-i prea păsa. O căldură magnifică, binecuvântată și mult-așteptată îi pătrunse corpul după ce înghiți lichidul, iar ea închise ochii de încîntare.

- Oh, Doamne, ce bine e, spuse, apoi gemu de plăcere. Mai sorbi o dată și întinse recipientul spre el. Ia și gustă.

- Am observat că ai zis "ce bine e" și nu că are gust bun, zise el, apoi luă capacul și bău din el. Bailey remarcă pe chipul lui același surâs de satisfacție maximă. Ai avut dreptate, spuse, apoi și își înclăstă degetele împrejurul capacului cald.

Îi mai dău și ei să bea încă o dată.

- Să bem în cinstea cercetașilor, zise ea, ridicînd capacul în semn de salut, apoi i-l dădu iar lui.

Cum își potoliseră foamea și setea, iar băutura caldă îi-a mai înveselit puțin, măcar acum, după patru zile, au rămas afară, admirînd apusul soarelui. Era un lucru obișnuit, se gîndi ea. Se obișnuise deja, nu doar cu altitudinea, ci și să fie singură cu el.

Televiziunea, cumpărăturile, analizele de piață pe care le făcea pe computer – toate păreau că aparțin altrei lumi, altrei vieți. Cât de rapid se reduce viața la elementele de bază: mîncarea și adăpostul.

- Aș putea să spun că m-aș obișnui repede cu asta, comentă ea, dar aş miști.

- Nu crezi că vei fi vreodată genul căreia îi place natura?

- În doze mici este în regulă, de exemplu cum e cind pleci în excursie cu pluta. Dar aş vrea mîncare multă, vreau un cort și un sac de dormit. Vreau să am la dispozitie un vehicul cu care să plec, dacă m-am plăcuit. Chestia că supraviețuirea este pentru păsări.

- Cînd eram copil era distractiv, doar că nu înghetam de frig, nu aveam lovitură la cap și nimenei nu exersau cusutul pe pielea mea – fără anestezie.

Ea se uită pieziș la el.

- Dar nu ai țipat, declară ea.

- Asta nu înseamnă că aş recomanda o asemenea experiență.

Bandajul din jurul capului lui era murdar, iar asta însemna că rana era păstrată curată. Nu avusese nici pic de febră, deci rana nu se infectase. În concluzie, Bailey era mîndră de treaba făcută asupra lui.

- Crezi că acum aş putea să scap de asta? spuse el, palpînd bandajul.

- Dar aşa nu ţi-e frig la cap, spuse ea pe un ton maternal.

- Să știi că mă enervează. Pot să mă leg la cap cu altceva. Deja cred că un bandaj mai mic ar fi perfect.

Cum și ea gîndeau la fel, îi desfăcu bandajul din jurul

capului și ii îndepărta bandajele sterile care acopereau direct rana. Umflătura dispăruse complet, iar pe frunte nu mai avea decât o zgîrietură, iar sutura amintea acum de monstrul Frankenstein, altfel rana se vindeca perfect.

Bailey scoase șervețelele cu aloe și îl șterse încet pe șteură, de pe care reuși să îndepărteze niște singe închegat. El suportă manevrele ei cam un minut.

- Dă-mi asta mie, zise el plăcând în final și-i luă din mână șervețelul umed, apoi începu să frece zdravăn zona, pînă la linia părului.

- Ustură, nu?

- Ca naiba. Șervețelul era deja de culoare purpurie, de la singele absorbit mai mult de pe zona cu păr, fiindcă zona rănii fusesc bine curătată cu apa de gură, pe care i-a turnat-o din belșug, cînd l-a cusut. Acum mai luă un șervețel, ca să fie sigur că a șters bine tot, apoi se șterse cu o flanelă uscată, ca să nu înghețe complet. Bailey căuta rapid punga cu articole de prim ajutor, dar el îi spuse:

- Lasă aşa pînă mîine dimineață. În scara asta rămîn nebandajat.

După ce au terminat toată licoarea cu gust de brad, el a îndepărtat cu un băț cutia metalică de pe foc. Atunci ei îi veni o idee, luă o cămașă și înveli cu ea cutia caldă.

- Oamenii încălzeau cărămizi pe foc, apoi le înveleau în material și le puneau pe pat, ca să le încălzească așternuturile, spuse ea. Intră în adăpost și puse în locul unde dormeau cutia caldă, chiar la mijloc.

Pînă atunci dormise încălțată cu ghetele, dar acum île dădu jos, suspinind de încintare cînd își strînsese picioarele, cu genunchii la piept și le strecură sub cutia încălzită. Căldura îi ajunse imediat pînă la piele, trecind prin cele două perechi de ciorapi groși.

Cam veni și el alături de ea. Văzînd-o pe ea, își scoase și el pantofii și își lipi tălpile de picioarele ei, stînd cu spatele la cutia încălzită, de care se rezemau.

Inima ei incepuse să bată furtunos. Conversația păstra un ton neutru, dar sub aparentul calm care plutea, dorința se insinua lent. Cînd li se atingeau degetele, de la pasele cu capacul din care beau ceaiul, sau cînd ea i-a atins față, în timp ce i-a desfăcut bandajul, simțise ușor că tremură; dorea mai mult de atît.

Voia să-și înlânțuie degetele cu ale lui; voia să-și lipească palma pe bărbia lui țepoasă și să-i simtă oasele puternice. Voia să-i simtă brațele cuprinzînd-o, trăgînd-o tot mai aproape, aşa cum făcea în fiecare noapte.

Toată viața și-a petrecut-o cu sentimentul nesiguranței, dar realizase asta de-abia acum, cînd dormise în brațele lui. Înainte să doarmă cu el nu a fost niciodată în pericol să cedeze și totuși cu el a simțit asta. Se potrivea perfect cu trupul lui, erau ca două piese ale unui puzzle care se completa.

- Ar trebui să dormim puțin, zise el, urmărindu-i fiecare reacție. A fost o zi obosită.

Soarele apusese deja și întunericul a pus stăpinire pe

sunți. Curind, se gîndi ea și se întinse sub acoperămîntul improvizat. El se încălță, ca să iasă și să mai alimenteze focul cu lemn, apoi veni și se întinse alături de ea. Îi simți brațul greu peste talie, apoi o strînse foarte aproape, șezind-o cu fața lipită de gîțul lui. Mirosea a servetele cu aloe, fum și bărbat.

El își strecură brațul pe sub straturile succesive de haine pe care ea le purta și, cînd ajunse la un sfîrc, începu să-l frece ușor cu degetul mare, pînă ce reuși să-l întărească. Ea trase adînc aer în piept. Voia să fie calmă, dar calmul o depășise demult. Inima îi bătea nebunește și începuse să gîffiie.

Nu trebuia să conteze nimic. *El* nu trebuia să conteze așa de mult. Din păcate, ceea ce trebuia să fie sau nu trebuia, nu avea nici o legătură cu situația de față.

O sărută foarte delicat, de-abia atingîndu-i buzele. Atât de încordată se simțea Bailey, încît nici nu putea să se relaxeze, nu putea să răspundă. Începuse să se topească în imbrățișarea lui, se lipi de el și presă la rîndul ei, dar el își mută gura spre tîmpla ei și zise:

- Noapte bună.

Noapte bună?

Noapte bună! Nu-i venea să credă ce audе. Se tot frâmîntase, în frenezia anticipării și îngrijorării, iar el voia să doarmă?

- Nu! protestă ea, revoltată de propriul ton.

- Da. O mai sărută o dată, iar mîna nu se dezlipea de

sînul ei. Ești obosită. Sînt obosit. Hai să dormim.

- A murit cineva și ai râmas tu șeful? îl întrebă furioasă. Grozav; ajunsese la crize de adolescență. De două ori într-o zi el i-a distrus cheful, iar ea era genul de femeie care nu permitea să-i tulbere nimeni suprafața netedă a vieții sale. Dintotdeauna a fost foarte atentă să nu permită nimănui să conteze atât de mult pentru ea, pentru simplu motiv că...

Rămase nemîscată și renunță la ultima fărîmă de evitare, dar asta nu sanctiona oricum. Putea să-și rationalizeze cît dorea presupunerile, dar irosea timp și efort. Era posibil să se fi îndrăgostit după numai patru zile? Cum a spus și el, perioada pe care au petrecut-o împreună era acum echivalentul a nouăsprezece sau douăzeci de întîlniri. Logic el avea dreptate.

Asta se cheme dragoste. Despre asta vorbesc oamenii, despre această dureroasă, amuzantă, veselă, tulburătoare explozie de sentimente, care nu răspund rațiunii. Era ca atunci cînd ești beat, fără efectele care încetinesc gîndul și funcția. Era senzația aceea de slăbiciune și revărsare în același timp, de parcă toată pielea de pe corp o strîngea.

Singurul lui răspuns la mustările ei a fost un sărut pe frunte, ca și cînd ar fi înțeles frămîntările prin care trecea ea. Cum să nu înțeleagă? Doar a mai fost îndrăgostit pînă atunci. Avea experiență. Poate că, dacă ar fi avut și ea suficientă experiență, nu s-ar fi comportat nebunește, numai că ea spera să nu se mai simtă astfel niciodată. O

lăță era de ajuns.

Dacă acum nu va ieși nimic, se va duce la o mănăstire sau se va muta în Florida, unde să fie înconjurată de oameni de vîrstă părinților ei, față de care nu se va mai simți tentată din nou.

Îi simulsc pur și simplu mîna lui Cam de pe sănul ei.

- Dacă tot nu vom face sex, ține-ji mîinile acasă.

Faptul că realiza că este îndrăgostită de el o înfuria și mai tare. La fel de umilitor era și momentul în care a înțeles că era pe punctul să răbufnească într-un acces de furie. A naibii să fie, dacă îl va implora să facă sex. A naibii să fie dacă îi va permite, chiar dacă el o va implora să facă sex. Voia să-i tragă un șut. Voia să-l apuce de penis și să îl răsucească. Asta i-ar fi pentru învățătură de minte. În loc de Charlie Petrecărețul, va trebui să-l boteze din nou Charlie Tirbușon.

Îi simțea cum se cutremură puțin și îi percepea răsuflarea sacadată. Evident, rîdea pe infundate, fir-ar al naibii, deși avea bunul simț să încerce să se ascundă.

Bailey se tot zvîrcoli pînă ce reuși, furioasă, să se depărteze de el. Nici asta nu putea. Trebuia să se atingă de el; trebuia să stea amîndoi întinși, lipiți unul de celălalt, ca să-și împartă căldura corporală.

Și, ca să-i arate cît de puțin îi pasă de el, va adormi instantaneu. Speră că va și sforăi.

Tentația îi tot dădea ghionturi. Îi venea să-l omoare. Îi venea să-l facă să dispară cumva. Oh, la naiba...asta trebuie

să fie dragoste.

Mai bine ar fi avut ciumă. Măcar de astă te poți vindeca.

Se mai calmă și astă se întâmplă după o jumătate de oră, răstimp în care îl simți că nu doarme, ci stă de pază, atent la fiecare respirație a ei. Cum de mai îndrăznește să fie preocupat de persoana ei? Dacă era cu adevărat atât de preocupat, i-ar fi dat ce-și dorește.

Puterea voinței o ajută în final să adoarmă.

CAPITOLUL 30

Bailey se trezi scăldîndu-se într-o baie de plăcere provocată de mîna lui caldă și aspră, care se plimba de pe un săn pe celălalt, masîndu-i pe îndelete, sau apăsînd ușor. Nu era deloc dezorientată; îl recunoșcu imediat, știa cine o ține atât de strîns, în siguranță.

El începu apoi să tragă ușor de sfîrcuri, pînă ce le excită la maxim; mîna lui era sigură, cunoscătoare și rezultatul a venit imediat. Bailey simți plăcerea radiind în tot corpul, în valuri leneșe, dar puternice, iar în timpul acesta căldura pasiunii începuse să o copleșească.

Plutea amețită la granița dintre plăcere și somn. Dacă voia mai mult, nu trebuia decît să se retragă puțin înapoi cu fundul, pînă la atingerea erecției lui care o împungea obraznic. Nu era nevoie decît de o simplă invitație...

Deschise larg ochii, amintindu-și de ceva.

- Ia naibii chestia aia din fundul meu! îl admonestă ea, retrăgîndu-se cu greu, ca să iasă de sub straturile succesive de haine care o acopereau, dar și de sub brațul lui care o înlănțuia. Dacă el își închipuia că poate să se joace de-a fripta cu ea, iar ea îi va ceda la prima chemare, atunci

însemna că are o percepție total confuză, în privința ei, Cam se rostogoli pe spate, apoi începu să ridă cu hohote, mai avea puțin și se îneca de rîs. Ea îl va ajuta să se înece. Reuși cu greu să se întoarcă și ea, acum să intinsă pe burtă, după care se sprijini pe coate. Se uită la el printre șuvîtele de păr care-i curgeau dezordonat pe frunte.

Probabil că el s-a dus să mai pună lemne pe foc, cu toate că ea nu l-a simțit. Lumina de la flăcări dădea un aer intim adăpostului și făcea suficientă lumină înăuntru, încât putea să-l vadă foarte bine cum se ține cu mîinile de bură și hohotește de rîs.

Cu ochii cirpiți, Bailey așteptă ca el să-și dea seama că ca nu se distrează la fel de mult.

- Nu pot pur și simplu să o smulg de acolo și să o bag în buzunar, atunci cînd nu o folosesc, reuși el să spună în final, iar acum își ștergea lacrimile de la ochi.

- Nu mă interesează unde o pui, zise ca sec. Vreau doar să nu mă mai împungi cu ea.

- Te-ăș întreba dacă ești în toane mai bune decît erai cînd te-ai culcat aseară, dar intuiesc că răspunsul este nu. Cam zîmbea și acum și se răsuci, așezîndu-și brațul flexat sub cap, iar cu celălalt o apucă de mijloc și o trase la loc, aşa cum stătuse mai devreme. Ea se încordă, total nesericită de situație, dar știind că aceea era poziția lor de somn.

Altă opțiune ar fi fost să stea întinși față în față,

îmbrăjașăți, lucru pe care ea nu și-l dorea în acest moment, sau putea să-l pună pe el cu spatele la ea, iar ea să-l cuprindă cu brațul peste talie, dar nici această poziție nu-i oferea confort. Simți cum coapsele lui se lipesc de pulpele ei, iar umerii ei se contopesc cu pieptul lui puternic, care radia căldură și o încâlzea plăcut – iar chestia aceea tare și proeminentă din pantalonii lui se cuibări din nou între fesele ei, exact cum a făcut-o mai devreme.

Ji mingșie ușor creștetul capului, iar ea se retrase violent de sub mîna lui.

- De jumătate de oră am tot încercat să te trezesc, șopti el.

- Nu știu de ce. Doar voiai să dorm; dormeam, vezi bine. Lasă-mă în pace.

El o strînse cu putere.

- Am vrut doar să fiu băiat simțit. Erai atât de nervoasă, încît nu și-ar fi făcut plăcere, ii explică el.

- De unde știi? întrebă ea pe un ton arăgos. Nici măcar nu mi-ai dat ocazia.

- Nu avea rost să profiți de ocazie. Toată după amiază te-am urmărit și am văzut că ești din ce în ce mai încordată. Nu știu ce te-a supărat, dar voiam să aştept pînă ce vei fi dispusă să discuți despre asta, sau pînă ce te vei fi liniștită singură.

- Te rog să nu mai fi atât de înțelegător, zise ea și mai îmbufnată. Nu și se potrivește. Oricum, nu i-a tras un ghiont în coaste, cînd el a tras-o mai aproape.

- Așadar, ești pregătită să vorbim?

- Nu.

- Te-ai împăcat cu ideea, oricare ar fi fost ea?

- Nu! lasă-mă în pace, și-am spus. Vreau să dorm.

Acum nu era deloc somnoroasă, dar el nu trebuia să știe asta.

O mîngîie din nou, apoi îi îndepărta ușor părul de pe ceafă și își frecă vîrful nasului de pielea ei caldă. Buzele lui suflau aer fierbinte.

- Știi că nu-ți este ușor să ai încredere în cineva, șopti el, iar ea percepea acut mișcarea buzelor lui. Își place să fii singură.

Ba nu, nu-i plăcea. Se simțea mai *confortabil* singură. Asta era diferența.

- Este riscant să ții la cineva, continuă el pe același ton dulce, de-abia șoptit. Glasul lui senzual o liniștea, avind același efect ca un whisky vechi, aromat. Știi că nu-ți place să riști. Mercu ai ținut oamenii la distanță fiindcă ști că ești o sentimentală și cel mai bine te protejezi dacă nu lași pe nimeni să se apropie de tine.

Șocul cuvintelor lui reverberă în toată fizica ei. Se panică.

- Nu sunt o sentimentală. Se comportase cu calm și rezervă, fiindcă era o persoană calmă și distanță. Nu plângea fiindcă nu era o plângăcioasă. Absolut în nici un caz nu se putea considera o sentimentală.

- Ești o sentimentală, repetă el. Crezi că nu mai țin

mințe cum mi-ai vorbit, după ce ne-am prăbușit, iar tu credeai că eu săn un înfumurat plin de sine? Vocea ta era blindă, ca și cind ai fi vorbit cu un copil. M-ai mîngîiat.

- Ba nu.

Oare aşa făcuse?

- Ba da, m-ai mîngîiat.

- Nu-mi amintesc, mormăi ea. Dar dacă am făcut-o, a fost din cauză că eram recunoscătoare.

- Pe naiba. Nu m-ai fi scos tîrîș din avion fiindcă erai recunoscătoare. Nu te-ai fi ostenit atîta, ca să ai grijă de mine. Nu mi-ai fi dat cea mai călduroasă vestă a ta, cind tu însăși înghețai și era clar că ai nevoie de ea.

- Eu iau în serios recunoștința, zise ea tîfnoasă.

- Mda. Cred că ești o bezea perfectă. Cam își continua incursiunea, alunecînd ușor cu palma pe brațul ei, apoi pe talia ei, unde zăbovi, dar nu mult și apoi începu să se insinueze delicat pe sub straturile de cămăși, pînă ce ajunse la piele. Palma lui se odihni acum pe pîntecul ei. Cum pielea degetelor era aspră, ea resimți profund cercurile desenate continuu, într-un ritm menit să o calmeze, dar și să o excite.

- Mie îmi plac bezelele. Îmi place gustul tău, îmi place să te ating. Acum buzele lui s-au dezlipit de ceafă și au coborî spre linia umărului, unde se opri, iar cu dinții strînsce ușor mușchiul sensibil, apoi eliberă și strînse iar.

Bailey devenise deja ca un arc întins. Valul pătrunzător de dorință se pornise brusc și era foarte intens, atât de

intens, încît ea își lăsa capul spre spate și se arcui. Îmi place să mușc dintr-o bezea. Limba lui tocmai linse locul unde mai devreme a mușcat, apoi cu buzele moi apucă mușchiul și începu să-l sugă senzual. Concomitent cu desfriul carnal al gurii lui, mîinile își căutau calea spre sîni, unde degetele formau cercuri asupra sfîrcurilor.

Ca la comandă înima ei își acceleră ritmul, resimțind bubuiturile în urechi. Începu să gîfiie, din ce în ce mai rapid, iar la un moment dat resimți pulsăția între picioare. Pînă atunci nu fusese niciodată excitată atât de repede și intens, dar acum trupul ei era deja obișnuit cu mîngîierile lui. Era a patra noapte în care dormise în brațele lui. O sărutase, o mîngîiase. Corpul ei era deja pregătit de mai demult, cu mult înainte ca mintea să înregistreze.

Cu mișcări lente, dar sigure, el își coborî din nou mâna spre pîntecul ei, strecîndu-și degetele pe sub elasticul pantalonilor, pe care îl birui. O mîngîie pe fesele reci, apoi se retrase. Cînd mâna își reluă traseul, Bailey simți cum o forță plăcută încearcă să-i dea jos pantalonii.

Tremura deja de intensitatea plăcerii, dar tensiunea era cu totul diferită de tot ce simtise pînă atunci. Deși era cu toate hainele pe ea, mai puțin în zona feselor, acea parte intimă se simtea dezgolită și expusă nemilos, iar feminitatea dintre picioarele ei resimtea aceeași vulnerabilitate și expunere.

Exact acolo se îndreptă și el, în inima sexului ei. Degetele lui lungi și fine, dar aspre, s-au cufundat între

florile delicate, au găsit calea și le-au desfăcut.
Îmi plac și piersicile, șopti el și chiar atunci strecură
două degete în vaginul ei. Atunci cînd sănătatea de soare
și zemoase. Iubito, depărtează ușor picioarele. Așa, e mai
bine.

Acum degetele lui se jucau cu ea. Mișcarea domoală
a mîinii lui îi peria toate prelungirile nervoase sensibile,
trezindu-le la viață. Cum Bailey își reprimă un geamăt,
cadența dezmidărilor lui în interior se precipită,
înnebunind-o de plăcere.

Cam își retrase degetele încet, iar ea rămase gîfiind,
paralizată de anticiparea iminentă și de dorință. Bailey auzi
cum fermoarul se deschide cu un zumzăit rapid, scurt și
închise ochii; imediat se auzi un foșnet ca de plastic, iar
ea își imagină cum el desface ambalajul prezervativului,
apoi urmă o clipă de liniște, semn că tocmai își ajustează
protecția.

După alte cîteva mișcări menite să-i ofere o poziție mai
bună, el se lipi iar de ea. Îl aștepta deja, ținîndu-și
răsuflarea, într-o agonie a răbdării. Întinse brațul spre
spate, ca să-i atingă obrazul și să-l mîngîie pe gît.

Încet, foarte încet el împinse...puțin, apoi se retrase.
carnea ei de-abia dacă fusese atinsă și deja se preda,
deschizîndu-se invaziei lui. Ea așteptă, iar el reveni, cu
aceeași plăcută mișcare de balans, cu aceeași presiune
plăcută, care-l ajuta să pătrundă adînc, după care se retrase
din nou din ea.

- Cam...șopti ea în întuneric. Aerul era rece, însă cum ei se lipiseră unul de altul, febra împreunării radia deja în locurile unde carne se atingea de carne. Atât a trebuit să-i rostească: numele și nimic altceva nu era necesar.

El o abordă din nou. Cu palma o apăsa ușor pe abdomen, iar vaginul ceda invaziei, umezindu-se treptat, din ce în ce mai mult, pînă ce se deschise complet și găzdui complet. Ar fi dorit atunci să preia ea mișcarea ritmică, dar placerea era prea deplină și nu voia să-și refuze nimic din ce simțea. gesturile lui erau mult prea delicioase și necunoscute, aşa că nu dorea să le opreasă. Își auzi propriul geamăt prelung, dar tot așteptă acțiunea din partea lui.

Era atât de conștientă de trupul ei, cum nu mai fusese nicicind, la fel cum nu a resimțit niciodată realitatea fierbinte a actului sexual. Capul voluminos, insistenț al penisului lui apăsa continuu, cerînd să mai avanzeze puțin în adîncuri, iar corpul ei cedă presiunii senzuale, pînă ce se predă complet și lungimea organului o străpunse pînă la capăt, ea cuprinzîndu-l pe toată lungimea lui.

El rămase nemîscat, străduindu-se să nu rateze momentul, apoi tremură ușor în timp ce îi permitea ei să se obișnuiască treptat cu amploarea intruziunii lui. Bailey era surprinsă de intensitatea senzației, care culmina cu durerea. Trecuse ceva timp pentru ea, aşa că se așteptase la o oarecare usturime, dar nu prevăzuse acest moment de soc copleșitor.

Din nou el se retrase. Carnea fierbinte îl eliberă la fel de ușor cum l-a primit. Mușchii vaginali se contractau, parcă l-ar fi reținut acolo, dar el deja se retrăsese și acum gâfia din greu.

- Ce faci? protestă ea.

- Mă joc, zise el de-abia șoptit și gutural. Mai coborî o dată și o penetră, iar ea depărta picioarele, după care iar se retrase. De cîteva ori la rînd ea acceptă acest preludiu desăntat, arzind să-i simtă cît mai mult penisul în lava feminității ei. După cîteva reprise de acest gen penetrarea devine lesnicioasă și foarte agreabilă, iar trupul ei deja infierbintat se dedase la jocul pervers, dar constant.

Nu mai vedea nimic, mintea i se încețoșase, iar ea nu îdorea decît pe el, numai pe el. Era conștientă că se cutremura și ea odată cu el, în ritmul valsului împreunării, însă la el se vedea efortul de a se abține cît mai mult, de a prelungi plăcerea amîndurora. Era bucuroasă că suferă și el. Voia cu disperare să explodeze, trebuia să ajungă la orgaasm, doar că poziția lor nu era favorabilă decît lui. Voia să-și încolăcească picioarele împrejurul lui. Trebuia să mai amîne și el ejacularea, de dragul ei.

Nici nu știa cît timp trecuse de la începutul acestui "joc", însă dintr-o dată era evident că amîndoi nu mai puteau suporta mult desfrîul pasiunii. Brusc, el se eliberă și o răsuci pe spate, îi trase rapid chiloji pînă la glezne. Se strădui și ea să-l ajute, trăgînd de perechile de pantaloni suprapuse, dar nu reuși să-și elibereze decît un picior. Se

zvîrcolea, iar mișcările ei erau și mai incitante. Așa că la fel de brutal, dar în același timp languros, îi depără picioarele cu pulpele lui, se insinuă prima dată prin față, ejaculă chiar de cînd o pătrunse prima dată prin față.

Bailey strînse pulpele în jurul coapselor lui, îl apucă de fese cu palmele și strînse, atrăgîndu-l tot mai mult înăuntrul ei, iar imediat simți și ea orgasmul binefăcător, eliberator și epuizant, arcuindu-se pe spate; din gît i-au ieșit niște gemete aproape animalice.

Își simțea tot corpul moale, căzînd în abisul dulce-amar al plăcerilor carnale, iar el era acolo, alături de ea, o conducea încet, pînă cînd s-a liniștit și a rămas inertă, cutremurîndu-se și acum după ce valurile orgasmice veneau și plecau la țărmul feminității ei dezlănțuite.

Avg senzația că se mai prăbușesc încă o dată.

Inima îi bătea groaznic în piept, răsunîndu-i pînă în urechi. Văzu cum și el răsufla greoi, după cum i se ridică și cobora pieptul puternic. Din trupurile lor înfierbîntate se ridicau aburi în valuri și, cu toate că ea era pe jumătate dezbrăcată și absolut neacoperită cu nimic, nu simțea frigul deloc. Parcă de acum încolo nu va mai simți frigul niciodată.

- Măi, să fie, zise el cu glas sfîrșit.

Mîna ei se ridică o clipă, apoi reușî să-l mîngîie ușor pe umăr. El se ridică de pe ea și se lăsă moale alături, apoi începu să caute printre haine, ca să se acopere cu ceva.

- Să nu adormi, o preveni el, deși vocea lui trăda deja

prima fază a somnolenței. Trebuie să aranjăm hainele... să
simbraci la loc... trebuie să verific focul... mai zise el încet.
După încă un minut, mai scoase o înjurătură, apoi se
ridică în șezut.

„Dacă nu fac asta chiar acum, voi adormi și eu lîngă
tine.”

Își scoase ușor prezervativul și se curăță cu un șervețel
umed, apoi își trase la loc toate perechile de pantaloni,
haine și ce mai avea drept protecție.

Bailey se gîndi că era norocoasă, iar avantajul cel mai
mare al prezervativelor era că femeia nu se mai
murdărește. Nu trebuia decît să se culce la loc.

Aerul rece o mîngîie cu aripa de gheăță, iar ea se
înfioră. Se ridică și își aranjă pe rînd toate hainele, ca să
elibereze și culcușul acum plin de lucruri răvășite.

Cam intră și el înapoi, o ajută să se aşeze și se întinse
alături de ea, apoi întinse peste amîndoi straturile de haine.
O trase bine lipită de el, iar ea își reluă locul, cu capul pe
umărul lui, unde îi era atît de bine, de parcă ar fi dormit
amîndoi în poziția aceasta de ani buni.

Era puțin amețită – nu puțin, chiar mai mult amețită.
Și relaxată. Și sătulă. Poate că simțea și o ușoară usturime.
Mai presus de toate, simțea cît de potrivîți erau, într-un fel
care pe ea o îngrozea, fiindcă era perfect.

CAPITOLUL 31

Logan Tillman, fratele lui Bailey apăru la birourile firmei J & L dis de dimineață, în cea de-a cincea zi. Bret a știut imediat cine este, chiar înainte să se prezinte. Nu era vorba că semăna cu Bailey – Logan era mai înalt, brunet și avea ochii o nuanță mai tare de albastru. Ceea ce îl făcea să se asemene foarte mult era expresia facială și o oarecare rezervă. În afară de asta, chipul lui era răvășit de durete, același sentiment care se citea și pe chipul femeii pistriuate care-l însoțea.

- Sînt fratele lui Bailey, Logan Tillman, se prezintă el. Karen i-a întîmpinat. Ea este soția mea, Peaches. Eu...Noi nu am putut să rămînem în Denver, fără să avem nici o știre, nimic. Mai bine stăm aici. Vreo nouitate?

Bret ieși din biroul său și le strînse mîinile.

- Nu, nimic. Îmi pare foarte rău. Era și el la fel de răvășit ca și ei; dormise doar fragmental, de la prăbușirea avionului lui Cam. În ciuda acestui fapt, își reluase zborurile, fiindcă afacerea trebuia să meargă mai departe.

Financiar se aflau în picaj, lucru pe care nu l-a prevăzut, atunci cînd s-a asociat cu Cam. Au făcut însă

lucrul cel mai intelligent: și-au asigurat aeronavele și pe ei însăși, aşadar afacerea ar fi continuat chiar și în cazul cînd unuia dintre ei i s-ar fi întîmplat ceva. Nu le-au spus celor de la compania de asigurări că erau foarte interesati de partea financiară.

Deși avionul lui Cam dispăruse de pe radar pe un teren extrem de periculos – însemnînd că se prăbușise – fiindcă epava nu a fost încă găsită și trupul lui Cam nu a fost recuperat, din punctul de vedere al companiei de asigurări el era încă în viață, fie pînă ce rămășițele pămîntești erau găsite, fie pînă cînd un tribunal îl va declara decedat.

Realitatea cruntă era că Bret rămăsese fără un avion și fără un pilot, deci le intrau în buzunar mai puțini bani. Toată noaptea s-a plimbat, făcîndu-și griji pentru datorile ale căror termen era depășit. Nu-i venea să credă că ei – adică el – au fost chiar atît de orbi. Va trebui să mai angajeze un pilot, desigur, dar va dura mult timp pînă ce va găsi o persoană care să-i egaleze competențele lui Cam.

Realiza că și Karen se uita la el picziș, ceea ce însemna că îl va pedepsi dacă nu va face aşa cum consider ea. Acum aștepta ca el să-i spună fratelui lui Bailey despre discrepanța din factura de combustibil.

Karen avea dreptate; Logan trebuia să știe. Bret nu voia să-i spună el, dar nu avea de ales.

- Să mergem în biroul meu, zise el. Pot să vă ofer niște cafea?

Peaches îl privi pe soțul ei, ca să vadă reacția,

gîndindu-se dacă ea însăși avea nevoie de o doză de cafeină.

- Da, te rog, spuse ea și-l luă de mînă pe Logan. El o strînse drăgăstos și schiță un zîmbet fantomatic. Bret îi conduse în biroul lui, le oferi un scaun și întrebă:

- Cum vă place cafeaua?

- Una cu lapte, cealaltă simplă, răspunse Peaches. Avea vocea asemănătoare cu cea a personajului Tinker Bell, subțire și vioi. Bret discutase mult cu Bailey în timp ce o ducea la destinații, iar acum își aminti cît de mult o plăcea ea pe cumnata ei. Logan era singura rudă cu care mai păstra legătura; doar despre el i-a povestit Bailey.

Amîndoi păreau cerniți de un văl al suferinței și se citeau pe chipurile lor durerea adîncă.

- Merg să aduc cafeaua, zise el, apoi ieși, dar Karen se apucase deja să o pregătească, fiindcă, evident, ascultase conversația. Se uită la el lung, pătrunzător, de parcă i-ar fi citit gîndurile.

- Descurcă-te, șefule, zise ea, iar el îi aruncă o privire mînioasă. Gata cu compătimirea, numai că, dacă voiai să cauți compătimire la Karen Kaminski, erai absolut ghinionist. Acum observă că din nou trecuse pe la coafor. Ieri zârise cîteva șuvițe negre prin părul ei roșcat, dar acum era mai mult negru decît roșu. Se întrebă dacă nu cumva această schimbare era la ea un fel de doliu.

Karen scoase o tavă și aşeză pe ea trei cești, cîteva

plicuri cu zahăr, bețișoare pentru amestecat, apoi turnă cafeaua. Bret luă tava în tăcere și merse cu ea în biroul său, unde o așeză pe o măsuță.

Logan se întinse și luă cana cu cafea simplă, pe care î-o dădu soției lui. Bret îl urmări cum își adaugă laptele în cafea și brusc își aminti că aşa o bea și Bailey. Amintirea veni neașteptat de dureroasă.

De o sută de ori pe zi ar fi dorit să-i spună lui Cam ceva, dar asta era normal, fincă erau prieteni vechi și camarazi. Deși întâlnirile cu Bailey au fost rare, el a plăcut-o. Era o femeie cu simțul autocritic ascuțit, dar și nostimă, chiar sarcastică uneori.

Cam nu a plăcut-o de la început, iar sentimentul era reciproc. Ce ironie că au murit împreună.

Bret luă și el o cafea și se întoarse cu spatele, privind afară pe fereastră, străduindu-se să-și stăpînească emoțiile.

- Există o discrepanță în înregistrările bonurilor de alimentare cu combustibil, zise el în cele din urmă, pe un ton rece.

Urmă o pauză lungă.

- Ce vrei să spui? întrebă precaut Logan. Ce fel de discrepanță?

- Avionul nu a avut la bord suficient combustibil. A alimentat mai puțin de jumătate din rezervor, cît avea nevoie ca să ajungă la Salt Lake City, unde trebuia să realimenteze.

- Dar ce pilot e acela care alimentează doar pe jumătate

rezervorul? Si de ce nu a aterizat undeva, ca să mai completeze? întrebă Logan vădit iritat, iar Bret îl înțelegea. Atunci se întoarse și îl privi pe fratele lui Bailey.

- Ca să-ți răspund la prima întrebare, un pilot care crede că are suficient combustibil, fiindcă aşa îl arată indicatorul de pe bord. Iar la fel răspund și la a doua întrebare.

- Dar de ce să nu știe? Spui cumva că ecartamentul de combustibil era defect? De unde știi asta, dacă nu s-a găsit epava?

Logan era foarte ager, remarcă Bret. Si-a dat seama imediat ce a spus Bret și a pus întrebarea potrivită.

- Rezervoarele cu combustibil ale avionului erau aproape goale când a aterizat cu o zi înainte. Dar, când a alimentat în dimineață aceea, au încăput doar treizeci și nouă de galoane, ceea ce este mai puțin de jumătate din cîn intră doar într-un singur rezervor.

- Înseamnă că tipul de alimentare a făcut o greșeală, dar asta nu dă răspuns la bănuiala că a fost o problemă cu ecartamentul de combustibil. Logan se enerva treptat; era clară nerăbdarea tot mai accentuată din tonul lui.

- Eu nu am spus că pompa este defectă, zise Bret cu precauție. Nu cred că era.

- Atunci...

- Atunci există alte moduri, continuă el, la fel de precaut să-și aleagă cuvintele. Moduri în care să faci un lucru astfel încît ecartamentul pentru combustibil din

rezervorul tancului să înregistreze plinul, cînd de fapt rezervorul nu e plin.

Din nou se lăsase tăcerea. Logan și Peaches se uitau unul la celălalt, apoi el se încruntă și răbufni:

- Cînd am vorbit la telefon îi-am zis ce i-a spus Tamzin, iar tu nu ai vrut să crezi. Acum vrei să-mi dai de înțeles că e posibil să fi fost un sabotaj?

- Nu știu. Pînă cînd nu se va descoperi locul prăbușirii, totul este presupunere. Doar că altceva mi se pare imposibil. Cam era cel mai atent pilot pe care l-am cunoscut în viața mea. Verifica și răs-verifica totul; nu-i plăcea să riște absolut nimic, cînd era vorba de avion în zbor. Era imposibil ca el să observe că în rezervor nu mai era cît combustibil arătau indicatoarele.

- Și cît de grav este dacă se defectează ecartamentul de combustibil?

- Nu este grav deloc, răspunse Bret. Și nici măcar ecartamentul nu este afectat, ci rezervoarele sunt problema. Pare că sunt pline, cînd de fapt nu sunt.

- Ai spus autorităților de acest lucru? urlă Logan. Și de ceea ce a spus Tamzin?

- Fără dovezi, fără să se fi găsit epava, nu se poate face nimic, zise mîhnit Bret.

- Doamne, dar există casete cu înregistrări. Doar acesta este un aeroport, pentru Dumnezeu!

- Un aeroport mic, fără zboruri comerciale. Dar da, există înregistrări de securitate.

- Și?

- Și firma de securitate nu le poate preda fără un ordin judecătoresc. Detectivul MaGuire de la NTSB face presiuni să se elibereze unul, dar încă nu l-au primit.

- De ce naiba nu vor să coopereze? zise Logan, deja palid și agitat, în timp ce se plimba prin birou.

- Probabil de teama unui proces. Sau este doar politica lor, iar unii oameni se agață de politici, cînd nu se descureau fără ele.

- Dar polițiștii nu l-au ridicat pe Seth Wingate, ca să-i pună întrebări? După ceea ce a spus Tamzin?

- A mai auzit-o altcineva pe Tamzin, cînd a vorbit cu tine? întrebă Bret. Hai să sim serioși, lumea o cunoaște. Iar Seth este un Wingate; el nu a făcut nimic cu viața lui, dar rămîne un Wingate, iar numele acesta are o mare greutate.

- Și Bailey poartă acest nume, zise Logan emoționat, dar se întoarse cu spatele, ca să nu i se citească asta pe chip. Peaches se ridică și se apropie de el, deja cu lacrimi în ochi. Își lipi fruntea pe spatele lui. Atît, dar el se calmă, se întoarse cu față spre ea și o îmbrățișă.

Bret nu mai rostî un cuvînt, fiindcă nu era nevoie să spună de ce Bailey nu era preferată în cercurile elitiste în care se învîrteau cei din familia Wingate și în care intrase și ea fără voia ei. După moartea lui Jim totul se schimbase. Ei au văzut-o ca pe o persoană care a profitat de pe urma unui bătrîn muribund, care își pierduse soția, iar acum descoperise că el însuși va muri curînd. După moartea lui,

Bailey a rămas în casa care s-ar fi cuvenit de drept copiilor lui, ba mai mult, le administra și avereia. Evident că nu avea de gînd să spună toate aceste detalii unui frate indurerat.

- Așadar nu mai este nimic de făcut.

- Deocamdată nu. Cînd se va găsi epava, dacă se va găsi dovada unui sabotaj, situația va fi cu totul alta.

- Dacă se va găsi epava.

- Se va găsi, îl liniști Bret, încrezător. În cele din urmă. În cele din urmă. Asta era nenorocirea. "În cele din urmă" putca însemna două zile, sau doi ani, sau în secolul viitor. Pînă atunci, era posibil ca o persoană să scape nepedepsită pentru crimă.

- Nu mai suport, zise Logan în aceeași seară, în timp ce se plimba nervos în camera lor de hotel. Era foarte tulburat de cînd a aflat că avionul cu Bailey se prăbușise. Cred că este suficient și borderoul cu consumul de combustibil, pentru ca să-l convingă pe un judecător că aici e vorba de o treabă necurată.

Peaches stătea ghemuită pe pat și era foarte palidă la față. Nu mîncaseră și nici nu au dormit prea mult în ultima vreme. Cel mai rău era să nu știe nimic. Totuși, măcar știau că Bailey este moartă. Era destul de dur să accepți asta și să nu poți să-i găsești trupul.

Ar fi trebuit să fie înmormintată cum se cuvine, trebuie să aibă loc o ceremonie care să marcheze sfîrșitul tragic al

vieții ei. Peaches nu avea curajul să-și imagineze ce se poate întâmpla cu un cadavru în sălbăticie, dar știa că Logan o face și exact asta îl măcina.

Cum stăteau ei posomorți, auziră o bătaie în ușă, Speriați, s-au gîndit că nu putea să fie serviciul în cameră, fiindcă nu au comandat nimic, preferînd să mânance în oraș, mai ieftin. După toată cheltuiala cu această vacanță anulată, din care au primit înapoi doar o parte de bani, mai ales că acum erau nevoiți să stea la hotel cinc știe cîte zile, începuseră să fie îngrijorați pentru partea financiară.

- Probabil e Larsen, zise Logan. Era logic, de vreme ce Bret știa unde s-au cazat. Dacă avea cineva cea de discutat cu ei, era mai bine să vină direct la hotel, ca să evite telefonul.

Deschise ușa și încremeni. Citindu-i limbajul trupului, Peaches se dădu jos din pat și veni alături de el, privind și ea, la fel de uimită, la bărbatul înalt, brunet, care stătea în fața ușii. Nu l-a recunoscut, dar avea o senzație dezagreabilă cînd se uita la el, aşa că a presupus cine este.

- Ce naiba vrei? întrebă Logan cu cît de multă ostilitate mai avea putere să exprime. De unde știai unde să ne găsești?

- Vreau să vorbim. Nu mi-a fost greu să vă găsesc. Am întrebat. Ați sunat acasă și ați spus celor de acolo unde vă pot găsi. Nu a trebuit decît să le spun că am pierdut numărul vostru de mobil și că vreau să vă dau vesti despre tragedie.

- Nu am ce să mai vorbesc cu tine. Dădu să închidă îngă, însă Seth Wingate o blocă, ridicînd doar mâna. Era un bărbat cu o constituție puternică și o față care putea fi considerată plăcută, dacă expresia lui ar fi exprimat și altceva decît o mare goliciune sufletească.

- Atunci vreau doar să ascultă, zise el detasat. Eu nu am nici o legătură cu accidentul de avion.

- Dar cineva are, zise Logan, sfredelindu-l cu privirea. Chiar sora ta se tot lamentă cît de periculos este să se pună cineva cu tine și că Bailey a primit ce a meritat.

- Sora mea, zise Seth făcînd pauză între cuvinte, este o ticăloasă cu sînge de reptilă, care e și capabilă să-mi întindă o opacană și să mă vadă căzut în ea.

Logan intenționa să-i tragă un pumn în nas, dar se abținu. Era și Peaches acolo și, cu toate că nu i-ar fi stricat să-l ia la bătaie pe musafir, nu voia să riște ca soția lui să fie rănită cumva.

- Sînt profund mișcat de loialitatea voastră frătească, replică el sec.

Seth zîmbi cu amărăciune.

- Nu cunoști nici jumătate din ea, zise el. Voiam doar să știi că nu eu săn autorul. Spuse aceasta și plecă, lăsîndu-i pe Logan și Peaches în fața ușii, de unde îl urmăreau cum dispare pe holul lung al hotelului.

CAPITOLUL 32

La ultima lui ieșire cu scopul de a mai adăuga un lemn pe foc Cam găsi printre hainele amestecate cutia metalică, pe care o luă, ca să o mai umple cu zăpadă. Inventivitatea lui Bailey care a folosit cutia și ca încălzitor de culcuș îl făcu să zîmbească; avea un talent neobișnuit să vadă dincolo de scopul inițial al utilizării unui obiect, pe care ea îl adapta pentru nevoile proprii.

Dacă ar fi fost obligați să mai rămînă la locul prăbușinii încă un timp, el nu se îndoia că Bailey ar fi transformat improvizarea aceea de adăpost într-o colibă din chirpici, ba chiar ar fi construit și o moară de vînt din părțile metalice ale avionului, cu care să alimenteze bateria, ca să aibă posibilitatea să facă foc ori de câte ori ar fi dorit.

Puse cutia plină cu zăpadă lîngă foc. Era minunat să aibă ceva de băut dimineața. Ar fi fost și mai bine dacă puteau să lenevească în pat toată ziua, dar situația hranei care le lipsea acum le dicta acțiune, fiindcă nu aveau de ales.

După ce prima tranșă de zăpadă se topi, mai adăugă puțină și se apropie și el de foc, fiindcă vîntul înghețat îl

făcuse să tremure. Mai adăugă iar niște zăpadă, apoi puse o mină de ace de brad și se strecură din nou în adăpost, că și mai prindă o oră de somn pînă în zori, după care să înceapă încă o zi istovitoare.

Bailey nu s-a trezit nici acum, nici cu celelalte ocazii când el a ieșit să alimenteze focul. Acum se întinse alături de ea, iar ea se ghemui la pieptul lui ca o porumbijă călătoare, după care se instală căt mai confortabil, fără să se trezească măcar.

Cu puțin noroc și celelalte nopți care vor urma vor fi petrecute la fel, dar acum mulțumea cerului pentru puținul pe care-l aveau. Chiar și aşa pentru ea a fost destul de greu să facă primii pași în această relație. Pentru ea *să te lasi purtat de val* era un concept necunoscut, iar încrederea în sentimente era ceva ce trebuia evitat.

Va trebui să se lupte cu arsenalul copilăriei ei. Știa el însuși ce înseamnă problemele în căsnicie. Divorțul este dureros pentru oricine, mai ales pentru copii, iar personalitatea lui Bailey fusese tulburată masiv în acest proces. Avea nevoie de siguranță la un nivel mai profund decât alți oameni, iar în toată viața ei de adult a căutat să și clădească o viață căt mai sigură. Dacă asta presupunea să se înfrîneze și să nu țină la nimeni, arunci aşa trebuia să fie.

Tot răul spre bine, își zise el; trecute erau și pentru el zilele de burlăcie. Va trebui să meargă pînă la capăt. Ea nu va suporta ca relația lor să se rezume doar la fază de iubiți,

cel puțin nu pentru mult timp. Totodată era panicată de ideea măritișului. Deocamdată nu știa cum o va putea convinge să riste, dar va reuși și se va distra mult pe parcurs.

- Poftim cafeaua ta de dimineată, zise Cam, săruind-o ca să o trezească, după care îi dădu capacul cu lichidul cald.

- Mmm, cafea! Somnoroasă, se strădui să se ridice, apoi se rezemă de piatra din spate și luă capacul de la el. Prima înghițitură a fost minunată, dar nu datorită gustului, ci datorită căldurii – dar și aprecierii gestului.

Niciodată ei nu i-a adus nimeni ceva de dimineată, tot ce a vrut și-a adus singură. Mai sorbi o înghițitură, apoi îi dădu și lui capacul.

- E grozavă – făcută din ace de brad din America. El o refuză și zise.

- Eu am băut deja mai devreme. Aceasta e toată a ta. Bailey nu se plingea, deși nici pe departe acele de brad nu aveau nici gustul, nici efectul cafelei. De fapt în această dimineată era anormal de fericită, lucru care o speria. Alungă acest gînd, pentru o examinare ulterioară și spuse:

- Așadar, ce avem pe agenda de azi? Cumpărături, o vizită prin oraș, apoi prînzul?

- Mă gîndeam întîi la o drumeție prin munți. O cuprinse pe după umeri și o acoperi cu ce-i veni la îndemînă. Aerul care pătrundea de afară era încă glacial,

în adăpostul nu era perfect izolat.

- Mi se pare un plan bun.

- Azi trebuie să tragem mai tare. Vorbise serios, iar ea șe vîntă la el mirată. Va trebui să coborîm cît mai mult, chiar și folosim cablurile ca să trecem mai repede de altitudinea cu vînturi puternice. Azi aş vrea să reușim să facem ceva fun.

Bailey știa și singură motivul. Curînd nu la va mai fi suficient ceaiul de ace de brad, ci vor trebui să găsească hrana consistentă. Nici nu știau de câte ori vor mai putea aprinde focul cu ajutorul bateriei. Astăzi îi aștepta o zi gen: și-asta-sau-mori, iar ea spera că nu va fi una literal tragică, deși din prima zi acest adevăr plana asupra lor.

După ce au mai copt cîteva conuri și au mîncat miezul, au stins focul și au pornit la drum. Era foarte bucuroasă că nu mai aveau ocazia să se giugulească, dar nici să facă sex, fiindcă oferta aceea matinală de ceai o copleșise și întrecuse orice așteptare, așa că nu mai avea nevoie de alte gesturi drăgăstoase, iar în privința amorului, ei bine, simțea o oarecare usturime de la jocul lui, fapt deloc surprinzător, pentru că trecuse foarte mult timp de cînd nu mai făcuse sex.

Mai mult chiar, avea nevoie de timp ca să proceseze totul. Cu toată flexibilitatea ei la condițiile de mediu exterior, sentimental era mai puțin flexibilă. O zi de epuizare fizică și absolut nici o solicitare asupra emoțiilor ei era exact ce-i trebuia acum.

Exact asta și primi, fiindcă ritmul impus de pasul lui Cam era destul de rapid, iar ea se temea pentru el. Era capul de coloană, aşa că, dacă ar fi călcat pe o zonă cu zăpadă pufoasă, care ascundea sub ea o crevasă, el ar fi căzut înainte ca ea să poată avea vreo reacție sau să-l tragă de mînă.

La un moment dat ea chiar strigă:

- Oprește! Merse în fața lui. Eu merg prima, spuse ea și porni cu același pas alert ca și el.

- Ce naiba...? Hei! strigă el după ea, grăbindu-se să o ajungă din urmă.

- Tu tragi sania. Eu încerc terenul.

Lui Cam nu-i plăcea asta deloc, dar cum trăgea și sania după el, nu-i era ușor să o ajungă, dară-mi-te să se mai contrazică acum cu ea.

Bailey și-a ales un băt mai solid, cu care înțepă terenul din fața ei, înainte să pășească în locul acela, ca să fie sigură că va avea pe ce să calce. Deja nu se mai gîndeau cînd ar fi putut să fie salvați. Doamne, cît își dorea să scape de munții aceștia!

Au continuat coborîrea chiar și pe pante abrupte, pe care ieri le-ar fi ocolit. Ea cobora prima, ajutată de bătul de încercare, apoi el îi cobora sania, ea o prindea, o lăsa jos și-l aștepta și pe el să coboare.

Sistemul de coborîre, în ordinea aceasta, cu ea înainte și el în urmă era foarte convenabil, iar Cam știa bine că nu î se putea opune sub nici o formă. La fel și ea știa că el nu

ar fi insistat să preia conducerea. Îi plăcea asta; ba nu, odora acest lucru la el. *Dragostea, dragostea*, își repetă ea în gînd. Trebuia doar să se obișnuiască. Acum panica se mai estompase față de primele minute.

La un moment dat ei i s-a rupt o curea de la gheata confectionată pentru mersul pe zăpadă. Cum a fost luată pe nepregătite și panta era destul de abruptă, Bailey nu a mai apucat să folosească bățul de încercare, s-a împiedicat și a căzut în genunchi, apoi s-a ridicat destul de repede.

Cam veni imediat alături de ea, ca să vadă în ce starc se află, dar ea îl liniști.

- Hai că repar eu cureaua, zise el. Oricum avem nevoie de o pauză. Am reușit să coborîm destul de repede, observă el, în timp ce sfîșia o bluză, ca să-i repare ei cureaua de la gheată. Cred că am acoperit o diferență de altitudine de peste o sută cincizeci de metri, față de azi dimineață.

- O sută cincizeci de metri, repetă ea ca un ecou. Știam că am parcus peste șapte kilometri, cel puțin.

- Nu chiar, dar diferența de o sută cincizeci de metri este semnificativă. Nu simți și diferența din puterea vîntului?

Ea ridică atunci capul. Da, el avea dreptate, se simțea vîntul mai slab. Ramurile copacilor nu se mai aplecau atât de tare, iar vîntul, deși încă rece, nu-i mai îngheța extremitățile, aşa cum se întîmplase de cînd s-au prăbușit. Și direcția în care se îndreptau ei se schimbase acum, fiindcă mergeau spre est, unde era mai ferit de biciuirile

reci. Și temperatura parcă se ridicase cu un grad, sau două, iar în total, atmosfera era mai plăcută.

- Poate că după amiază vei reuși să faci focul acela de semnalizare, aşa cum ai promis, spuse ea, brusc încârcată cu energie.

- Gata, acum e ca nouă, spuse el, și-i dădu gheata reparată. Ești gata de drum? o întrebă în timp ce o ajuta să lege gheata pe picior.

- Gata, zise. Era flămîndă și obosită, la fel ca și el. Era cea de-a cincea zi a lor pe munte și deja simtea că pierduse vreo cinci kilograme, din cauza frigului și a lipsei hranei, dar probabil că el pierduse și mai multe. Cu cât se forțau mai mult, depășind limitele corporale, cu atât consumul de calorii era mai mare, iar faptul că nu se alimentau în nici un fel nu îi ajuta deloc.

Oricum, dacă mîine după amiază vor fi salvați, totuși, eforturile au meritat, oricât de mari ar fi fost ele pînă acum.

Bailey se uita la Cam și citea pe fața lui chinurile prin care trecea, pentru ca să tragă sania și să se mențină pe picioare. La fel de mult o dureau și pe ea mușchii, fiindcă nu era obișnuită cu astfel de deplasări, iar pantă descendantă facea și mai dificilă deplasarea, fiindcă trebuia să-și păstreze echilibrul, să nu se rostogolească și să nu calce în vreo crevasă ascunsă sub omăt.

Cam strigă dintr-o dată, iar ea se întoarse să vadă ce să întâmplat. Alunecase pe o stîncă și acum sania îl tragea în jos, fără ca el să o poată opri. Dacă ar fi lăsat sania să

cud, probabil că s-ar fi deteriorat și nu ar mai fi putut să o folosească nicicum, aşa că veni repede lîngă el și-l ajută să o redreseze, dar călcă strîmb și, în loc să se rostogolească sania de la vreo trei metri înălțime, pe versant, s-a rostogolit ea. Cam se sperie atât de tare încît începu să o strige disperat:

- Bailey!

Glasul lui alarmat o sperie și pe ea, însă reuși să-l calmeze, strigînd, din locul unde se rostogolise:

- Sînt bine, nu mi-am rupt nimic. Evident că mai adăugase cîteva zgîrieturi la colecția de vînătăi de pe tot corpul, dar se ridică, se scutură de zăpadă, apoi se uită de jur împrejur, ca să vadă cum va ajunge din nou la locul de unde căzuse. Din păcate, ascensiunea ei nu a fost deloc ușoară, sau rapidă, dar, în cele din urmă și cu ajutorul sfaturilor lui experte, reuși să ajungă la cărarea lor. Gîfia de la atîta efort.

Nici el, nici ea nu au vorbit, fiindcă nu trebuiau să irosească energia prețioasă. El era bine, ea era bine de asemenea, sania era și ea bine. Era timpul să meargă mai departe.

Înainte de ora cinci ea se opri, privind descumpănită la forma stîncilor care se aliniao la picioarele ei. Era practic un perete vertical, colțuros, pătat ici și colo de petice de zăpadă. Panta pe care ei trebuiau acum să o coboare devenise foarte abruptă. Era riscant să mai meargă în jos, fiindcă muntele amenința prin verticalitatea peretelui, iar

posibilitățile de a avansa spre poalele versantului erau foarte reduse.

Cam evalua și el starea traseului și decis:

- Cred că aici vom face focul.

Priponi sănia de un copac mai solid, ca să nu se rostogolească în prăpastie, apoi se șterse pe față de transpirație.

- Aici? zise ea. Era foarte rău aici. Dacă nu erau salvajii curind, locul nu era deloc primitor pentru un adăpost și oricum nu puteau să construiască nimic pe pietrele acelea colțuroase. Cum nici copaci nu prea erau în zonă, era dificil să adune și lemnă pentru foc.

Bailey oftă. Nu se putea spune că au multe opțiuni. Acesta era capătul liniei.

- Aici. După ce făcu cîteva rotiri de cap și se întinse ca să-și dezmorțească puțin coloana, Cam zise rîzind: uite.

Chiar la cîteva sute de metri sub ei, zăpada se termina. Nu exista o linie clară de demarcație, dar se vedea că stratul e din ce în ce mai subțire, iar copaci se îndeseau. Din păcate, nu aveau cum să ajungă acolo acum. Chiar și vîntul se transformase într-o briză chiar plăcută.

Vor face focul, iar fumul, care va trebui să se ridice încontinuu, va fi probabil observat măcar pînă mîine. Vor face un foc mare, pe care îl vor alimenta permanent, pînă ce un om, cineva, îl va observa și va veni să cerceteze, la naiba.

Cam începuse pregătirile, îndepărțind toată zăpada

dintr-o zonă cît de cît orizontală, apoi începu să sape un crater. Bailey începu să meargă în căutarea crengilor uscate. Nu putea să aducă multe, fiindcă trebuia să-și păstreze echilibrul, folosindu-se obligatoriu de o mînă, aşa că treaba a fost cam anevoieasă.

Cînd a revenit cu primele vreascuri, el săpase trei vître de foc.

- De ce ai făcut trei?

- Trei este semnalul universal pentru situații de urgență: trei fluierături, trei focuri, trei grămezi de pietre - orice folosești, trebuie să fie în număr de trei.

- Cîte lucruri am învățat în vacanța asta, zise ea, reluîndu-și sarcinile. Cum avea simț practic, realiză că, dacă erau trei focuri, va trebui să adune de trei ori mai multe lemne. Uraaa.

După ce lemnele au fost așezate la locul lor, în cele trei mormane, cu hîrtie mototolită și rumeguș răzuit de pe scoarța copacilor, Cam obținu o scînteie de la baterie. Cu grijă au reușit să aprindă o flăcăruie plăpîndă, pe care au hrânit-o și au înălțat-o, transformînd-o într-un foc viguros.

Cu un alt băț au preluat focul și au aprins și celelalte două vître.

Foarte curînd se înălțau trei vîlvătăi puternice, doar că nu prea făceau mult fum. Ea și-ar fi dorit coloane înalte și groase de fum, dar degeaba. Cam se gîndeau și el la același lucru, ar fi dorit ca fumul să se întindă vreo cîteva mile, aşa că tot adăuga ramuri verzi pe foc.

Fumul gros, încăios, începuse să se ridice din toate trei focurile.

- Acum o să aşteptăm, zise el, lăud-o de umet și apropiind-o de el, apoi o sărută cu patimă. Ea se lipi de el, prea obosită ca să mai facă alt gest, decât să-și încolăcească brațele în jurul taliei lui.

Au tras sacii cu haine și s-au așezat confortabil pe ei. Cîteva minute bune nu au mai vorbit deloc, dormici să-și adune fărimele de forțe care le mai rămăseseră.

- Cînd ne vom întoarce, zise el, iar pe ea o surprinse sirul gîndurilor lui – să nu îndrăznești să mă eviți.

Nu-i putea răspunde că s-a gîndit la asta de cîteva ori, de cînd începuse să-și dea seama cît de important devenise pentru ea. Totuși, o cuprinse panica în clipa cînd înțelese că era prea tîrziu ca să-l respingă.

- Nu voi face asta, spuse pur și simplu, completând cu un zîmbet fermecător. Întinse mâna spre el, el o apucă și închise palma peste degetele strînse astfel, apoi ridică mâna ei și și-o lipi de obraz.

Chiar înainte de apusul soarelui se aflau tot așezâți pe sacii cu haine, privind departe, spre creste, ca doi turiști, cînd au auzit un elicopter zumzăind din ce în ce mai puternic. Cam se ridică în picioare și începu să facă semn cu brațele întinse, iar elicopterul apăru în fața lui, după care pasărea metalică se avîntă în direcția lor, ca o molie care își îndreapta zborul spre cele trei lumini.

CAPITOLUL 33

Elicopterul levita deasupra lor, iar vîntul produs de elicele acestuia îi făcea să se dezechilibreze. Bailey văzu pilotul, iar alături de acesta era un alt bărbat; amîndoi purtau un fel de uniformă, aşadar au presupus că sînt de la Serviciul Forestier. Aparatul nu avea unde să aterizeze, dar acum conta doar că era cineva care ştia de ei acolo şi curînd vor sosi şi ajutoare – curînd, cel puţin aşa sperau ei.

Nu au mai făcut nici un adăpost, dar se gîndeau că vor putea să stea alături toată noaptea, în faţa focului, care îi va şi încălzi, dacă va fi nevoie.

Acum era o chestiune de timp, adică de mobilizare a echipelor de salvare, de cât de repede vor acţiona ele ca să le vină în ajutor cât mai curînd.

Cam îi făcea pilotului cîteva semnale cu mîna.

- Spune-i să aducă nişte saci de dormit pe care să ni-i arunce, îi spuse ea. Şi cîteva termose cu cafea. Şi vreo zece gogoşi pentru fiecare. Oh, şi un radio ar fi drăguţ. Probabil că oboseala îşi spunea cuvîntul, numai că ei nu-i mai păsa.

Elicopterul s-a retras curînd, iar ea oftă şi-l urmări cu

privirea pînă departe. Era destul de trist, după atîta exaltare. Cam rîse și se așeză lîngă ea.

- Semnalizarea cu mîinile nu poate cuprinde detalii atât de exacte.

- Ce le-ai comunicat?

- Că suntem doi, că suntem ambulatorii, adică nu trebuie să rîște nimenei să trimîtă o echipă de salvare la noi. Si că suntem aici de cinci zile.

Ea își întinse picioarele și le încrucișă la glezne. Parca stăteau pe o verandă undeva, la munte – într-adevăr, stăteau la munte, dar peisajul din dreapta era înfricoșător, din cauza peretelui stîncos abrupt.

- Ar fi bine să ne pregătim pentru noapte. Să mai adunăm lemne pentru foc, să ne croim un adăpost, chestii de-aștea.

Cam se întoarse cu fața spre ea ca să o studieze mai bine. O luă de mînă și-i zise blind, văzînd cîl de osteneță era:

- Eu merg să adun lemne, dar nu mai sunt în stare să fac un adăpost. Aici e mai cald, fiindcă nu bate vîntul. Ne vom cuibări lîngă foc în noaptea astăzi.

- Bine, zise ea șoptit. Îmi place să mă cuibăresc. Nu cred că ai avut cum să le spui numele noastre, ca să poată anunța și familiile noastre?

- Nu m-am gîndit deloc la familiile acum, zise el. Știu că au trecut prin iad, dar mi se pare mai important să ne concentrăm să rămînem în viață. Probabil că s-au adresat

șăptelor de salvare, pe unde naiba or fi ele, dar oricum să că nu ne-a căutat nimeni pînă acum. De-abia aştept să le spun cîteva.

Bailey se gîndise la Logan și Peaches, la bieții oameni care o aşteptau și ce or fi simțit ei din ziua aceea, dar sincer, la părinți nici nu s-a gîndit că ar fi fost foarte îngrijorați pentru ea. Poate că mama ei ar fi vîrsat cîteva lacrimi, dar să aştepte la sediul postului de salvare, ca să-i fie adus cadavrul, cînd va fi găsit? Niciodată.

Tatăl ei nu ar fi vîrsat nici măcar o lacrimă. S-a exprimat foarte clar că pentru el primii trei copii au ieșit de pe ecranul radarului.

Cam era fericit, fiindcă pentru el familia însemna ceva mai mult. Poate că-l vor aştepta undeva.

- De dragul mamei tale, zise ea, sper să ai ocazia să te speli înainte să te vadă. Ai nevoie și de haine, apoi să-ți acoperi tăietura aceea cu un bandaj. Se uită la fața lui și remarcă barba țepoasă crescută suficient în cele cinci zile de aventură. Flăcările dădeau o culoare frumoasă obrajilor. Avea față plină de zgîrireturi încă și era vinăt sub ochi. Doamne, ce lungă era tăietura care-i traversa fruntea. Oare cum arăta fără toate aceste semne particulare? Arăți îngrozitor, îl complimentă ea.

- Nici tu nu arăți că vii de la o petrecere, spuse el, ca să o tăchineze. Sau că te-ai prăbușit cu un avion și ai supraviețuit în pădure cinci zile. Totuși, bomboana de pe colivă sănătatea adînci. Măcar ești sigură că nu m-

am îndrăgostit de tine pentru aspectul exterior.

Bailey aproape că sări ca arsă. Cum putea să-i arunce asemenea complimente, fără să o avertizeze în avans? Ca să se pregătească și ea. Înainte să reacționeze, el îi luă iar mîna și și-o lipi de obraz.

- Dacă te cer de soție, vei fugi în jos tipînd, rostogolindu-te pe bolovanii aceștia verticali?

Șoc după șoc. Nu a putut să reacționeze la unul, că a lovit-o cu altul. Rezultatul a fost că ea a rămas nemîșcată, imobilizată de incapacitatea de a alege cărei propoziții să-i dea prima replică. Reuși să chițăie un răspuns scurt:

- Poate că da. Îl lăsă pe el să își dea seama la ce s-a referit.

Ei o sărută în palmă, iar ea percepă cum buzele lui schițează un zîmbet.

- Atunci nu o voi face, spuse el precaut. Oricum, nu deocamdată. Știu că ai nevoie de timp, ca să te obișnuiești cu ideea. Vom lăsa lucrurile să se așeze un pic, ne vom vedea în condiții normale. Mai avem de rezolvat și problema cu Seth, care a vrut să te omoare, iar asta va fi prima noastră grija. Cred că în nouă luni, un an ne putem căsători și noi. Cum ți se pare?

Pentru cineva care nu o cerea în căsătorie, adusese în lumină multe teme de gîndit. Cum îl privea atență, realiză că i-ar fi greu să petreacă o viață lîngă el fără să-i remarce zîmbetul acela ascuns, sau fără să doarmă în brațele lui. Nici nu știa dacă mai putea să doarmă fără el. Își drese

glossul.
- De fapt... Sînt de acord cu căsătoria.

- Mi se pare că mai mult te sperie partea cu dragostea,

nu?
- Eu... am început să mă descurg mai bine decît m-am
șteptat.

- Nu te sperie ideea că te iubesc?

- Nu, sînt în regulă și cu partea asta, zise ea cu
seriozitate. Foarte mult mă sperie faptul că te iubesc și eu.
Văzu licărirea triumfătoare în privirea lui. El nici nu
incerca să o ascundă.

- Spui că te temi să mă iubești, sau te temi *pentru că*
mă iubești?

- Cred că trebuie să avem grija și să nu ne pripim.

- Acum, de ce sînt atît de surprins că ai spus asta? zise
el zîmbitor. Si nici nu mi-ai răspuns la întrebare.

Asta era, acum văzu la el exact aceeași încăpățânare
nebunească, pe care a văzut-o cînd conducea avionul și-l
ghida prin aer timp de cîteva secunde prețioase, atît cît
avea nevoie ca să nimerească linia copacilor și nu vîrfurile
stîncoase. Se simțea în siguranță alături de el. El nu renunța
niciodată; nu fugea la necaz. El nu ar fi înșelat-o, iar dacă
vor avea copii, el nu-i va lăsa niciodată să se împotmo-
lească.

- Dar eu te iubesc, spuse ea. Cuvintele au ieșit timide,
tremurate, dar le-a scos pe gură. Cel puțin aşa cred, reveni
ea. Si mi-e teamă. Situația aceasta a fost una neobișnuită

și trebuie să fim siguri că vom simți al fel și când ne vom întoarce la lumea reală, aşa că sunt perfect de acord cu tine.

- Eu nu am spus că trebuie să fim siguri că suntem în același lucru. Eu știu ce simt. Te-am înțeles că mai ai nevoie de timp, ca să te obișnuiești cu ideea.

Absolut de neclintit, se gîndi ea.

- Atunci am stabilit, bine? zise el mulțumit de rezultat. Sîntem logodîți.

Acum, că au fost văzuți, puteau să lase focul mai slab, ba chiar au stîns două vître și pe cea de-a treia au păstrat-o, ca să se încălzească la focul ei. S-au acoperit cu straturile de haine succesive. Au mai făcut dragoste o dată, după ce au moțât puțin.

De data aceasta a fost lent, calm, apăsat și de voie; după ce a pătruns-o au avut senzația că au atipit aşa, dar la cinci minute el se trezea și își continua balansul ritmat înainte și înapoi. Bailey remarcase că acum nu și-a mai pus prezervativ, iar golicuinea penisului lui în străfundurile ei a fost cea mai dulce senzație pe care a resimțit-o vreodată.

A reușit să atingă două orgasme, la ritmul acesta leneș, molcom, iar el i-a cuprins fesele și le-a lipit de palma lui, apăsînd-o tare, aşa încît nimic să nu-i mai dezlipească, apoi a gemut gutural și a ejaculat cu o forță dezarmantă pentru ea.

După ce s-au curățat amîndoi și și-au aranjat hainele la loc, au mai adormit puțin. În zori, foarte devreme, erau

deja treji, au făcut ordine, și-au adunat lucrurile, apoi s-au așezat în fața focului, cu toate bagajele pregătite pentru a fi ridicate.

Bailey era lihnită de foame, iar abia acum se simțea foarte fragilă, după ce cîștigase bătălia pentru supraviețuire și după ce o lăsase toată puterea. Cam era și el la limitele rezistenței, dar făcea față mai bine.

Auziră din nou elicopterul zumzăind îndepărtat, fiind recut de ora șapte. L-au urmărit cum aterizează pe o zonă accesibilă, undeva sub ei, la o oarecare distanță. Echipa de salvare a coborât din aparat, iar Bailey spuse:

- Sper să aibă ceva de mîncare cu ei.

- Sau ce? o tachină el. Le vei spune să plece înapoi?

Ziua de ieri i-a terminat fizic. Fără mîncare, nici unul din ei nu s-ar fi recuperat.

Acum chinul era aproape de sfîrșit. În cîteva ore vor fi la căldură, curați și sătui. Lumea reală îi aştepta, iar acum se îndrepta spre ei, luînd forma celor patru bărbați echipați de munte, care urcau spre ei ajutați de numeroase sfori și pioleți și alte dispozitive de cățărat, pe care doar ei știau să le folosească.

- V-ați rătăcit, oameni buni? îi întrebă unul dintre bărbați, cînd au ajuns la ei. Părea cam la treizeci de ani și avea aerul unei persoane care trăiește de-o viață în natură. Se uită la fețele lor palide și trase, apoi examină rana de pe fruntea lui Cam.

- Cărările de ascensiuni nu vor fi deschise decît luna

viitoare. Nu știam că lipsește cineva, dar ieri, cind v-am zărit, am fost foarte surprinsă.

- Nu ne-am rătăcit, zise Cam. Avionul nostru s-a prăbușit acolo, sus – zise și făcu semn spre locul de unde au coborât. Acum șase zile.

- Șase zile! se minună conducătorul grupului, care fluieră. Știu că am auzit de o misiune de salvare a unui aparat ușor, care a dispărut lângă Walla Walla,

- Probabil că era vorba de noi, zise Cam. Eu sunt Cameron Justice, pilotul. Doamna este Bailey Wingate.

- Da, zise alt bărbat din grup. Astea sunt numele. Cum ați ajuns atât de departe?

- Pe o aripă și rugîndu-ne, zise Cam. Literalmente.

- Sper că aveți ceva mîncare la voi, zise Bailey către alt membru al echipei care îi lua pulsul.

- Nu cu noi, doamnă, dar vă putem oferi de mîncare de îndată ce ajungem la sediul nostru.

S-a dovedit că omul a mințit. După ce i-au coborât pe coasta muntelui și toată lumea și-a ocupat locul în elicopter, s-a luat decizia că au nevoie de asistență medicală. Pilotul a transmis prin radio situația, aşa că au fost duși la cel mai apropiat spital dintr-un orășel din Idaho.

Asistentele de la Urgențe au evaluat rapid starea sănătății celor doi pacienți aduși și, Domnul să le binecuvânteze, au stabilit că au nevoie de hrană mai întâi de toate și să fie examinați de un medic.

Bailey a fost surprinsă cât de puțin a reușit să mânânce:

cîteva linguri de supă, cu o felie de pîine prăjită, toate aduse de buna asistentă. Supa era din cea la cutie, încălzită la microunde, iar gustul era de ambrozie; Bailey nu a agreat-o deloc. Cam a făcut imagine mai bună și a mîncat un castron plin, apoi a băut o cafea.

După o scurtă examinare, medicul a spus:

- De fapt, sunteți sănătoși. Aveți nevoie de hrană și somn, în această ordine. Sunteți norocoși; brațul dumitale se vindecă frumos. Apropo, cînd ai făcut ultima dată un vaccin antitetanos?

Bailey il privea pierdută.

- Cred că nu am făcut niciodată vaccin antitetanos.

- Atunci vei face unul chiar acum.

După ce i s-a injectat serul, o asistentă a condus-o la baia personalului sanitar, unde existau dușuri. Bailey rămase sub jetul fierbinte pînă ce pielea i s-a încrănit, iar de acolo a ieșit curată ca lacrima. Asistenta i-a dat o uniformă curată și o pereche de sosete, dar și niște papuci de chirurgie.

Cam nu a avut noroc. El s-a trezit imobilizat cu o perfuzie intravenoasă, care s-a golit cam într-o oră. A fost dus și la o examinare CT. De-abia după ce s-a terminat perfuzia a avut și el voie la duș, a fost bărbierit, bandajat la cap și a primit la rîndul său haine curate.

Apoi au început întrebările. Avionul se prăbușise într-o zonă unde era implicat Serviciul Forestier. Echipa de salvatori a trebuit să completeze un raport. A fost anunțat și NTSB. Un reporter de la ziarul local a aflat și a apărut

acolo. Cam a discutat cu șeful poliției, apoi la telefon cu detectivul de la NTSB. Ni ei, nici Bailey nu au suflat o vorbă despre sabotaj în fața reporterului.

Lucrurile se mișcau repede. Charles MaGuire, detectivul NTSB era deja pe drum spre ei. Cineva i-a dat lui Cam mobilul, iar el și-a sunat părinții. Apoi Bailey a sunat pe mobilul lui Logan.

- Alo? răspunse el la primul apel.
- Logan, eu săn, Bailey.

După un minut de tăcere apăsațioare, el a întrebat cu glas tremurat:

- Ce?

- Sân la un spital din...nu știu numele orașului...Idaho. Nu săn rănită. Am fost salvați de pe munte azi dimineață.

- Bailey?

Atât de neîncrezător era fratele ei, încât nu știa dacă a crezut-o sau nu. Poate cineva făcea o glumă proastă.

- Eu săn, zise ea, ștergîndu-și o lacrimă de pe obraz. Vrei să-ți spun care e numele tău întreg? Sau cum să chemă primul nostru cîine?

- Da, zise el slab. Cum se numea primul nostru cîine?
- Nu am avut un cîine niciodată. Mamei nu-i plac animalele.

- Bailey, zise el cutremurat de emoție, apoi începu să plîngă. Ești în viață.

- Da, săn. Am câteva zgîriecturi, un ochi vînăt, dar șase zile nu am mîncat mîncare adevarată. Am primit un antitetanos, care m-a durut ca naiba, dar săn bine. O auze și pe Peaches vorbind pe fundal, iar vocea ei nu mai

conteneau cu întrebările. Vine la noi un detectiv, apoi vom fi aduși acasă. Nu am la mine nici un ban, cărți de credit sau carte de identitate, dar mă voi descurca. Voi unde sunteți?

- În Seattle. La un hotel.

- Nu e nevoie să dați banii pe camere de hotel; mergeți la mine acasă. O voi suna pe menajeră să-i spun să vă deschidă.

- Ah...cred că Tamzin stă deja acolo.

- Ce face? Bailey simți că i se suie tot singele în cap, apoi începe să fiarbă. Atât de tare se înfurie încit se temea că o va lua valul și va ameții de tot.

- Era acolo a doua zi după prăbușire. De atunci nu am mai sunat să verific.

- Bine, sună acum! Dacă este acolo, cere să fie arestată pentru pătrundere cu forță în casă! Vorbesc serios, Logan. Vreau să plece de acolo.

- Nu te neliniști. O fac eu să plece. Bailey... Tamzin a spus ceva despre Seth. Cred că el ar putea să aibă o legătură cu prăbușirea. A negat, dar ce putea să facă?

- Știu, zise ea.

- Da?

- Cam și-a dat scama.

- Cam...pilotul?

- Da, singurul, zise ea zîmbind spre Cam, pilotul unic, care îi făcea cu ochiul. Cred că ne vom căsători. Știi, vorbesc de pe un telefon de împrumut, aşa că nu mă vei putea suna pe numărul acesta. Nu știu unde vom fi înainte

să ajungem acasă, dar te voi contacta de cum aflu ceva. Te Mergi și scoate-o, te rog, din casă, înainte să o spurce. Te iubesc.

- Și eu te iubesc, zise el, apoi ea întrerupse legătura, înainte ca el să-i mai pună alte întrebări, lucru pe care voia să-l facă, dat fiind ceea ce tocmai i-a comunicat.

- Crezi că te vei căsători? o provocă el, ridicând o sprinceană.

- A avut destule șocuri pentru o singură zi, explică ea, apoi se cuibări la pieptul lui. După atâta timp petrecut unul în brațele celuilalt, treji sau dormind, lui Bailey i se părea anormal să nu se atingă. Își rezemnă capul pe umărul lui, Tamzin e la mine acasă.

- Am auzit.

- Practic nu e casa mea, dar eu locuiesc acolo, iar ea nu are ce să caute prin lucrurile mele. Probabil că deja a donat toate hainele mele la biserică – dacă nu le-a aruncat la gunoi.

- Absolut că trebuie să o dai afară.

- I-a spus lui Logan că Seth are o legătură cu accidentul.

- Hmm. De ce să-i fi spus aşa ceva? E o prostie. Totuși, o concluzie se putea trage de aici, evident.

- Doar dacă nu *vrea* ea ca Seth să fie arestat.

Cam căzu pe gînduri și acum se frecă pe obrazul proaspăt bărbierit.

- Trebuie să ne gîndim bine la asta, zise el.

CAPITOLUL 34

Charles MaGuire avea urechile ascuțite, ca ale unei pisici sălbaticice, dar nu era singura asemănare cu o pisică. Era bine făcut, ca un stâlp, avea părul cărunt și ochi alboștri, vicleni. Bailey se mira cum de a ajuns atât de repede, dar cînd lucrezi pentru NTSB, poți să sări în orice avion vrei, oriunde, oricînd.

Cei din orașel nu știau ce să facă pentru cei doi străini, deși erau oameni primitori, dar șeful poliției, Kyle Hester le-a pus la dispoziție biroul lui de la primărie. Șeriful Hester era un tip serios, în jur de patruzeci și ceva de ani, fost militar ca și Cam, așa că vorbeau pe aceeași lungime de undă.

Cam i-a zis lui Bailey că a discutat cu Hester despre sabotarea avionului, aşadar șeriful i-a informat că vor avea loc mai multe investigații, decit se făceau pentru o simplă salvare după accident.

Şeriful era om de acțiune, așa încît după o oră Bailey și Cam aveau fiecare un telefon mobil, setate pe numerele lor obișnuite, aduse la primărie pronto. A comandat și ceva de mîncare; știa cum se mânincă în cazuri de acest gen.

Puțin la început, apoi organismul cere calorii.

Au fost aduse fructe, ciocolată, boluri cu supă de cartofi, pe care o puteau încălzi la microondă, în sala de mese, biscuiți de tot felul și brînză topită. Bailey nu se mai oprea din mîncat. Nu putea decât să muște de două ori, dar după cinci minute relua acțiunea.

Reporterul venise să le ia interviu, dar ei nu erau interesați de publicitate. Șeriful Hester avea grija să nu mai fie deranjați de nimeni. Foarte pe scurt, șeriful Hester devine preteratul lui Bailey.

Când sosi Charles MaGuire, șeriful i-a predat lui Detectivul era sincer uimit că mai sunt în viață, dar era și foarte tulburat de locul prăbușirii. Pe harta topografică a șerifului, Cam i-a arătat unde au fost salvați, iar el trasa o linie spre locul unde bănuia că era epava.

- Cam pe aici eram cînd s-a terminat combustibilul, zise el, apăsînd cu degetul pe zona muntoasă. MaGuire privea fix harta.

- Dacă aici ați rămas fără combustibil, cum naiba ați mai ajuns pînă acolo?

- Curenții ascendenți, laterali dinspre munte, zise Cam. Am vrut să ajung aici, la linia copacilor, ca să atenuez cădere și copaci să absoarbă șocul impactului. Am evitat stîncile. Am prins niște curenți ascendenți și am reușit să virez cam trei mile în direcția asta, arătă el punctul pe hartă. A trebuit să găsesc și niște copaci destul de scunzi, dar eroși.

- MaGuire măsură vizual distanțele, dar păru tulburat.
 - Partenerul tău, spunea că dacă există un om care să
 deocamdată avionul în siguranță la sol, acela ești tu. Ce s-a
 întâmplat pe urmă? vră el să afle. Se uită la bandajul de pe
 fruntea lui Cam. Ai fost rănit grav, se vede.

- Am ieșit prin parbriz, în zăpadă. Și am săngerat ca un
 porc înjunghiat. Aripa stângă și fuselajul au fost distruse,
 așa că nu ne-a protejat nimic de frig. Bailey m-a lăsat afară,
 mi-a oprit săngerarea, m-a încălzit și mi-a cusut rana. O
 privi zîmbitor, dar și mîndru de ea. Ea mi-a salvat viața,
 apoi încă o dată, cînd a construit un adăpost pentru
 amîndoi. Dacă nu am fi reușit să ne îndepărtem de zona cu
 vînt năpraznic, nu am fi supraviețuit.

MaGuire se uită atent la ea, fiindcă auzise multe
 lucruri despre familia Wingate în ultimele zile, iar acum îi
 era greu să adapteze imaginea mentală a soției-trofeu a lui
 Jim Wingate, la această tînără calmă, simplă, îmbrăcată
 într-o salopetă medicală, nemachiată și cu un ochi vinăt.

- Aveți pregătire medicală?

- Nu. Trusa de prim ajutor din avion avea instrucțiuni
 pe care le-am urmat și așa am putut să fac suturile, zise ea.
 Și nu vreau să mai fac asta vreodată. Preferă să uite
 glorioasele detalii și să nu mai existe o altădată.

- Am pierdut mult sânge după rană, așa că nu am putut
 să o ajut deloc. Ea s-a luptat cu epava, din care a scos toate
 hainele și alte obiecte necesare ca să supraviețuim. Mi-a
 păstrat căldura corporală cu toată garderoba adusă de

acasă: trei valize pline. Slavă Domnului.

- Când ați plecat de acolo?

- În a patra zi. Bailey avea o rană urită la braț, de care nu s-a ocupat. În a doua zi nu puteam să mergem deloc, nici să facem ceva. Am dormit. De-abia mă mișcam. Apoi ne-am simțit mai bine, dar brațul lui Bailey s-a infectat. Am găsit dispozitivul ELT, dar bateria era moartă. Nu știam unde să fiu și nu aveam cum să comunicăm poziția noastră. Nici nu am știut dacă a funcționat de la plecare.

- Nu a funcționat, zise MaGuire.

- Când ne-a lăsat motorul, zise Cam, rememorând evenimentele din carlingă, indicatorul de combustibil arăta cum trebuie. Nimic nu părea defect. La un moment dat motorul s-a oprit. Am găsit aripa în a treia zi. Era o punge de plastic agățată de rezervorul cu combustibil. Când am văzut asta, mi-am dat seama că a fost o mână criminală, care ne-a făcut necazul.

MaGuire răsuflă, apoi puse un teanc de dosare pe biroul șerifului Hester.

- La început nu am bănuit nimic, dar Larsen ne-a spus ceva despre un bon de comandă combustibil, apoi el a dedus că în avion nu erau decât treizeci și nouă de galioane în dimineață respectivă. S-a discutat cu mecanicul de la verificări, iar el a confirmat că rezervorul era plin. Nici azi dimineață nu am primit ordinul de la judecător, prin care să putem verifica înregistrările firmei de securitate.

- Seth Wingate, zise Cam enervat. El a sunat la birou

o zi înaintea zborului, să verifice dacă Bailey pleca la Denver. Poate că el are legături sus-puse și a contribuit la amînarea ordinului judecătoresc. Nu știu, poate voia să distrugă înregistrările, dar nu știu în ce scop.

- Astă tot insistă secretara voastră. Clar, s-a purtat suspect, dar pînă la dovezile clare e cale lungă. Deocamdată nu avem nici o dovedă palpabilă, doar discrepanțe în chitanțele de alimentare.

- Dacă nu s-a observat nimic pe înregistrare, atunci numai epava avionului ne poate da răspunsul căutat, dar cine să ajungă acolo?

- Totuși, nu cred că Seth avea măcar idee despre cum să saboteze rezervorul de combustibil, interveni Bailey. Are o fire oribilă și mă disprețuiește, dar nu-l cred în stare să-mi facă vreun rău fizic. Cred că mai mult vrea să-și bată joc de mine cînd mă amenință că mă omoară.

- Punga de plastic din rezervor dovedește cunoștințe reduse, zise Cam. Nu trebuie să fii pricoput ca să faci asta.

- Așa este, aproba MaGuire. Cît despre transponder și stația radio, află că se pricepe mai bine decît v-ați închipui voi.

- Dar ce-i cu transponderul nostru? zise Cam.

- Aici, arătă MaGuire pe hartă. La est de Walla Walla, acolo a fost ultimul semnal de la transponderul vostru. Cincisprezece minute mai tîrziu, un FSS a recepționat un semnal de urgență foarte slab, apoi avionul vostru a dispărut de pe radar. Dacă a sabotat și aici, înseamnă că a

fost foarte minuțios. Nu voia să se afle locul prăbușirii, sau voia să întîrzie echipele de salvare, pînă ce totuști dovedă criminalistică s-ar fi erodat.

- Ticălosul, zise Cam.

- Așa crede toată lumea despre el. Regret să spun asta, dar s-ar putea să scape basma curată, ofiță MaGuire. Acum mă interesează să găsim epava, dar mai important decât asta este să fii în siguranță, doamnă Wingate.

- Bailey este cu mine, zise Cam. Eu voi avea grija de ea.

Bailey îi spuse detectivului:

- Intenționez să-i spun lui Seth că știu de încercarea lui criminală, chiar dacă nu putem dovedi nimic, dar că am mai spus cuiva că, dacă mai încearcă să mă omoare, va fi primul pe lista suspecțiilor. Nu știu ce altceva putem să facem.

- Eu știu, spuse Cam cu o privire rece. MaGuire, putem pleca spre Seattle chiar acum? Vreau să mă ocup de problemă cât mai repede.

- Desigur, zise acesta interesat.

Seara, pe la opt au aterizat în Seattle. Bailey era destul de slăbită și nu voia decît să se urce în pat și să doarmă, dar voia ca în pat să fie și Cam, dar cum nu erau singuri, nu a putut să schimbe decît cîteva cuvinte cu el, fiind în compania lui MaGuire.

Era mai bine că putea să aibă niște momente doar pentru sine. O durea faptul că nemernicia lui Seth se dezlănțuise asupra ei, dar dacă ar fi murit și Cam odată cu ea, lui nu i-ar fi păsat și asta o înfuria și mai tare.

Acum se va întoarce la viața reală și știa sigur că nu va mai putea să-i facă față lui Seth, indiferent de înțelegerea ei cu Jim. Nu putea să-și riște viața ei și pe cea a lui Cam, din cauza unei înțelegeri făcută cu cineva care acum era mort. Va trebui să lase pe altcineva să se ocupe de fondurile fiduciare, cineva de la banca unde avea Jim conturile.

Zborul spre Seattle s-a derulat într-un avion la fel de mare ca și bietul Skylane. Cam urcase imediat pe locul copilotului, nu în spate, lîngă ea, iar MaGuire i-a stat alături.

- Este disperat, ii spuse ea detectivului, privind spre Cam. Nu a mai pus mâna pe manșă de șase zile.

- Dar știi că orice pilot preferă să zboare, decât să mânince, aşa că de ce te miri?

Bailey se gîndi la toate care o așteptau acum și la cîte s-au schimbat între timp. Va trebui să plece din casa aceea imensă, cît de repede va putea și chiar nu-i păsa ce vor face cu ea Seth și Tamzin. De-acum încolo voia să controleze ea ce se va întimpla în viața ei.

Va trebui să-și găsească altă slujbă, fiindcă nu mai voia să aibă de-a face cu cei doi. Cea mai importantă schimbare era Cam. În mai puțin de o săptămînă ajunsese să-l

iubească, deși la început nu putea să-l susține deloc. Acum chiar acceptase să se mărite cu el. Cu toată această schimbare uriașă din viața ei, era lucrul cel mai bun care i se putea întâmpla. La început era panicată, dar acum i se pără normal și logic să se întâmple așa.

El parcă îi ctea gîndurile și se întoarse spre ea, studiind-o, apoi îi zîmbi tandru. Bailey se calmase deja, fiindcă realiza că nu mai era singură. Viața ei se schimba, iar Cam va fi alături de ea pe tot drumul.

Avionul atinse solul, iar Bailey examină terminalul, căuta din priviri pe Logan și Peaches, iar inima i se făcuse mică, mică. La o distanță considerabilă îi văzu. Logan o ținea de mijloc pe Peaches și amîndoii zîmbeau. Îi văzu pe Bret și pe Karen.

Primul coborî Cam, apoi pilotul. Cam veni să o ajute pe Bailey să coboare.

- Cum te mai simți? o întrebă el, apucînd-o de mijloc.
- Obosită, dar bine. Tu?
- La fel. Tîne-te bine! Ultimul cuvînt a venit prea tîrziu, fiindcă au fost înconjurați de cei dragi. Logan și Peaches au venit fuga spre ea și au luat-o pe sus în brațe, sărutînd-o, în timp ce plîngeau în hohote. Logan nu se dezlipcea de ea și tremurau toți trei.

Îl văzu pe Cam înconjurat de prieteni. Karen veni și-i trase o palmă peste piept, semn că era supărâtă pentru că a pus-o pe jar, apoi el a desfăcut brațele, iar ea a inceput să plîngă și l-a strîns cât putea de tare.

- Ești atât de slabă, observă Peaches.

- Este noua mea dietă, zise Bailey rîzînd. Rezultate

sigure.

- Iți este foame? întrebă Logan, ca să facă și el ceva

pentru sora lui.

- Sunt lîhnită. Cred că azi am mîncat o tonă de mîncare, dar mi se face foame din nou, după cîteva minute.

- Atunci hai să plecăm de aici. Luăm ceva în drum spre casa ta. O să-ți spun ce s-a întîmplat cu Tamzin, iar tu ne povestești despre accident. Am milioane de întrebări.

Bailey îl căută cu privirea pe Cam, ca să le facă prezentările.

Cam deja organiza lucrurile, după cum văzu Bailey. Foarte calm, le mulțumea celor prezenți pentru urările de bun venit, scuzîndu-se că are multe de făcut. Emană un aer de conducător și știa, chiar și bandajat la cap, sau cu față zgîriată, să se poarte firesc, autoritar, fără să jignească pe nimeni, dar și să dea instrucțiuni clare.

Doar cîțiva au venit cu el în biroul firmei J & L: Bret, Karen, MaGuire. Alături de Bailey intrără Logan și Peaches. Cam le deschise ușa și-i invită înăuntru. Bailey a făcut repede prezentările. În ciuda atîtor greutăți trecute și în ciuda greutăților care vor mai veni, Bailey era fericită, cel puțin în momentul acela.

Cam văzu că Bailey se simte bine, deși ceva mai devreme părea răpusă de îndoieri și neliniști.

- Cafeaua e proaspătă? întrebă Cam, privind spre Karen.

- Tocmai am pregătit-o, zise Karen, cu ochii încăzumiți de lacrimi. Vrei să bei?

Karen se oferea să-i toarne lui cafea? Poate că nu este strică să moară mai des, se gîndi Cam.

- Imediat, spuse. Pînă atunci, te rog ai grijă ca Bailey să mănînce și să bea ceva – ceva de la automatul cu gustari e perfect.

Karen zîmbi.

- Bailey? întrebă ea pe un ton scăzut și se apleca spre el, aşa, ca să nu-i audă nimeni. Acum nu mai este doamna Wingate?

- Mi-a dat partea leului din mîncarea și băutura pe care am avut-o cu noi, ca să mă țină în viață, zise el. Iar ea a făcut foamea. Așa că, da, acum e Bailey.

Măcar asta era adevărat, cel puțin pentru prima zi. După aceea va avea el grijă ca ea să mănânce și să bea cojă cot cu el.

Văzu în ochii lui Karen urgența cu care se pregătea să-i aducă de mîncare și înțelese că în mintea ei o adăugase pe lista de persoane la care ținea, ceea ce însemna că Bailey va mînca și sur, dacă era alături de ea Karen.

Cam merse să-i spună lui Bailey că vrea să discute ceva cu Bret. Îi făcu semn cu capul, iar acesta înțelese și merse în biroul lui. Cam închise ușa, iar acum era prima dată când o închidea, de când au început afacerea împreună.

Se întoarse către cel mai bun prieten al său, bărbatul
care i-a fost ca un frate ani de zile și zise:

- De ce ai făcut asta?
Bret se trînti pe un scaun, închise ochii și își luă capul
între palme. Parcă îmbătrînise de cînd Cam nu l-a mai
vîzut, adică de șase zile.

- La naiba, zise el precaut. Bani. Pentru bani. M-am
bogat într-o chestie urită, o încurcătură cu niște oameni
oribili... Nu mai continuă și începu să dea din cap. Știam
că își vei da seama. Azi dimineață, cînd am aflat că trăiești
și ai coborât de pe afurisitii aceia de munți, am știut. Era
imposibil să nu-ți bagi tu nasul, să nu examinezi epava, nu
aveai cum să nu cauți motivul care te-a făcut să te
prăbușești.

Cam își controla nervii cu mari eforturi. Oricît de mult
ar fi dorit să-l joace în pumni pe Bret, să-l rupă în bucăți,
mai avea nevoie de răspunsuri. Îl aștepta supărarea, da,
supărarea pentru pierderea prieteniei pe care au avut-o, dar
acum trebuiau să-și spună adio.

- Am crezut că a fost Seth, pînă ce MaGuire mi-a zis
de transponder și de stația radio. Era prea complicat, prea
specializat, mai mult decît putea el să facă. Ai exagerat.

- Da, am obiceiul să fac asta. Bret ridică încet capul,
în ochii lui citindu-se regretul puternic. A fost un impuls.
Cînd a sunat Seth în ziua aceea, am văzut ocazia și eram
disperat, aşa că am profitat.

- Dar cum te-ai îmbolnăvit?

- Sînt alergic la pisici, știi? Mă feresc de ele, nici mă cuplez cu femei care au pisică. Am mers la un atelier de animale, am ales o pisică și am mîngîiat-o, mi-am făța de blana ei.

Cam știa că Bret este alergic la pisici, dar nu s-a gîndit la asta; Bret era foarte atent și le evita, astfel încît Cam nu l-a văzut niciodată reacționînd la alergie, pînă în ziua în care l-a înlocuit pe Bret la zborul cu Bailey. Chiar dacă să ar fi gîndit la pisici, nu ar fi bănuit nici o clipă, fiindcă reacțiile alergice chiar apar cîteodată.

- Nu mi-am mai permis să mă gîndesc, zise Bret epuizat. Am făcut-o. Era o cale de ieșire. Banii de pe asigurarea ta de viață mă scoteau dintr-un mare necaz. Era de parcă...doar la asta m-am putut gîndi, să fac rost de banii aceia. Cînd Karen mi-a spus că avionul lipsește, dintr-o dată am privit realitatea. Eu te omorîsem. Îmi omorîsem cel mai bun prieten. Atunci m-a lovit și reacția a fost că am vomitat toată ziua.

Ciudat lucru, dar Cam îl credea. Bret era impulsiv și avea tendința să se focalizeze asupra obiectivelor pe termen scurt.

- Am crezut că avionul va arde, continuă Bret. Cîteva galoane de combustibil rămase în rezervor, știi tu. Chiar dacă a rămas vreo probă, știam că Seth va fi primul suspect, din cauza afurisitului acela de telefon. Altfel, el nu avea nici o legătură cu avionul. Nici nu m-am gîndit că va fi arestat.

- MaGuire spune că tu ai subliniat faptul că avionul nu avea un suficient combustibil.

- Da. Credeam că, dacă eu spun asta, nimeni nu mă va suspecta că fiind cauza. Bret își trecu mîinile peste obraji, apoi întîlnii privirea lui Cam. Acum ce mai e? întrebă el și se ridică. Cînd am crezut că ești mort, că te-am ucis, am făcut ce am putut ca să-mi acopăr spatele. Doar ești un pilot prea bun, ca să mori ușor, nu-i aşa? Nu am știut dacă trebuie să rîd sau să plîng cînd am primit vestea. Cred că le-am făcut pe amîndouă. acum însă voi face aşa cum spui tu. Mă predau, dacă tu asta vrei.

- Asta vreau, zise Cam necruțător. Nu putea să dea înapoi, nu putea să se lase impresionat de anii de prietenie, fiindcă sănt drumuri pe care nu mai poți să calci a doua oară. Tentativă de crimă, fraudă în asigurări...o să stai mult.

- Da. Am mai primit eu șuturi în fund. Asta e viață. Bret avea fața unui om care nu se putea ierta. Cam știa că nici el nu-l va putea ierta.

- Un lucru, zise Cam.

- Ce? întrebă Bret.

Cam lîi trase un pumn în față cît de tare putu. A eliminat tot răul în această lovitură. Capul lui Bret a urmat o traекторie curbă, descendantă, iar el s-a prăvălit peste scaun, apoi a căzut vîrsind coșul cu hîrtii.

- Asta a fost pentru că era cît pe ce să o omori și pe Bailey, zise Cam.

Dintre toate persoanele pe care Bailey se aștepta să le vadă, Seth Wingate nu se număra printre ele. Dar iată-l în

magul ușii casei tatălui său, cu puțin înainte de mitzvah noptii, în același zi.

Ea își făcea bagajele, adică scotocca printre puținele obiecte personale care mai rămăseseră în casă, fiindcă Tamzin golise șifonierele ei de haine și le aruncase pe leste la gunoi, la fel cum a făcut și cu orice a crezut că ea îi aparținuse lui Bailey.

Casa fusese devastată. Bailey era atât de furioasă, încât se gîndi să cheme poliția, dar voia să-și mai ia puțin timp ca să se liniștească, apoi o va face.

Ultimele ore au fost oribile. Cu greu a acceptat că Bret a încercat să-l omoare pe Cam, doar ca să incaseze banii de pe asigurarea lui de viață, iar apoi a încercat să-și imagineze cît de greu îi era lui Cam însuși să absorbe lucrurile. Bret părea măcinat de regrete, dar asta nu schimba situația.

MaGuire s-a ocupat de tot, chiar dacă și el a fost extrem de șocat. Bret s-a dus de bunăvoie cu MaGuire la poliție să se predea. Parteneriatul lor trebuia dizolvat, dar asta va mai dura oricum și nu se știa dacă în condițiile date firma Executive Air Limo mai putea supraviețui. Oricum, va supravieșui cu un alt nume, fiindcă nu va mai exista J&L.

Bailey avea cîteva idei, dar deocamdată voia să gîndească totul bine. Și ea trebuia să decidă în privința administrării fondurilor fiduciare, mai ales că știa că Seth nu a încercat să o ucidă.

La descoperirea gestului oribil făcut de Tamzin, voia să facă o crimă ea însăși și să se spele pe mîini de amîndoi. Singura decizie păstrată era aceea că nu va mai petrece o noapte în această casă, care nu-i aparținea.

Logan și Peaches erau acum cu ea, ca și Cam. Au venit să o ajute cu împachetatul, dar nu aveau multe de făcut. Cam era furios peste măsură. Peaches era singura care își păstra calmul, iar Logan era cu ochii pe ea, în timp ce intra dintr-o cameră în alta.

Seth venise și el acum, dar Bailey nu dorea să discute cu el, deși știa că nu el este autorul dezastrului din care a supraviețuit. Deschise larg ușa, nu-l invită să intre. Cam veni și se instală în spatele ei.

Seth nu dădu să intre. Nu părea beat, deși trecuse prin cîteva baruri deja. Era îmbrăcat simplu, pantalon și cămașă, dar cu un chip inexpressiv.

- Mulți cred că eu am pus la cale prăbușirea, zise el direct. Voaim să-ți spun că nu am fost eu.

- Știu, spuse ea.

Și el părea surprins, cel puțin după privire. Ezită, apoi se întoarse să plece. Bailey se pregăti să închidă ușa, dar se opri, fiindcă se opriese și el pe ultima treaptă. Se întoarse cu față spre ea.

- Cine a fost? întrebă el. Se vedea că nu-i face plăcere să discute cu ea, dar voia să știe. A fost Tamzin?

Tamzin? Tamzin era răutăcioasă și meschină, dar nu era destul de organizată, ca să facă aşa ceva.

- Nu. A fost partenerul lui Cam.

- Bret? Seth era evident consternat. Ești sigură?

- Sîntem siguri. A mărturisit, interveni Cam.

- Nenorocitul, bombăni Seth. Un zîmbet îi schimbă expresia facială. Cred că eu și Tamzin sîntem mai asemănători decît am crezut. Ea s-a gîndit că eu am fost autorul. Eu am crezut că este ea. Trase adînc aer în piept. Bailey, meriți să auzi asta. M-a lovit puternic clipa cînd am realizat că sora mea presupune în mod automat că eu suntem criminalul. M-am uitat bine la mine și nu mi-a plăcut ce am văzut. Seth întîlni privirea lui Bailey și făcu o grimasă. Am fost și mi-am luat o slujbă la Wingate Group. La biroul corespondență. Grant vrea să vadă dacă mă voi ține de treabă.

Bailey strînse ușa, ca să nu-i cedeze genunchii de soc. Nu știa ce să spună, aşa că îi zise:

- Voi preda conducerea fondurilor voastre fiduciare, probabil unui ofițer bancar. Nu-i venea să creadă că...dintre toți oamenii Seth....Jim poate că avusese dreptate în privința lui. Îl citise, totuși?

Seth o privi cu demnitate.

- Să nu faci asta, declară el. Vreau ca tu să te ocupi în continuare. Nu mi-ar displăcea chiar atât de mult dacă ar face-o altcineva, dar am nevoie ca tu să fii acolo ca motivatie pentru mine. Aceasta a fost și planul tatei, nu? Mi-am dat seama. Credea că te voi urî atât de mult pentru că ne controlezi banii, încît aș face orice îmi va sta în putere ca să îmi îndrept viața. A avut dreptate, fir-ar să fie. A avut dreptate. Poate că îi-a spus să apreciezi singură cînd

- Consider că ai putea să-mi predai mie controlul, nu-i aşa?

- Ea nu putea decât să aprobe, dind din cap.

- Avea mare încredere în tine, iar tata ştia să citească ceea ce în el, anume că oricine. Aşa că voi avea și eu încredere în inselat. Într-o zi îmi vei preda mie controlul, pun pariu pe viața mea, iar atunci vei ieși din viața mea, iar eu nu va mai trebui să te văd niciodată.

- De-abia aştept să vină ziua aceea, zise ea și era sinceră.

El privi peste umărul ei, în holul de la intrare. Se miră, tulburat de dezastru, de obiectele sparte și pereții deteriorați.

- Ce s-a întâmplat aici?

- Tamzin, mîrîi Cam în locul ei.

- Cere să fie arestată, zise Seth detasat, se întoarse și coborî scările, apoi dispără în noapte.

Cam îi luă ușor mâna lui Bailey de pe ușă, o închise în locul ei, apoi își strînse în brațe iubita.

- Hai să mergem, spuse el și o sărută pe gură cînd ea și-a ridicat privirea. Nu mai e nimic pentru tine aici. De acum încolo vei locui cu mine.

- Bailey surise, îi mîngîie rana de la frunte. Nu se mai simtea neliniștită pentru această decizie.

- Bine, spuse ea, atît de fericită, încît parcă ar fi plutit în aer. Hai să mergem. Sînt pregătită.